

פרולוג

"אני מצטערת גב' גרינברג, אבל כמו שאמרתי קודם, את לא תוכלי להיכנס להריון. אני באמת מצטערת".

הבטן שלי מתהפכת. אני מתרוממת בכעס מהכיסא. "חשבת שאת הטובה ביותר! מסתבר שאת לא יותר מזבל ברזילאי, חבל על כל דולר שהשקעתי במרפאה הגרועה שלך!" אני פונה לכיוון הדלת ויוצאת בכעס, שומעת את בעלי ממלמל משהו מאחור, כמו תמיד הוא מתנצל גם כשאין על מה, היא לא הצליחה! אף על פי שהשקעתי אלפים במרפאה הפרטית שלה היא לא הצליחה לפתור את הבעיה המזורגגת בגופי.

הוא אוחז בידי ומסובב אותי לעברו. "בקי, תירגע. אסור לך להתעצבן."

אני מושכת את ידי. "איך אתה יכול לבקש ממני להירגע? אתה מבין שלא אוכל ללדת ילדים ונאבד את הירושה המזורגגת של אבא שלך? הוא היה ברור מאוד; הונו יימסר לבן שיזכה אותו בנכד ובנכדה!"

הוא מושיב אותי על הספסל ובוהה בקיר בייאוש. "נמצא דרך לזכות בירושה, אני מבטיח לך. אבא בחיים ואחיי לא נשואים, ואפילו לא מודעים לצוואה. נמצא דרך להקדים אותם. תסתכלי על חצי הכוס המלאה, הכוח בידינו כי אנחנו מודעים לכלל הסעיפים."

"ואיך זה עוזר לנו, משה?" דמעות מציפות את עיניי. השקעתי את חיי כדי להצליח להתחתן עם משה ועכשיו אאבד את הכסף רק כי אני לא מסוגלת ללדת ילדים, אחזור לשכונה המסריחה שבה גדלתי.

"חשבתי על תכנית, נאמץ ילדים בלי שאיש ידע." הוא מושיט את ידו ואוחז בכף ידי. על מה הוא מדבר? איך נוכל לאמץ בלי שאיש יידע?

"ואיך נעשה את זה?" אני מנגבת את הדמעות בידי הפנויה.
 "אשתלט על הפרוייקט בברזיל, נישאר פה לתקופה וינלד' את הילדים שלנו. כשנחזור לארץ יהיו לנו שני ילדים. הפרוייקט ימשך לפחות חמש שנים ויהיה לנו מספיק זמן. השאלה היחידה היא האם את מוכנה לחיות חמש שנים בברזיל?"
 מבלי לחשוב פעמיים אני עונה בהתרגשות: "בוודאי שאני מוכנה משה, בוודאי!"
 הוא מחבק אותי אליו ונושק לראשי, כמו תמיד, הוא מצא את הדרך להציל אותי מחיי העוני.

פרק 1

עומר בן 17 ובר בת 15

"אימא שלי תהרוג אותי כשתראה את הציון שקיבלתי במתמטיקה." אני דוחפת את המבחן לתוך התיק, מתחת לכל הספרים, אסור שהיא תגלה את התוצאה עד אחרי מסיבת יום ההולדת של קארין, אחרת היא לא תסכים לי ללכת והפעם עומר לא יהיה יכול לעשות כלום כדי לשכנע אותה אחרת.
 אנחנו מתקדמות אל עבר המגרש ועיניי פוגשות את שלו. כרגיל, עומר לא לובש חולצה ומשוויץ בשריריו בפני הבנות. אני שונאת

שכולן מסתכלות עליו, הוא לא מתאים לאף אחת מהן, הן לא טובות מספיק בשבילו ולא אסכים שאף אחת תתקרב אליו. "עומר מושלם." אוריה נאנחת ולא מסירה את עיניה ממנו, מזכירה לי למה אני לא מזמינה אותה אלינו הביתה.

"את מוכנה להפסיק להזיל ריר על אחי? הוא בחיים לא יתייחס אלייך, תשלימי עם זה." אני מחזירה את מבטי אל המגרש וכמעט מתעלפת כשהמילים הבאות יוצאות מפיה של אוריה: "תתפלאי, הוא כן התייחס אליי. התייחס אליי מאוד. אתמול אחיך ואני שכבנו."

בין רגע אני מרגישה כאילו החטיפו לי אגרוף חזק לבטן וכל שאני יכולה לעשות הוא להתכווץ בכאב חד. לא יכול להיות, עומר לא היה עושה דבר כזה, הוא לעולם לא ישכב עם אחת החברות שלי. אני מתרוממת והיא שואלת: "לאן את הולכת? את לא חושבת שאת מגזימה בתגובה?"

הדם בוער בעורקיי ואני יודעת שאם אסתכל עליה המצב יחמיר ולא אוכל לשלוט בעצמי. אני מזנקת אל המגרש ומתעלמת מהקריאותיהן של הבנות. עומר רואה אותי מתקרבת אליו וישר מתקדם לעברי. "בר אנחנו באמצע משחק!"

אני לא עוצרת וממשיכה עד שהוא עומד ממש מולי וסוטרת לו בחוזקה. הוא נותר בהלם, מעביר את אצבעותיו על הלחי ומתבונן בי בכעס. "מה קרה לך? השתגעת?"

דמעות שוטפות את לחיי על אף שלא רציתי לבכות בפני כולם. "חתיכת שקרן! שקרן מסריח!" אני צועקת וחובטת בחזהו בכעס. הוא אוחז בידיי ועיניו הירוקות ננעצות בשלי. "על מה את מדברת ברבי? את מוכנה להירגע?"

אני מושכת את ידי מאחיזתו. "שלא תעז לגעת בי או להתקרב אליי! סמכתי עליך ושיקרת לי! הרסת את האמון שהיה לי בך, הרסת הכל!"

"על מה את מדברת? מה עשיתי?"

"אתם מוכנים לפתור את הבעיות שלכם בבית? אנחנו באמצע משחק!" אחד הבחורים צועק ועומר מתעלם ממנו, לא מסיר את עיניו משלי.

"אל תדבר איתי יותר ושלא תעז להתקרב אליי, תשכח שאנחנו אחים כי אני בהחלט מתכוונת לשכוח!"

אני מסתובבת כדי ללכת והוא אוחז בזרועי, מצמיד אותי אל גופו. "אם יש דבר שלעולם לא אצליח לשכוח הוא שאת אחותי. אני אתן לך זמן להירגע אבל בסופו של דבר תצטרכי לספר לי מה קרה." הוא רוכן ונושק לראשי למרות נסיונותיי להדוף אותו, משחרר ואני רצה משם, רוצה להגיע הביתה ולמחוק את התמונה של עומר ואוריה מראשי.

"בר את מתנהגת כמו ילדה קטנה! תפתחי את הדלת כבר!" הוא צועק וחובט בחוזקה אך אני מתעלמת, לא מוכנה לראות אותו, לא אחרי מה שהוא עשה. אני מוציאה מהמגירה חפיסת סיגריות שהחבאתי ויוצאת אל המרפסת, מתיישבת בפינה ומדליקה אחת כדי לנסות להירגע אבל זה לא עוזר, אני לא מצליחה להירגע גם אחרי השניה והשלישית. איך הוא יכל לעשות לי דבר כזה? איך הוא יכל לשכב עם אוריה כשהוא יודע מה דעתי על הנושא ואחרי שהבטיח שאף פעם לא יגע באף אחת מהחברות שלי?

אני נכנסת חזרה לחדר ונשכבת על המיטה, לא עונה לאימא ולאבא שלי כשהם קוראים לי, שידברו עם עומר, הוא זה שפגע בי.

אני בוחנת את עצמי בראי, יודעת שאוכל לצאת בלבוש החושפני רק לאחר שההורים שלי יצאו מהבית, הם לא ירשו לי ללבוש חולצת בטן וחצאית מיני, בייחוד כשעומר לא מצטרף אליי. היום לראשונה אצא לבד למסיבה. הימים האחרונים היו הקשים ביותר בחיי. לראשונה עומר ואני לא מדברים וקשה לתאר עד כמה אני מתגעגעת אליו. בבית ובבית הספר אני מתחמקת ממנו, מסרבת לענות או להקשיב לו, מבחינתי הוא הרס את הקשר הטוב שלנו כשהוא בחר באוריה.

"לאן את חושבת שאת יוצאת ככה?" עומר שואל בטון גבוהה מהמטבח כשהוא רואה אותי עוברת אך אני מתעלמת וממשיכה אל הדלת. "בר אל תתעסקי איתי! את לא יוצאת ככה מהבית!". אני לא מתסכלת לעברו, פותחת את הדלת ויוצאת החוצה כשפתאום ידיו לופתות בחוזקה את מותניי.

"תשחרר אותי!"

הוא מתעלם מצעקותיי, מושך אותי פנימה וסוגר את הדלת. "אין לי בעיה, אל תדברי איתי, תתעלמי מקיומי אבל ככה את לא יוצאת."

"אתה לא תגיד לי איך לצאת מהבית!" אני מתריסה והוא משלב את ידיו מאחורי ראשו כמו שהוא תמיד עושה ברגעי כעס ותסכול. אני מחזיקה את עצמי כדי לא להסתכל על הוורידים הבולטים לאורך זרועותיו.

"כמה זמן את מתכוונת להעניש אותי על מה שעשיתי? ברבי את הדבר הכי חשוב לי בחיים, את לא יכולה להתעלל בי ככה. כמה פעמים סלחתי לך על טעויות?"

"לא שכבתי עם חברים שלך, עמדתי בהסכם בינינו!" אני מתקשה לשלוט בדמעות, הלוואי והייתי מצליחה להפסיק לחשוב על שניהם ביחד.

"בר, עשיתי טעות. את מתכוונת לכעוס כל החיים? כבר שלושה ימים שאת מתעלמת ממני לחלוטין, לא מוכנה אפילו להקשיב לי, אני לא יכול לסבול את המצב הזה."

"איך היית מגיב אם זה היה הפוך?"

"לא הייתי מתעלם ממך, הייתי רוצח את הבן זונה שנגע בך אבל לא מתעלם ממך. בחיים לא התעלמתי ואת יודעת כמה פעמים טעית."

בזה הוא צודק ובכל זאת, אני לא מסוגלת לסלוח לו, בייחוד כשאני עדיין מדמיינת את שניהם יחד.

"אולי כשאצליח להפסיק לדמיין את שניכם יחד אוכל לסלוח לך, בינתיים אני לא מסוגלת, באמת. תן לי זמן." אני לא ממתינה לתשובה, מסתובבת ויוצאת מהבית. הוא לא מנסה לעצור אותי הפעם.

קארין גרה בקצה הרחוב, במרחק הליכה קצרה. הבית מלא באנשים כשאני נכנסת והיא מיד רצה לעברי, מחבקת אותי בחוזקה ושואלת, "איפה עומר? אל תגידי לי שעדיין לא סלחת לו."

"אני לא רוצה לדבר על זה", אני מותחת על פניי חיוך מזוייף.

"תקשיבי התגובה שלך גרועה יותר מתגובה של אישה נשואה שבעלה בוגד בה. הוא אחיך ולא הרכוש האישי שלך. אף פעם לא התעסקתי בזיונים של אחי."

"את ואחיך לא קרובים כמו שעומר ואני קרובים וחוף מזה, לא אכפת לי עם מי הוא שוכב, אכפת לי שהוא עשה את זה עם חברה שלי. היה לנו הסכם והוא לא היה אמור להפר אותו. מדובר בבעיית אמון ולא בעובדה שהוא שכב עם אוריה. הוא אמור להיות החבר הכי טוב שלי ולא לשקר לי, הייתי צריכה לשמוע על זה ממנו ולא ממנה."

"אני מבינה ויודעת כמה אתם קרובים רק שלפעמים את מגזימה קצת בתגובות. כמה פעמים פגעת בו? כמה פעמים עשית דברים מאחורי גבו? הוא סלח לך תמיד, אפילו כשהפרדת בינו לבין הדפוקה ההיא." היא מניחה את ידה על כתפי ומתבוננת בעיניי. "יש לכם קשר מדהים, אל תהרסי אותו. היית רוצה לאבד את עומר רק בגלל ששכב עם אוריה? לאורך החיים הוא ישכב עם מלא נשים ואת רובן לא תאהבי ולא תוכלי לעשות כלום בקשר לזה. את חייבת ללמוד להרפות, הוא אחיך ולא בן הזוג שלך." אני יודעת שהיא צודקת ובכל זאת, לא מסוגלת לדמיין אותו עם מישהי אחרת או לקבל את העובדה שהוא יאהב מישהי שזאת לא אני.

"עוד מעט תהיה לו חברה והוא יתאהב וישכח ממני. אצטרך להילחם כדי לבלות איתו כמה שעות, כבר לא אהיה החברה הכי טובה שלו ואני פשוט לא מוכנה לאבד אותו. עומר הוא כל מה שיש לי בעולם, היחיד שמכיר אותי, היחיד שמבין אותי בלי שאאלץ להצדיק את המעשים שלי. הוא המשפחה שלי." אני

מנסה לשמור על טון יציב ללא הצלחה, פוחרת את אצבעותיי ולא מעזה להתבונן בעיניה אחרי החולשה שהפגנתי.

"את לעולם לא תאבדי אותו. עומר הוא המשפחה שלך כמו שאמרת, הוא אחיך וכולנו יודעים שעומר יתן את חייו למענד. את קודמת לכל מבחינתו והוא לעולם לא יעזוב אותך." הלוואי והיא צודקת. הלוואי והייתי יכולה להמשיך להיות הדבר הכי חשוב בעיניו אבל זה לא המקרה, ברגע שהוא יתאהב הוא ישכח ממני.

קארין סוחבת אותי לסלון ומעבירה לי כוסית וודקה, היא היחידה שיודעת מה אני צריכה כדי להתעודד. אני יוצאת אל הגינה, פוגשת את החברות שלי והן מיד שואלות על עומר. אני מסרבת להמשיך לדבר על הנושא. אנחנו שותות אלכוהול ומעשנות סיגריות בסתר ולאחר זמן ארוך נכנסות הביתה ומתחילות לרקוד. בריטני ספירס שרה את oops I did it again וכולנו שרות וצוחקות עם המוזיקה.

"הנה את, חיפשתי אותך בכל מקום." קובי מעביר את אצבעותיו לאורך זרועי ואני מחייכת, לא בדיוק בגללו אלא בגלל האלכוהול. "איך אני יכולה לעזור לך?"

הוא צוחק ולפני שאני מספיקה להתרחק, הוא אווז בעורפי ומצמיד את פיו לשלי. כבר התנשקנו בעבר אבל אף פעם לא בצורה כזאת. קובי הוא היחיד שאי פעם נישקתי. בכל פעם שרציתי להוכיח לכולן שאני לא שרוטה שרודפת אחרי אחיה, חיזרתי אחרי קובי והן מאמינות שאני מאוהבת בו ואולי היום זה טוב שהוא פה. אם עומר שכב עם אוריה אז גם אני יכולה לשכב עם קובי. הלשון שלו מלטפת את לשוני ואני מחזיקה את הבחילה.

"מה דעתך שנעלה למעלה?" הוא לוחש באוזני ואני מסכימה, צועדת בעקבותיו אל עבר המדרגות. אנחנו עולים ואני מחייבת את עצמי להיות אמיצה. אולי אם אשכב איתו אצליח לסלוח לעומר על מה שהוא עשה, נהיה שווים.

הוא מכניס אותי אל חדרה של קארין ומיד מצמיד אותי אל גופו ונושק לשפתיי. ידיו מלטפות כל חלק בגופי בצורה לא ברורה וגסה. ידו נדחפת מתחת לחולצה שלי והוא תופס את הפטמה בחוזקה.

"את לא לובשת חזיה." הוא גונח ועל אף שמתחשק לי לענות בהתחכמות אני שותקת, אצטרך להיות נחמדה לשם שינוי כדי שלא יעצור. הוא מרים את החולצה, מתכופף ותופס את הפטמה בין שיניו.

"זה כואב!" אני חובטת בראשו כשהוא נושך אותי. קובי צוחק ומוצץ או יותר נכון שואב את הפטמה אל תוך פיו, זה באמת אמור להיות מענג או שכולן מתעצבנות כמוני אבל מספרות משהו אחר לגמרי? היד האחרת שלו נתחבת מתחת לחצאית שלי. הוא מזיז את התחתונים ומלטף בצורה מגושמת את איברי כשפתאום הדלת נפתחת בתנופה ושנינו מסתובבים בהלם. ראיתי את עומר כועס אבל מעולם לא ראיתי את עיניו בוערות מאש.

"שיט..." אני ממלמלת ולפני שהוא מספיק לזנק על קובי, אני תופסת אותו וצועקת לקובי, "תעוף!" עיניו של עומר נעוצות בשלי. הדופק שלי מהיר כי אני יודעת למה הוא מסוגל ברגעי עצבים. הוא כבר הסתבך במספיק קטטות בגללי והפעם הוא יהיה מסוגל להרוג בלי לחשוב פעמיים.

"אל תיתני לי להעיף אותך, תשחררי אותי," הוא מסנן. אני יודעת שלא משנה עד כמה הוא כועס, הוא לעולם לא יהיה מסוגל לפגוע בי.

"עומר, תירגע. לא עשינו כלום. אנחנו לבושים, תסתכל עליי," אני מנסה לגרום לו להגיב בהגיון. למזלי קובי כבר ברח כמו שפן מהחדר ואני מקווה שגם מהבית כי לא אצליח להחזיק את עומר אם הוא יתקל בו שוב.

"בשביל זה התלבשת ככה? בשביל לשכב עם הזבל הראשון שיקרוץ לך?" הוא יורה לעברי. הפנים שלו צמודות לשלי, משקפות את הזעם ששנינו מרגישים.

"אל תדבר אליי ככה. קובי אני כבר הרבה זמן בקשר ולא שכבתי איתו! אל תגיד דברים שתתחרט עליהם." אמנם זה לא חכם לצעוק עליו אבל אין לי שליטה על כך, הוא עבר את הגבול כשכינה אותי זונה ובמקום לחכות לתגובה אני יוצאת מהחדר, יורדת במדרגות וממהרת לצאת מהבית. הדבר האחרון שאני צריכה הוא להתמודד עם ההערות של כולם ולהפוך לבדיחה.

אני נכנסת הביתה עצבנית ורצה במעלה המדרגות. עומר לא ניסה לעצור אותי, לראשונה הוא נתן לי ללכת. יכול להיות שהוא כועס עליי? הוא יסלח לי על שהייתי עם קובי?

מיואשת, אני נכנסת להתקלח. אהיה חייבת לסדר את המחשבות ולהירגע אחריי הדברים שקרו ובייחוד אהיה חייבת לדבר עם עומר לפניי שהעניינים יצאו מכלל שליטה, אנחנו לא יכולים להמשיך לכעוס אחד על השני.

לאחר המקלחת אני נשכבת במיטה ולא מצליחה להירדם. השעה כבר מאוחרת ואין לי מושג אם הוא חזר הביתה או לא. אני

מזנקת מהמיטה והולכת אל חדרו, פותחת את הדלת ומוצאת אותו במיטה, צופה בטלוויזיה. יד אחת מאחורי ראשו והשניה אוחזת בשלט.

"מה את רוצה?" הוא שואל בקרירות. אני מתקדמת ונשכבת בצד שלי במיטה שלו. "אמרתי לך מיליון פעם לא להיכנס עירומה למיטה שלי."

"אני לא עירומה, אני עם תחתונים וגופיה." אני מכסה את גופי בשמיכת פוך. עומר מקפיא תמיד את החדר רק בשביל להמשיך להתכסות בפוך.

"החוטיני הזה לא נחשב לתחתונים ובטח שלא הגופיה הלבנה השקופה."

אני לא מצליחה להחזיק את עצמי וצוחקת. "איך הצלחת לראות מה אני לובשת אם אתה צופה בטלוויזיה?"

הוא מסובב את ראשו ומתבונן בעיניי. "למה באת לפה?" "כדי לומר לך שאני כועסת ושאין לך זכות לכעוס עליי כי לא עשיתי שום דבר רע. קובי הוא לא חבר שלך ואפילו לא שכבתי איתו."

"אז מה עשית איתו?" עיניו בוערות אבל טון הדיבור שלו עדיין רגוע. אני חושבת שהייתי מעדיפה שיצעק ושיקלל אותי כרגע. "כלום, לא עשיתי כלום." הוא יודע שאני משקרת, מה שעשיתי עם קובי היה יותר מידי בשבילי. אני לא נותנת לבנים לגעת בי. "מה אני צריך לעשות כדי שתפסיקי לכעוס עליי?"

"לחבק אותי."

היום יותר מתמיד אני צריכה להרגיש את זרועותיו סביבי. הוא מושך אותי אליו ואני מניחה את ראשי על חזהו, עוצמת את עיניי

ומסניפה את הריח האהוב עליי, הריח היחיד שגורם לי להרגיש בטוחה, להרגיש בבית.

"התגעגעתי אלייך בימים האחרונים, " הוא ממלמל ואני נושקת לחזהו השרירי ברכות.

"גם אני, מאוד. אתה לא תשכב איתה יותר, נכון?"
 "לא איתה ולא עם אף אחת מהחברות שלך. לא התכוונתי לפגוע בך."

"אבל ידעת שזה יפגע בי, אתה יודע שאני שונאת לדמיין אותך נוגע בבנות."

"אני חושב שהבנתי על מה את מדברת. היום כשראיתי את הזבל מוצץ לך את הפטמה כשהיד שלו בתוך התחתונים שלך רציתי להרוג אותו. אני חושב שייקח לי חיים שלמים כדי למחוק את התמונה מהראש."

אני מרימה את ראשי ומתבוננת בעיניו הירוקות. "אם זה מנחם, אז אפילו לא אהבתי את מה שהוא עשה ואין לי שום כוונה להניח לו לגעת בי שוב."

חיוך קטן נמתח בזוית פיו. "לא אהבת?" ידו מלטפת את שיערי ועיניי נעוצות בשלו.

"לא, לא אהבתי. אני לא יודעת אם בגלל שהיה שתוי או בגלל שהוא דפוק אבל הוא נשך אותי. מי עושה דברים כאלה? זה כואב." עומר צוחק ואני לא מבינה. "למה אתה צוחק?"

"את מצחיקה אותי, " הוא עונה ואוחז בצידו פניי, מלטף את לחיי בעזרת האגודלים, ברכות. "כולם נושכים, השאלה היא איך עושים את זה. תאמיני לי שזה לא אמור להיות כואב, זה מענג." "לא הרגשתי שום עונג ואם מישהו ינשוך אותי שוב הוא יחטוף משהו לראש."

הוא פורץ בצחוק ומלטף את שיערי, מתרומם מעט ונושק לאפי בעדינות.

"הייתי רוצה להתנהג כמו אח טוב ולומר לך שיום אחד כשבאמת תרצי מישהו ותהיי מספיק מגורה, את תרצי שהוא ינשוך לך את הפטמות אבל אני לא אח כזה טוב ולא אומר כזאת שטות."
 "הלוואי ולא היינו אחים." אני נאנחת ומניחה את הראש חזרה על חזהו, ידיו מלטפות את גבי ואני יודעת שהוא לא מבקש הסבר לדבריי כי הוא מבין בדיוק על מה אני מדברת.

"הלוואי ולא היינו אחים."

"אתה חושב שאם לא היינו אחים והיית נושך אותי, זה היה מענג אותי?"

"את לא יכולה לשאול אותי שאלות כאלו!" הוא מתפרץ בתסכול. אני מתרוממת ומתיישבת מולו.

"זאת רק שאלה, למה אתה מגיב ככה?"

"את לא אמורה לשאול שאלה כזאת! את אחותי, איך אני אמור לענות לך? את מצפה שאדמיין את עצמי נושך את הפטמה שלך?"
 הוא מתרומם מהמיטה ולובש את מכנסי הג'ינס המונחים על הכיסא. אני קמה מהמיטה בכעס.

"לאן אתה הולך?"

"תשתחררי, בר!" הוא יוצא מהחדר ואני נשארת לעמוד בהלם.

מה נסגר איתו? ממתי הוא מגיב בצורה כזאת?

אני נשכבת חזרה במיטה ומחבקת את הכרית שלו, מסניפה את ריחו עד שמצליחה להירדם.

פרק 2
עומר

אני טורק את השער ואין לי מושג לאן להמשיך מכאן, אמצע הלילה והדבר היחיד שמתחשק לי הוא להרוג את החרא שהניח את ידיו על בר. אני מתחיל לצעוד בלי כיוון, חייב להילחם ולשחרר כל מחשבה אסורה שמתרוצצת בראשי. הלוואי והייתי יודע מה צריך לעשות כדי להפסיק לחשוב עליה, אבל אין לי מושג. היא תקועה לי בראש ולא מניחה לרגע. היא החברה הכי טובה שלי, החצי השני והיחידה שאני רוצה אף על פי שאסור לי לרצות אותה ואהיה חייב למצוא את הדרך להציב גבולות.

לאחר ריצה קלה אני מגיע למגרש הכדורגל בבית הספר, הולך לכיוון המחבוא, מוציא את הכדור ומתחיל לבעוט אל הקיר בחוזקה. זאת הדרך היחידה עבורי לשחרר כעסים, הדרך היחידה שאני מכיר שעוזרת לי להפסיק לחשוב על עיני השוקולד, הגומות העמוקות והשפתיים הבשרניות של בר. הילדה הכי יפה ותמימה. אהיה חייב למצוא דרך לעזור לה להרפות מהרגשות שפיתחה כלפיי ולהתחיל לראות בי אח ולא יותר. אבל איך אצליח לעזור לה אם אני לא יודע איך לעזור לעצמי?

אין לי מושג כמה זמן חלף עד שפתאום אני שם לב שהיא יושבת על הספסל, מחבקת את ברכיה ומסתכלת עליי בועט בכדור. היחידה שיודעת איפה למצוא אותי. "למה את לא ישנה, בר? אני שונא שאת מסתובבת לבד ברחובות בשעות מאוחרות." "אני לא לבד, אני איתך," היא עונה בחיוך קלוש.

"פה אנחנו ביחד אבל צעדת לבד. בואי, " אני קורא והיא ישר
 מזנקת מהספסל ויורדת אל המגרש. בפעם האחרונה שהיא צעדה
 לעברי במגרש זה היה במטרה לסטור לי מול כולם, מטורפת.
 "בא לך להפסיד?" היא שואלת בביטחון ואני צוחק.
 "אני מפסיד כי אני נותן לך לנצח, " אני מבהיר.
 "ככה זה כשלא יודעים להפסיד בכבוד."

אני בועט לעברה את הכדור, נותן לה להתחיל והיא באמת
 מתחילה. אין לי מושג מתי היא למדה להיות כזאת זריזה. היא
 רצה עם הכדור ומצליחה לעקוף אותי ומבקיעה את השער
 הראשון. הייתי צריך להעיף חצי מהבנים בקבוצה ולצרף
 במקומם את בר. היא רצה אל הכדור ומחזירה אותו ואנחנו
 מתחילים סיבוב נוסף. בר לא מפסיקה לצחוק ואני מתענג, הרבה
 זמן לא שמעתי את הצליל הזה.

"אמרתי לך שאנצח." היא מתיישבת על הספסל, מותחת את
 הרגליים.
 "נתתי לך לנצח, ילדה." אני מוריד את החולצה ומתיישב לצידה.
 "אתה חושב שאימא שמה לב שיצאנו?" היא שואלת בתמימות.
 "היא אי פעם שמה לב שיצאנו?"
 בר מסתכלת על הכוכבים ולא עונה. היא יודעת בדיוק כמוני
 שלאימא לא אכפת אם אנחנו משוטטים ברחובות או ישנים,
 העיקר שלא נבייש אותה מול אנשים או מול המורים. הילדים
 שלה חייבים להיות מושלמים וזאת הסיבה בגללה היא תמיד
 רבה עם בר. בר היא הכל חוץ ממושלמת.
 "ברבי, למה שתקת?"

"אנחנו בסדר?" היא שואלת בטון שקט. אני מושיט אליה את כף ידי ומשלב את אצבעותינו. "אנחנו תמיד בסדר."
 "אנחנו לא. כבר הרבה זמן שאנחנו לא בסדר, אבל אנחנו לא מדברים על זה ולאחרונה אנחנו לא מפסיקים להתפרץ. אין לי זכות לקנא לך בדיוק כמו שאין לך זכות לקנא לי, אין לי זכות להיכנס לך למיטה בדיוק כמו שאין לך זכות לעשות את זה. נצטרך להציב גבולות כדי להציל את החברות בינינו כי אתה הדבר הכי חשוב לי בחיים ולא אצליח לשרוד אם אאבד אותך."
 אני נושם עמוק ומחזק את האחיזה בכף ידה. "אין יותר סצנות של קנאה? אין עוד צדדים במיטות?"
 "אין וגם אין להסתובב בצורה לא צנועה."
 אני צוחק ושואל, "זה אומר שקרה נס ותתחילי להתלבש?"
 "זה אומר שאתה תתחיל להתלבש! אין יותר להסתובב בלי חולצה." היא מפנה אליי את מבטה ובוחנת את החזה שלי במבט חסר בושה. אני מזדקף ולובש חזרה את החולצה.
 "נגמרו המבטים הסוטים."
 היא נושמת עמוק ומתרוממת. "לצערי. אני חושבת שאנחנו מבלים יותר מידי זמן יחד וזאת הסיבה שקצת התבלבלנו לאחרונה, נאשים את ההורמונים של גיל ההתבגרות ונשכח מזה."
 אני מתרומם ומסתכל עליה, קורא בעיניה עד כמה היא לא מאמינה במשפט שיצא מפיה. בר יודעת בדיוק כמוני שלא מדובר בהורמונים של גיל ההתבגרות ושזה התחיל הרבה קודם, כבר בילדות, הבעיה היא שבשנה האחרונה זה רק התחזק ואיבדנו את השליטה.

"את צודקת, הורמונים של גיל ההתבגרות. אני לא אשם שיזכיתי
 באחות כוסית על."
 היא פורצת בצחוק ואני מחבק אותה אליי. אנחנו צועדים בדממה
 הביתה, כל אחד עסוק במחשבותיו, סביר להניח שאנחנו חושבים
 על אותו הדבר. אם לא היינו אחים.

*

"בוקר, " אני אומר באדישות. אימא יושבת ליד האי ושותה קפה,
 נראית עצבנית.

"בוקר טוב, איפה אחותך?"

"בטח ישנה. למה?"

"ידעת שהיא קיבלה שישים במתמטיקה?" היא מניחה את הספל
 על השולחן ואני מופתע שהיא לא שברה אותו.

"אימא, היא אף פעם לא הייתה טובה במתמטיקה, תירגעי, זה

רק ציון. אני אעזור לה לשפר את הממוצע." אני שומר על טון

רגוע והיא מזנקת מהכיסא.

"הילדה הזאת לא טובה בכלום! תראה לי מקצוע אחד שהיא כן

טובה בו. לא משנה כמה אשלם למורים פרטיים, היא פשוט

סתומה, אין לה טיפת שכל." הזלזול הנוטף מקולה גורם לי לאבד

את הסבלנות.

"עכשיו את מגזימה. איך את יכולה לדבר עליה ככה? היא הבת

שלך! אמרתי שאעזור לה במתמטיקה, ביתר המקצועות היא

בסדר גמור, תרדי מהגב שלה ושלא אשמע אותך חוזרת על

השטויות שיצאו לך מהפה לידה, ברור?"

"אל תרים את קולך! חוצפן!" היא מאבדת שליטה.

"מה קורה כאן?" אבא נכנס למטבח ובוחר אותנו בזעף.
 "אני לא יודעת איך לשלוט בילדים האלו," היא מתלוננת
 וממהרת אל בין זרועותיו, כמו תמיד יודעת איך לגרום לו לצודד
 בה.

"לא אחזור על המילים שהיא אמרה על בר בגלל ציון נמוך
 במתמטיקה. היא אפילו לא נכשלה רק קיבלה שישים." אני לא
 מסיר את עיניי מאבא, מקווה שהוא יבין ולראשונה יצדד בבר,
 אבל כמובן שזה לא קורה.

"אימא רוצה את הטוב ביותר עבור הילדים שלה, היא לא
 מסתפקת בשישים וזה אמור לעודד אתכם ללמוד. אנחנו לא
 חוסכים מכם, תגרמו לנו להיות גאים ושלא אשמע שהתחצפת
 שוב לאימא שלך כי לא אעבור על כך בשתיקה." הוא מביט בעיניי
 ומלטף את שיערה, "ועכשיו לנושא אחר, אנחנו מוזמנים לארוחת
 צהריים אצל הסבים שלכם וכולנו הולכים. לא רוצה לשמוע שיש
 לך משחק או שלבר כואבת הבטן. אלה הסבים שלכם והם
 מתגעגעים."

אני יודע שמיותר להילחם כי אפסיד במלחמה הזאת ובר תריב
 איתם באשמתני, בגלל זה אני מעדיף לסתום ויוצא מהמטבח, רץ
 במעלה המדרגות ונכנס לחדרה. בר עדיין ישנה, כמו שציפיתי
 שתהיה, וכמובן שהיא כמעט ולא לובשת בגדים. אני פותח את
 התיק שלה ומחפש את המבחן עד שמוצא אותו מקומט בתחתית.
 אני מרים את הרגליים על השולחן ומתחיל לעבור על התרגילים.
 איך, לעזאזל, היא קיבלה ציון כזה? היא יודעת את התשובות
 לתרגילים הרי פתרנו אותם יחד.

אני מניח את המבחן על השולחן ומסיט את הוילונות. היא מתחילה להתעורר ומכסה את ראשה עם הכרית. "קדימה עצלנית, הגיע הזמן לקום," אני קורא.

"לא רוצה! תסגור את הוילונות!" היא צועקת ואני מטפס על המיטה, מושך את הכרית ומחזיק את עצמי שלא להסתכל על הישבן הקטן והסקסי שלה.

"אנחנו מוזמנים לארוחת צהריים אצל סבתא," אני מעדכן והיא ישר עונה, "כואבת לי הבטן."

אני צוחק. "אבא כבר הזהיר וחוף מזה, אימא גילתה שקיבלת שישים במבחן והיא לא מרוצה בכלל אז כדאי לך להרים את התחת הקטן והיפה שלך מהמיטה ולהיכנס למקלחת לפניי שהיא תתחיל לצעוק."

היא מעיפה את הכרית שהנחתי לה על הראש ומרימה אותו. אני צוחק ומסיט את שיערה מהפנים. "היא אמרה משהו על המבחן? אין לי מושג איך קיבלתי ציון כזה, ידעתי את כל התשובות."

"גם אני לא יודע איך קיבלת ציון כזה, אבל אעזור לך ותשפרי את הממוצע."

היא מניחה את הראש חזרה על המזרן ואני מפעיל את הטלוויזיה, יודע שהיא אוהבת להתעורר עם מוזיקה. "נו, ברבי, הגיע הזמן לקום." אני מלטף את שיערה והיא מרימה חזרה את הראש ושואלת, "לא קבענו שאתה לא נכנס יותר למיטה שלי ובייחוד כשאני לא לבושה?"

"החזקתי את עצמי יפה מאוד ולא הסתכלתי על התחת שלך אפילו פעם אחת," אני מבטיח והיא צוחקת, נשכבת חזרה על המזרן.

"אתה יכול לעוף, תיכף אקום."

”מבטיחה?”

”מבטיחה, ” היא עונה בטון מנומנם. אני רוכן, מנשק את ראשה ורק אז הולך לחדרי להחליף בגדים.

בר נכנסת למטבח וישר מתיישבת על ידי. ”איפה אימא?”
 ”בטח בחדר עם אבא, נותנת לו סיבות להעלות לה את מסגרת
 האשראי.”

היא צוחקת, אוכלת מהדגנים שלי וממלמלת בפה מלא, ”הם
 דוחים.”

”תספרי לי על זה.”

”באשמתם יצאנו כאלה דפוקים. איך נצא נורמלים עם הורים
 כאלה? בטח משהו משובש בגנים שלנו.”

אני פורץ בצחוק על אף שאין לי באמת סיבה לצחוק. בר צודקת,
 אנחנו דפוקים לגמרי.

”או הנה הילדה החכמה שלי, פשוט גאוה, ” אימא אומרת בזלזול
 ונכנסת למטבח. בר ממשיכה לאכול באדישות מהדגנים,
 מתאפקת לא לענות.

”אימא כבר אמרתי שאעזור לה, נעזוב את הנושא?”

”שילמתי למורים הטובים ביותר והם לא הצליחו לעזור לה אז
 אתה תצליח? לפחות קיבלתי ילד אחד עם שכל, ” היא ממשיכה
 באותו טון צורם.

”אפשר לסיים עם הנושא הזה להיום?” קשיחות בקולי.

”אפשר. אתם מוכנים ללכת?” אבא נכנס למטבח ועונה במקומה.

אימא כמובן לא אוהבת את התשובה אבל שותקת. היא יודעת
 שגם לו אין סבלנות למריבות.

לאחר נסיעה קצרה אנחנו מגיעים לביתם של סבתא וסבא.
 "את בתענית שתיקה?" אני בוחן את פניה של בר. היא לא עונה
 ויוצאת מהרכב, מנסה ללא הצלחה להיראות אדישה. הדברים
 שאימא אמרה פגעו בה. אני הולך בעקבותיה ואנחנו נכנסים
 לאחוזה המרהיבה של משפחת גרינברג. אין לי מושג בשביל מה
 הם צריכים בית גדול כל כך. אנחנו ממשיכים אל הגינה ומבינים
 שהגענו אחרונים. שני האחים של אבא כבר הגיעו עם הנשים
 והילדים הקטנים והסבים שלי יושבים בכיסאות הקבועים
 שלהם. בר מתקרבת אל סבא ונושקת ללחיו ולאחר מכן, לסבתא
 שלי.

"בר, החולצה שאת לובשת נוראית. חסר לך כסף? את לא צריכה
 לקנות בגדים זולים," סבתא מתלוננת כמו תמיד.
 "החולצה לא זולה, זאת האופנה היום," היא עונה בחוסר חשק
 וצועדת אל הכיסא המרוחק ביותר. אני אומר שלום לכולם
 וממשיך בעקבותיה.

"מה, ברבי? דברי איתי," אני לוחש באוזנה בלבד.
 "אין על מה לדבר, אתה יודע שאני שונאת את כולם בבית הזה."
 היא מרימה את רגליה על הכיסא ובוהה בילדים המשחקים
 בבריכה. "אני פשוט לא מרגישה שייכת לכאן."
 "יכול להיות שזה בגלל המילים שאימא אמרה הבוקר?" אני
 מנסה בעדינות לגרום לה לדבר איתי.

"לא, זה לא קשור. אני יודעת מה היא חושבת עליי, זה לא חדש
 לי. תמיד אכזבתי אותה וכנראה שאמשיך לאכזב עד יומי
 האחרון. לא סתם אני אומרת שאתה המשפחה היחידה שלי,
 בלעדיך לא הייתי שורדת."

אני מושיט לה את ידי והיא משלבת את אצבעותינו. "תמיד אהיה
 כאן בשבילך, את חלק ממני."

בר צוחקת ואני לא מבין. היא מושכת את ידה ומכסה את פניה
 בעצבות. "הלוואי והייתי קצת פחות חלק ממך."

"בר, דיברנו על זה כבר," אני משתדל לשמור על קשיחות.

"אני יודעת, מצטערת. לא אחזור על זה יותר רק אל תכעס עליי
 גם אתה היום."

איך אצליח לכעוס עליה כשהיא אומרת את מה שהייתי רוצה
 לצעוק?

*

"איך הולך לכם בלימודים?" סבא שלי מתעניין ומסתכל על בר,
 הרי כולם יודעים שהיא חלשה בלימודים.

"אני מאמינה שעומר יקבל הצטיינות גם השנה, הציונים שלו
 גבוהים מאוד," בר עונה ואני מבין שהיא מנסה להתחמק.

"ואיך הולך לך?" סבא מתעקש.

"סביר, כמו תמיד." היא לוגמת מהמיץ וכולם מסתכלים עליה.

"את יותר מידי עסוקה בשטויות וזה מתחיל בצורת הלבוש שלך
 ובפס הכחול שעשית בשיער. אני לא מבינה בשביל מה השטויות
 האלה, את נראת כמו פנקיסטית. הגיע הזמן שתהיי רצינית,
 תתלבשי בצורה נאותה ותשקיעי בדברים שבאמת חשובים
 בחיים," סבתא נוזפת בה והיא שותקת, כרגיל.

"סבתא, כל הבנות מתלבשות באותה צורה ומסתובבות עם פסים
 צבעוניים בשיער, אין סיבה שבר תהיה שונה. חוץ מזה, הציונים
 שלה מעולים, רק במתמטיקה היא קצת מתקשה," אני מתערב.

"הסנגור שלה. תפסיק לענות במקומה, אתה יודע שזה מעצבן אותי," אימא נוזפת בי ובר מיד מוסיפה, "היא צודקת, אין צורך לדבר בשמי. אם הייתי רוצה להתגונן הייתי עושה את זה לבד." אני מתבונן בעיניה העצובות ושותק, היא לא צריכה שאתווכח איתה כרגע.

לקראת הערב ההורים מסיעים אותנו הביתה וממשיכים למפגש עם חברים במסעדה. אנחנו נכנסים פנימה ובר ישר עולה לחדרה. היום הזה היה יותר מידי בשבילה.

לאחר המקלחת אני מתיישב על המיטה ומתקשה להחליט אם לבדוק מה קורה עם בר או לתת לה זמן לבד, ולבסוף אני מחליט ללכת לחדרה. אני נוקש על הדלת והיא לא עונה.

"בר!" אני קורא ונכנס לחדרה, אך אין תשובה. אני יוצא אל המרפסת שלה ומריח את עשן הסיגריות, היא ממשיכה לעשן על אף שביקשתי ממנה להפסיק. אני חוזר אל החדר ורואה את דלת המקלחת פתוחה, נכנס וקופא במקומי כאשר רואה אותה שוכבת בתוך הז'קוזי, אוזניות תחובות באוזניה, רגלה הימנית מונחת על הדפנות כדי ליצור פישוק וידה השמאלית תחובה בין רגליה בזמן שהאחרת צובטת את הפטמה ומגרה אותה. עיניה עצומות ושפתיה מפושקות. לבי דוהר בחזי. הדבר הנכון הוא להסתובב ולהעלם, אך אני לא מסוגל להסיר את מבטי, היא מושלמת. המים ניתזים על הרצפה כשהיא מגבירה את הקצב, גבה מתקמר, נשימותיה כבדות והיא גומרת, מכווצת את רגליה וזורקת את ראשה לאחור. חיוך קטן נמתח בזוית פיה, פניה מזיעות מהלחות ומהאורגזמה, אם רק הייתי יכול לצלם אותה כרגע ולמסגר את התמונה. היא אף פעם לא הייתה יפה יותר.

"מה אתה עושה פה?" היא צועקת ומזנקת מתוך המים, שוכחת שהיא עירומה. "אני לא מאמינה... איך העזת?"

אני מרים את המגבת מהמתלה ופותח אותה בשבילה. היא מסתכלת על עצמה וקופאת. אני מתקרב ועוטף את גופה, מצמיד אותה אליי ונושק לראשה.

"אל תכעסי עליי, רציתי לצאת אבל לא יכולתי." אני מלטף את שיערה בעדינות ולוחש, "אם עד היום היה קשה לי עם העובדה שאנחנו אחים, מהיום זה יהיה סיוט אמיתי."

"למה?"

"כי אני הייתי צריך להיות זה שגורם לך לחייך," אני עונה ומיד מתחרט על המילים שחמקו מפני, נושק לראשה ופונה לכיוון היציאה.

"עומר," רעד בקולה. אני מפנה את ראשי לעברה. "זה תמיד אתה שגורם לי לחייך."

פרק 3

בר

"בר, את איתנו?" המורה לספרות שואלת ואני מהנהנת, אין לי חשק להיות פה ובכל מקרה, אני לא מצליחה להתרכז באף מילה שנאמרת. הימים האחרונים היו סיוט, מאז אותה תקרית במקלחת עומר שומר על מרחק ואני לא מצליחה לשבור את החומות שמפרידות בינינו. אני מאבדת את החבר הכי טוב שלי ולא עושה כלום בנדון כי אני יודעת שזה הדבר הנכון בשבילנו.

"בר, את בסדר?" המורה שואלת בדאגה. דמעות זולגות על לחיי.
 אני מתרוממת מהכיסא ורצה החוצה בסערה. הדבר האחרון
 שרציתי היה לבכות מול כולם, מה יחשבו עליי?
 אני צועדת אל המחששה ומדליקה סיגריה, מנסה להשתלט על
 רגשותיי ללא הצלחה. בשביל מה להמשיך לחיות אם לעולם לא
 אהיה מאושרת?
 צעדים נשמעים מאחור ואני ממהרת לנגב את הדמעות, לא
 טורחת לכבות את הסיגריה. מצדי שיתפסו אותי ויסלקו אותי
 מבית הספר. בכל מקרה אני לא רוצה להיות כאן.
 "ברבי, מה את עושה פה?" עומר שואל ומתיישב לצדי. הוא לוקח
 מידי את הסיגריה ושואף ממנה. אני מביטה בו בהפתעה. עומר
 תמיד כועס עליי ודורש ממני להפסיק לעשן.
 "סתם, אין לי חשק להיות כאן. מה אתה עושה פה? למה אתה לא
 בשיעור?" אני מתעניינת וחוטפת את הסיגריה מידו, שואפת פעם
 נוספת ומכבה אותה.
 "גם לי לא היה חשק. רוצה ללכת לגלוש?"
 אני מופתעת מההצעה, עומר אף פעם לא הציע לי להבריז מבית
 הספר.
 "רוצה," אני עונה בלי לחשוב פעמיים ומזנקת ממקומי. הוא קם
 ואנחנו מתחילים לצעוד אל עבר הפרצה בגדר. "אתה יודע שאם
 אימא תגלה, מה שסביר להניח שיקרה, היא תהרוג אותנו."
 "שתהרוג," הוא עונה בחוסר אכפתיות, גם הוא נראה כבוי. לאחר
 הליכה קצרה ושקטה אנחנו מגיעים הביתה. כל אחד פונה אל
 חדרו להחליף בגדים, אוספים את הגלשנים ונפגשים בכניסה.
 המונית שעומר הזמין כבר ממתינה וברגע שאנחנו מגיעים לחוף

המילים הופכות למיותרות. אנחנו נכנסים אל תוך המים ועושים את הדבר היחיד שאנחנו יודעים לעשות, בורחים.

"מה נעשה?" אני שואלת ובוהה בשמיים. חלפו עשר דקות מאז שנשכבנו על החוף ועדיין לא החלפנו מילה. פעם היה קל לדבר עם עומר, הוא היה היחיד שבאמת הייתי מדברת איתו. יכולנו לנהל שיחות על אה ודה במשך שעות ארוכות ועכשיו דממה, שקט. אני רוצה לומר הרבה אבל פוחדת לעצבן אותו ובייחוד פוחדת מהתשובות שלו.

"בקשר למה? נעים פה, לא?"

הוא מעמיד פנים או שלא הבין את השאלה?

"אני מתכוונת אלינו. המצב הזה מדכא אותי ואני מתגעגעת אליך," אני מתחננת שיעזור לי לפתור את המצב שאליו נקלענו. תמיד היו לעומר את הכלים לתקן הכול. עומר הוא זה שמציל אותי אז שיציל אותי עכשיו מעצמי, שיציל אותנו מהרגשות לפני שאאבד אותו, בלעדיו לא אצליח לחיות.

"תמיד יהיה לך אותי, ברבי. אני חושב שקצת מרחק יועיל לנו וזאת הסיבה היחידה שבגללה התרחקתי, אבל זה לא יהיה ככה לנצח ותמיד אהיה שם בשבילך כשתזדקקי לי."

"זה בלתי אפשרי, אני תמיד זקוקה לך." אני מכסה את פניי. הרגשות שפיתחתי כלפיו כואבים לי, חונקים אותי, אני כבר לא יודעת איך להתמודד איתם. אני מנסה בכל דרך אפשרי אבל זה בלתי אפשרי. אני רוצה אותו יותר מכל דבר אחר, זקוקה לו כמו אוויר לנשימה וזה תמיד היה ויהיה ככה. "אני יודעת שהאשמה היחידה במצב שנוצר זאת אני. עברתי את כל הגבולות אבל אין לי שליטה."

"תפסיקי להאשים את עצמך, ברבי. את לא אשמה בכלום. תקשיבי, יש משהו שאני צריך לספר לך." הוא שותק לרגע ואז מספר, "התקבלתי לפנימיית ספורט במדריד. את זוכרת שסיפרתי לך על המאמן שראה אותי משחק?"

נשימותיי הופכות כבדות. הוא עוזב אותי? זה מה שהוא מנסה לומר?

"אבל-" אני נלחמת כדי למצוא את קולי, "אתה אמרת ש... לא סיפרת לי..."

אני מתרוממת למצב ישיבה ומתחננת חרישית לאלוהים שיעניק לי את הכוח לשלוט ברעידות בגופי וששתיק את הקולות בראשי, אני מאבדת את עומר.

עומר מתיישב ואוחז בידי, מחפש את עיניי. "היי, תסתכלי עליי, קטנה," הוא מבקש בקול שקט אבל אני לא מסוגלת.

"ברבי, תסתכלי עליי," הוא מתחנן. אני צוחקת, מכסה את פניי ומחזיקה את עצמי שלא לפרוץ בבכי.

"להסתכל עליך?" אני שואלת בכעס ונעמדת בבת אחת. דמעות נופלות על לחיי ושפתי התחתונה רועדת. אני לא מוכנה להישבר מולו. עומר עוזב אותי כי הוא כן מסוגל לחיות בלעדיי, הוא נוטש אותי כי אני לא חשובה לו כמו שהוא חשוב לי, הוא עוזב אותי! עומר נעמד ומושיט את ידו אל זרועי. אני מושכת אותה בתנועה מגושמת. "אל תיגע בי ואל תתקרב! אני לא רוצה שום קשר איתך, אני לא רוצה לראות אותך או לשמוע ממך!"

"בר, תנמיכי את הטונים, לא כולם צריכים לשמוע אותנו. אני עוזב כי אני צריך לעזוב. אני חייב לשים סוף למצב הזה בינינו ואם נמשיך להיות יחד זה לא יקרה. לא מפריע לך לדעת שפיתחת

רגשות כלפי אחיך? את מבינה בכלל את משמעות הדבר? אני
א.ח.י.ך בר! זה חולני!"

"אל תגידי שפיתחתי רגשות כאילו אני האשמה היחידה, גם אתה
פיתחת רגשות כלפיי, " אני צועקת לעברו. עומר נושם עמוק,
מושיט את ידו אל פניי ומנגב את הדמעות שממשיכות לזלוג,
אוחז בעורפי ומצמיד אותי לגופו. מצחו שעון על שלי, עיניו
עצומות וגופו רועד. גם עבורו זה לא קל.

"הלוואי ויכולתי לומר שלא פיתחתי רגשות אבל אני לא יכול כי
את חדרת עמוק כל כך. היית שם תמיד, רק שעכשיו אני רוצה
אותך, אני רוצה אותך בצורה חולנית והידיעה שלא אוכל לגעת
בך, שלא אוכל להפוך אותך לשלי שורפת מבפנים. אין לך מושג
איך אני מרגיש, בר. מאז אותו יום במקלחת אני לא מצליח
להפסיק לחשוב עלייך, אני לא מסוגל להוציא אותך מראשי.
רציתי להיכנס לתוך המים ולהיות זה שמענג אותך, רציתי להיות
זה שנוגע בך, זה שמנשק אותך. זה חולני, את מבינה את זה, נכון?
את אחותי ואף פעם לא הסתכלתי עלייך כמו על אחות, אף פעם.
תמיד היית שלי אבל זה כבר לא משחק של ילדים קטנים, עכשיו
הדברים יצאו משליטה ואנחנו חייבים להתרחק קצת. אולי אם
לא נתראה מידי יום תוכלי להכיר מישהו ולהתאהב, להיות
מאושרת, להיות ילדה רגילה עם עיניים מאושרות ולא ילדה
עצובה וכבויה. אני מתגעגע לצחוק שלך, מתגעגע לילדה השמחה
שהיית ואתן את חיי כדי שתחזרי להיות כזאת. אני מתרחק
בשבילך, מתרחק בשביל לא לעשות טעות שתעלה לנו יקר. לא
נסלח לעצמנו אם נחצה את הגבול והכי גרוע, אם אחצה אותו
לעולם לא אצליח לחזור אחורה."

הוא צודק ואני יודעת שהוא צודק, אולי זה באמת יהיה הדבר הטוב ביותר אבל זה לא הופך את זה לקשה או כואב פחות. אני נושכת את פנים לחיי ומחפשת את המילים, נושמת עמוק וממלמלת, "אני יודעת שזה הדבר הנכון ויודעת שאסור לנו לחצות את הגבול. מי יודע? אולי בעוד כמה שנים נצחק על זה ונהיה האחים שתמיד היינו צריכים להיות." "בשביל שזה יקרה אני חייב להתרחק." "אני אוהבת אותך," אני לוחשת בקול רועד. "אני אוהב אותך." הוא מחזיר באותו הטון ונושק לקצה אפי ברכות. זרועותיי כרוכות סביב צווארו, גופי צמוד לשלו ואיני רוצה שיעזוב, לעולם.

*

"ברבי, אימא קוראת לנו לארוחת ערב," עומר לוחש ונושק ללחיי. אני מתקשה לפקוח את העיניים, הן עדיין שורפות מהדמעות ואין לי מושג איך הצלחתי להירדם. "אני לא רעבה, אני עייפה." איני פוקחת אותן. אני לא מסוגלת להתבונן בעיניו הירוקות. הוא רוכן ונושק פעם נוספת לשיערי ומלטף ברכות. "בבקשה בר, היא מתעקשת שתרדי, לא בא לי שהיא תתעצבן עלייך. תעשי את זה בשבילי." הדמעות שוב מציפות את עיניי ואני נלחמת כדי לעצור אותן. "ארד. תן לי כמה דקות," קולי רועד והוא נעצר לכמה שניות שמרגישות כמו נצח, עיניו צורבות את גופי וכאב שלא הכרתי קודם מכרסם עמוק בפנים ומתפשט לכול חלק וחלק. עומר עוזב

ונוטש אותי לבד, לא אראה אותו יותר. איך אצליח להתמודד עם החיים בלעדיו? לא נותרה לי סיבה להמשיך לחיות.

במאמץ רב, אני לובשת את החולצה הראשונה שתלויה על המתלה ויורדת לארוחת הערב.

"סוף כול סוף הנסיכה החליטה להצטרף אלינו," אימא צינית כמו תמיד. מבטי מופנה אל האורחים מסביב לשולחן, לכבוד מה היא הזמינה אורחים? למה התעקשה שארד? אין לי סבלנות לאנשים זרים ובייחוד לא למאמן של עומר שמעולם לא חיבב אותי.

אני מתיישבת מול עומר.

"שמעת את החדשות הטובות?" אימא שואלת בחיוך רחב, מאושרת מההשגים של עומר כמו תמיד.

"שמעתי," אני עונה ללא חשק ולוגמת מהמים.

"תשני את ההבעה ולשם שינוי תשמחי בשביל אחיך. צביקה, תספר לה עד כמה זה נדיר שבוחרים שחקן ישראלי," היא פונה למאמן.

"אני בטוחה שזה לא נדיר בהתחשב בעובדה ששם המשפחה שלו הוא גרינברג."

מיד אני מתחרטת על מה שאמרתי, לא הייתי צריכה לפגוע בעומר כדי לנסות להרוס לאימא שלי את האושר.

"לשם המשפחה אין חלק בהחלטה. המאמנים בחרו בעומר כשהוא היה רק מספר בין יתר השחקנים במגרש," צביקה מבהיר.

אני משפילה את מבטי, לא הייתי צריכה להצטרף אליהם לארוחה, זאת הייתה טעות.

"תקשיבי לי טוב, אם תנסי לתרפד את ההצלחה של אחיך ולשכנע אותו להישאר בבית את תשלמי על זה!"

אני המומה מדבריה, היא באמת חושבת שאנסה לעצור בעדו? "לעולם לא אעשה דבר כזה! ההצלחה של עומר חשובה לי יותר משהיא חשובה לך. אני גאה בו ורוצה שהוא יגשים את החלומות שלו, גם אם זה אומר שאצטרך לסבול אותך לבד."

אבא מיד נוזף בי, "בר! תשקלי את המילים שיוצאות מפיד!"

"תירגע משה, בכל בית יש ילד אחד מקולקל. לא משנה כמה אשקיע בה זה לא יעזור. אני בטוחה שאתם מבינים איך אני מרגישה," היא פונה אל צביקה ואישתו שמהנהנים.

"אני יודע שיש לך את הכוח להשפיע על ההחלטות של עומר ואני באמת מקווה שלא תנסי לעצור בעדו," צביקה אומר, עיניו משדרות אזהרה.

"מה קורה פה? תעזבו אותה בשקט! היא הראשונה שתמכה בצעד הזה ואם היא לא הייתה תומכת לא הייתי טס." עומר מתבונן בפניי, הכאב משתקף בעיניו. הוא עדיין לא הבין שתמיד אהיה התפוח הרקוב בבית הזה, לעולם לא יקבלו או יאהבו אותי.

"עומר, זה בסדר. מספיק שאתה יודע שאני בעדך."

"אני יודע, ברבי." הוא מתבונן בעיניי ובאותה שניה רק הוא קיים, האחד שלי, זה שתמיד שם בשבילי. היחיד שאי פעם אמר לי שאוהב אותי. תיכף אשאר לבד ואני יודעת שברגע שהוא יעזוב הוא לא ישוב, אאבד אותו.

לאחר הארוחה אימא שלי מכריחה אותי לשבת בגינה עם כולם ולא מפני שהיא נהנת מחברתי אלא בגלל שהיא כה שמחה להטיח בפניי שעומר עוזב. היא נהנת לצפות בגופי מתכווץ בכל פעם

שהיא מדברת על הטיסה הקרובה ועל העובדה שסביר להניח שמהר מאוד עומר ישכח מכולנו ולא ירצה לחזור הביתה.

"חשבתי שאת כבר ישנה, מה את עושה פה?" עומר שואל ואני פורצת בצחוק, לוגמת לגימה גדולה מהכוסית והוא חוטף אותה מידי, מריח ומחזיר את מבטו אליי כשמזהה את הריח של הוויסקי. "ברבי, מה נסגר?"

"נו, אל תהיה כבד ותשתה איתי," אני מתחננת ושולפת את הבקבוק המוסתר מתחת לכיסא. אימא שלי בטח תשים לב שהוא נעלם אבל לא ממש אכפת לי.

אחרי ארוחת הערב לא הצלחתי להירדם, הסתובבתי במיטה פעם אחר פעם והמחשבות על העזיבה של עומר רדפו אותי עד שהחלטתי לרדת למטה ולהתמודד בדרך היחידה שאני מכירה, עם משקה.

"איפה אימא ואבא?" הוא שואל ומוזג כוסית, מניח את הבקבוק על השולחן הקטן ונשכב לצידי על מיטת השיזוף הצרה.

"הם יצאו לבלות, כמו תמיד."

הוא לוגם מהמשקה ואני נלחמת בצורך לבהות בפניו אבל נכשלת. אתגעגע אליו כל כך.

"ברבי, דיברנו כבר על המבטים הסוטים," הוא ממלמל מבלי להתבונן בפניי, לוגם לגימה נוספת ואני צוחקת.

"אלה לא מבטים סוטים."

"אז איזה מבטים?"

"מעריכים."

עכשיו הוא זה שצוחק ומפנה אליי את מבטו. אני לוקחת מידו את הכוסית, לוגמת ומהנהנת בתשובה לשאלתו האילמת. "לגמרי מעריכים. אני מעריכה את היופי שלך ומשננת אותו בזכרוני." הוא שותק ומושיט את אגודלו לנגב מסנטרי את הטיפה שזלגה, מרים אותה אל שפתו ומלקק.

"אתה לא יכול לעשות דברים כאלה," אני לוחשת, קולי חנוק מהתשוקה הבוערת בגופי. הוא לא מבין שזה מספיק קשה עבורי לשבת לצידו?

"איזה דברים?" הוא שואל בתמימות וחוטף את הכוס מידי, לוגם את כל התכולה בלגימה גדולה.

"דברים שגורמים לי להרטיב את התחתונים," אני ממלמלת ומסיטה ממנו את מבטי.

"בר!" הוא נוזף אף על פי שאני יודעת שהוא לא באמת מתכוון לזה, הוא מודע להשפעה שיש לו עליי.

"אני שתויה עומר, אם אתה לא רוצה לשמוע את האמת אז אל תשאל, אין לי חשק להעמיד פנים, לא הערב. כדאי שפשוט תיכנס ותשאיר אותי לבד עם הבקבוק שלי. בכל מקרה, אצטרך להתרגל ללבד." אני מנסה להתרומם כדי לעבור למיטת שיזוף אחרת

והוא תופס את ידי, מושך אותי בתנופה וגורם לי למעוד על חזהו.

עיניי מתבוננות בפניו והתחושה החמימה מתפשטת בגופי. אני

מושיטה את כפות ידיי אל פניו, משרטטת אותן ברכות ולא

מסירה את מבטי מעיניו. אצליח לאהוב שוב כמו שאני אוהבת

את עומר?

"אתה זוכר את החתונה שלנו?" אני שואלת בלחש ונזכרת

בחתונה שהוא אירגן לנו. הייתי בת 5 והאמנתי שלנצח אהיה של

עומר, לא רציתי להיות של אף אחד אחר.

"היית ילדה מעצבנת וחפרת לי במשך ימים, לא הייתה לי ברירה חוץ מלהתחתן איתך," הוא עונה ואני צוחקת, באמת שיגעתי אותו מהרגע שהמטפלת סיפרה לי שאנשים שאוהבים חייבים להתחתן כדי להישאר יחד לנצח.

"אמרת שנהיה יחד לכל החיים," אני לוחשת ומתבוננת בשפתיו היפות, מעבירה את האצבע ברכות ומתענגת על המגע הרך. לא העזתי לעשות את זה קודם, אבל תיכף הוא עוזב ואלה יהיו הזכרונות האחרונים כי אני יודעת שהוא לא יחזור, אני מרגישה את זה בתוכי.

"אנחנו נהיה יחד כל החיים," הוא מבטיח ובלי לחשוב פעמיים אני מצמידה את שפתיי אל שפתיו הרכות. אני מיד מרחיקה את פניי ומתבוננת בעיניו בפחד מהתגובה שלו. עיניו נעוצות בעיניי ומלחמה מתחוללת בתוכן, אך אינו אומר מילה. אני מנסה לקום ממנו, אבל הוא מחזיק את ידי ולפני שאני מספיקה להבין מה קורה עומר מתהפך מעליי ושפתיו מתנגשות בשלי, לשונו חודרת בפראות. לבי פועם במהירות, מאיים לפרוץ מבית החזה. אין לי מושג מה אנחנו עושים ובכל זאת, אני לא יכולה לעצור בעדו, כל חיי השתוקקתי לרגע הזה. אני מושיטה את ידי אל גבו התחתון, מלטפת מתחת לחולצה את עורו החמים. אגודליו מלטפות לי את הלסת, אצבעותיו חופרות בשיערי ופיו טורף את שלי בתשוקה ובתאוה שלא הכרתי כמותה.

"אלוהים," הוא נאנח אל תוך פי. עומר לא עוצר ואני לא רוצה שהוא יעצור. אני מרימה את רגלי מעל גבו ומצמידה את גופו לשלי. איברו הקשה משתפשף בין רגליי, גלי עונג ודופק לא מוכר מתעורר. אני גונחת אל תוך פיו. הוא יורד באיטיות משתקת לאורך הלסת והצוואר שלי, מותיר שביל רטוב ומצמרר עד שמגיע

אל הפטמה ומוצץ מעל החולצה. הוא נושך קלות וגבי מתקמר מעונג, לא חשבתי שאפשר להרגיש ככה. "עומר...אל תפסיק..." , אני מתחננת בקול רועד והוא נושך פעם נוספת וממשיך למצוץ. הבד של החולצה משתפשף ומגרה כל חלק בגופי.

"מה, לכל הרוחות, קורה פה?" אני שומעת את ההלם בקולה של אימא. עומר מזנק ממקומו ואני מנסה למצוא את הכוחות להתרומם אבל נכשלת. "בטוח שתיתי הרבה הערב ואני מדמיינת, לא ראיתי את זה עכשיו," היא ממלמלת ואוחזת בראשה בשתי ידיה. עיניה ננעצות בשלי והיא מסננת בשנאה שלא הכרתי קודם, "זאת אשמתך! גידלתי זונה ולא בת!"

"אל תדברי אליה ככה! זאת אשמתי, אני עברתי את הגבול." "אל תגן עליה!" היא קוטעת את עומר בזעם, "היא האשמה בכול. את לא תצליחי! לך תארוז את הדברים שלך, אתה יוצא בטיסה הבאה לספרד," היא מודיעה ומתחילה לצעוד לכיוון הבית.

"אני לא יוצא בטיסה הבאה!" עומר צועק והיא מסתובבת, חוזרת בצעדים בטוחים, נעמדת מולו ושואלת, "אתה לא? ברגע זה אספר לאבא שלך על מה שקרה כאן ואני מבטיחה לך שהמופקרת לא תישאר פה." היא אפילו לא מסתכלת עליי, עיניה נעוצות בעיניו. כפות ידיו מתאגרפות. אני מזנקת ממיטת השיזוף ואומרת בקול רועד, "הוא יעזוב בטיסה הבאה, נכון, עומר?" הוא מסתכל עליי, בוחן את מבטי ומהנהן. איבדתי אותו.

עומר

אני זורק את הדברים אל תוך התיק ולא מצליח להפסיק לחשוב על מה שעשיתי. איך הכנסתי את בר למצב הזה? איך הרשתי לעצמי להיסחף? אסור היה לי לגעת בה, היא אחותי! "זין!" אני ממלמל בכעס ובוועט בחוזקה במיטה, מרגיש את הכאב מתפשט לאורך הרגל ומתעלם, אסור היה לי לגעת בה, איך אשאיר אותה פה לבד להתמודד עם אימא? היא תתעלל בה כשאסע ולא יהיה אף אחד שיגן עליה, היא בטח לא תגן על עצמה.

מבלי לחשוב פעמיים אני יוצא מהחדר ומתחיל לצעוד אל חדרה של בר.

"לאן אתה חושב שאתה הולך?" אימא שואלת ואני קופא במקומי, מסתובב ומתבונן בעיניה הבוערות. זוהי הפעם הראשונה שאני רואה אותה כועסת כל כך. "אני צריך לדבר עם בר", אני עונה ומסתובב אך היא עוצרת בעדי.

"אתה לא מתקרב לחדרה והיא לא תצא משם עד שתעלה על הטיסה לספרד. שלא אשמע שניסית ליצור איתה קשר במהלך התקופה שלא תהיה פה. במידה ובכל זאת אגלה שניסית אדאג שלא תמצא אותה שוב, אעלים אותה ולא תחזור לראות אותה אי פעם. הייתי ברורה?" קולה רגוע ושלו, מרעיד כל חלק בגופי. איך היא מסוגלת להיות כזאת קרה? מדובר בבת שלה! "יגיע היום שבו תלמדי להיות אימא?" "שואל האח האוהב?" היא שואלת בציניות ופונה לחדרה.

אני טורק את דלת חדרי ומתקשה להסדיר את נשימותיי. אם אלך בלי להיפרד בר תישבר ולא אוכל לעשות כלום כדי לעזור לה להתגבר על הכאב, כדי להרכיב אותה מחדש. אם רק הייתי יודע שההורים שלנו יהיו לצידה, יעזרו לה לעבור את התקופה הקשה אבל זה לא יקרה ובייחוד לא אחרי מה שאימא ראתה, היא תתעלל בה ותוביל אותה לתחתית. זין! אהיה חייב לעשות כדבריה אחרת היא באמת תרחיק את בר מהבית ואני לא יכול להרשות שזה יקרה.

לאחר שעות שבהן אני שוכב במיטתי ובוהה בתסכול בתקרה הדלת נפתחת ואימא מעדכנת בטון קר שהגיע הזמן לצאת, המונית ממתינה. אני קם מהמיטה וגורר את המזוודות. אנחנו צועדים בפרוזדור הרחב ואני נעצר בכניסה לחדרה של בר. "אני צריך להיפרד," אני מתחנן.

"כבר נפרדתם מספיק. קדימה, הנהג ממתין לך בחוץ." היא מניחה את ידיה על מותניה בכעס וממתינה שאמשיך. רגליי משותקות. אני בולע רוק בכבדות ונושם עמוק. בר תצטרך להבין את הסיבות בגללן עזבתי בלי לומר שלום, זה לטובתה.

אימא עומדת ומוודאת שאני נכנס למונית ורק לאחר שהנהג יוצא מהחניה היא נכנסת חזרה וסוגרת את השער. אבא יודע שנסעתי? הוא לא חשב לומר שלום? בשביל מה הם הביאו אותנו לעולם אם תמיד הפרענו להם?

ברגע שאגיע לספרד אצטרך למצוא את הדרך לדבר עם בר, גם אם זה יהיה דרך החברות שלה, אהיה חייב לברר שהיא בסדר ולהסביר מדוע עזבתי בלי להיפרד. אולי הנסיעה תעזור לבר

לשכוח אותי אף על פי שאני יודעת שלעולם לא אשכח אותה,
לנצח היא תהיה חקוקה בתוכי, אף אחת לא תוכל לתפוס את
מקומה בלבי.

בר

אני יוצאת בחשש מהחדר. לא הצלחתי להירדם הלילה. מה
עשינו? אלוהים, הוא אחי! איך אצליח להביט בעיניו? אימא
צדקה, אני האשמה היחידה. אם לא הייתי מנשקת אותו זה לא
היה קורה אבל לא הצלחתי להימנע. בקרוב אאבד אותו. ברגע
שעומר יעזוב הוא לא יחזור וישאיר אותי מאחור.
ההורים שלי יושבים במטבח וצוחקים ממשהו שקראו בעיתון.
"בוקר טוב," אני ממלמלת ומתחמקת ממבטה של אימא. אני לא
מסוגלת להתמודד עם השנאה.
"בוקר טוב, אנחנו צריכות לדבר."
גופי מתחיל לרעוד. היא סיפרה לאבא על מה שעשינו? איך הוא
הגיב לזה? אני מפחדת להרים את המבט ולמצוא את פניהם
המאוכזבות, המזועזעות. איך הם יצליחו לחיות עם הידיעה
שהילדים שלהם התאהבו? אלוהים, מה עשינו?
אני מתיישבת בדממה על כיסא גבוה, הכי רחוק שניתן מהורי.
"בר, אימא סיפרה לי על ההחלטה שלך ואת האמת קשה לי
להבין. למה שתרצי לעבור ללמוד רחוק מהבית? אני יודע שקשה
לך עכשיו כשעומר נסע, אבל החברים שלך פה." אבא מביט
בעיניי ואני מתקשה להבין על מה הוא מדבר. ללמוד רחוק
מהבית? עומר נסע? ליבי מתחיל לפעום במהירות ואימא שלי
עונה במקומי: "אהוב, ניהלתי שיחה ארוכה עם בר והיא
החליטה. קשה לה להישאר בבית ולהתמודד עם העזיבה של עומר

ואנחנו צריכים לתמוך בה. אם היא בוחרת ללמוד בצפון אין דבר שאנחנו יכולים לעשות בקשר לזה, לא אתן לבת שלי להיות אומללה. בר, כבר דיברתי הבוקר עם כמה חברים ותוך יומיים או שלושה תוכלי לעבור לפנימייה. נכון לעכשיו, אין צורך שתמשיכי ללכת לבית הספר, אתן לך זמן להתארגן ולארוז את הדברים." פנימיה? צפון? לארוז את הדברים? על מה היא מדברת? למה שארצה לעזוב את הבית? כול החברים שלי גרים פה, ועומר? הוא נסע בלי להיפרד ממני? כפות ידיי מתחילות להזיע ואני מכרסמת בלחץ את פנים לחיי כדי לשלוט בדמעות ובשפה הרועדת.

"תעלי לחדר ותחליפי בגדים, אנחנו יוצאות לשופינג של אם ובת." חיוכה הצבוע גורם לאבא לחייך באושר. אני קמה מהכיסא וצועדת אל המדרגות, מודעת לעובדה שכל מילה נוספת מיותרת, במקרה ואגיד את האמת אאלץ לספר על מה שקרה עם עומר ואסור שאבא יגלה את האמת. במקום להיכנס לחדרי אני ממשיכה לחדרו של עומר. הוא ארז את כל החפצים ועזב, אפילו לא ניפרד ממני. הדמעות מתחילות לזלוג ואני בוחנת בגוף רועד את החדר. המציאות מכה בי, זה הסוף.

מחיאות כפיים גורמות לי להתעשת ולהסתובב. אימא עומד בכניסה, נשענת על המשקוף ובוחרת אותי בחיוך ארסי. "הפתעת אותי. ידעתי שתנסי להרוס את הנסיעה אבל כן האמנתי כשטענת שהעתיד של עומר חשוב לך, לא חשבתי שתלכי רחוק כל כך. לנסות להשכיב את אחיך? את מבינה את משמעות המעשה?" היא מקיאה את המילים בזלזול.

אני משפילה את מבטי, מתקשה לשלוט בשפה הרועדת ובדמעות. אני ופורצת בבכי היסטרי. "אני מצטערת... אני באמת מצטערת... לא התכוונתי... לא חשבתי..." היא מתקרבת בצעדים

בטוחים ומניחה את כף ידה על ראשי, מלטפת ברכות ומסננת בארסיות, "לראשונה הבנתי עד כמה שאת חכמה, מסתתרת מאחורי הפרצוף התמים אבל מתחמנת את כולם. לא אשב ואחכה שתנסי להיכנס למיטה של אבא שלך, את תעזבי את הבית ולא תחזרי יותר, אין לך מקום בין אנשים נורמטיביים. את מחלה, את נגיף, את חולה, את מבחילה. אני נגעלת ממך." היא מדגישה את המילים האחרונות, מסירה את ידה מראשי ואני מתמוטטת על הריצפה, בוכה בקול ורועדת. אימא צודקת, אני חולה אחרת לא הייתי מתאהבת באחי, אין לי זכות להילחם, אין לי זכות להישאר בבית, אין לי זכות למשפחה, אין לי זכות לחיות.

עומר

"אתה רוצה לצאת להכיר את העיר?" הבייביסטר שאימא שכרה שואל. מהרגע שהגעתי לספרד הוא לא מניח לי לרגע. איך אצליח להתקשר לבר כשהוא כול הזמן בסביבה?
 "לא, תודה. אני מעוניין להיות לבד, לנוח. אפשר?" אני יורה לעברו בזעם והוא מהנהן.
 "אהיה בסלון, אם תצטרך משהו תעדכן אותי." הוא יוצא מהחדר ואני נושם עמוק. איך אצליח ליצור קשר עם בר? איך אדע שהיא בסדר?
 אני מתהלך מצד אל צד בחדר, מרגיש כמו אריה כלוא. אהיה חייב למצוא את הדרך לחזור הביתה. לא מעניין אותי העתיד, החלום, הכדורגל, בר היא הדבר היחיד שחשוב, אהיה חייב למצוא את הדרך לדבר איתה.

הדלת נפתחת ואני מאגרף את ידיי, במידה והוא לא יניח לי
 אצטרך לפוצץ אותו במכות. "מר גרינברג בטלפון, הוא מעוניין
 לדבר איתך." לפניי שהוא מסיים את המשפט אני רץ אל הסלון,
 אבא לא יודע כלום ואוכל לשאול אותו על בר, בעקיפין כמובן.
 "אבא?" אני שואל בטון נואש.

"היי אלוף, איך בספרד? מצטער שלא הספקתי להיפרד. הכול
 בסדר? יש לך את כול מה שאתה צריך במלון?"
 "כן, יש לי הכול, רק שלא הבנתי בשביל מה שכרתם לי צל," אני
 מתלונן.

"אלוף, אתה עדיין בן שבע-עשרה ואימא שלך העדיפה שיהיה
 מישהו שידאג לך עד שתתחיל את האימונים בשבוע הבא. אתה
 נהנה? אימא אמרה שרצית להספיק להכיר את מדריד לפני
 תחילת הלימודים."

אני מגלגל עיניים וממלמל, "כן. מה קורה בבית? הכול בסדר?"
 "שיגרה, כרגיל. בר החליטה שהיא מעוניינת לעבור ללמוד
 בפנימיה בצפון."

"מה?" אני יורה אל תוך השפורפרת.

"גם אני הגבתי בצורה כזאת עד שהבנתי שקשה לה פה בלעדיך.
 בנתיים, היא נראת בסדר. אימא יצאה איתה לשופינג, לעזור
 לשפר את מצב רוחה. אתה יודע איך זה בנות, הכל מסתדר אחרי
 שופינג." הוא צוחק ואני אוחז בשפורפרת בחוזקה, מתפלא שהיא
 לא מתנפצת לרסיסים. אימא מעולם לא לקחה את בר לשופינג,
 היא אף פעם לא התייחסה אליה או הכירה בקיומה אלא אם כן
 בשביל להשפיל אותה. איך קרה שבר החליטה לעבור לצפון? יכול
 להיות שהיא מנסה לברוח מאימא? זאת הסיבה?

"אבא אני בדיוק יוצא לטייל. תמסור דרישת שלום ונדבר."

לפני שהוא מגיב אני מנתק וחוזר לחדרי, מנסה להשתלט על מחשבותיי ולעכל את דבריו. אולי זה יהיה לטובה, בר לא תהיה קרובה לאימא ותוכל להתחיל מחדש.
אם רק הייתי יכול לדבר איתה.

בר

חלפו יומיים מאז שעומר נסע ואני מסרבת לקום מהמיטה, אין בשביל מה. אימא הבהירה שעד הנסיעה לצפון היא לא תסכים שאצא מהבית, אפגש עם חברות או אסתובב בין רגליה. היא מרוצה שאני בחדר, רחוקה ממנה. אין לי אף אחד, אני לבד, אפילו אימא שלי לא אוהבת אותי ואני לא יכולה להאשים אותה בזה. למה שהיא תאהב את בתה הסוטה שמאוהבת באחיה?

השעה אחת עשרה בלילה. אני יוצאת מהחדר, מנצלת את העובדה שהבית כבר שקט ויורדת בדממה לקומה התחתונה, מוציאה בקבוק וויסקי חדש מהארון וממהרת חזרה אל חדרי, נועלת את הדלת ומניחה את הבקבוק על השידה. אני מוציאה חפיסת סיגריות וממשיכה אל המרפסת, אל הפינה הקבועה. אני מרכיבה את האוזניות ומפעילה את המוזיקה. ההתחלה המצמררת של I will always love you גורמת לי לפרוץ בדמעות. אני פותחת את הבקבוק ולוגמת לגימה גדולה, גרוני נשרף אך אני מקבלת את השרפה בברכה וממשיכה לשתות. נשכבת ומחזירה את השיר להתחלה פעם אחר פעם, שרה עם המוזיקה ובוכה. נזכרת איך עומר נשבע שלעולם לא יעזוב אותי לבד. הוא שיקר, אני לבד. אף אחד לעולם לא יאהב אותי. אני מקולקלת ואין לי בשביל מה להמשיך.

אני מתרוממת מהריצפה ונעזרת בקיר כדי להתייצב, נכנסת למקלחת, פותחת את הארון ושולפת את כול חפיסות האנטיביוטיקה שאני מוצאת. ידיי רועדות אבל אני יודעת שזה יהיה הדבר הנכון. אני חוזרת למרפסת, מחזירה את המוזיקה ושותה את הכדור הראשון. "אני תמיד אוהב אותך, עומר." אני מכניסה את הכדור השני לפי ולוגמת לגימה ארוכה מהוויסקי. "אני משחררת אותך כדי שתזכה להתאהב מחדש." אחריו הכדור הרביעי והחמישי והשישי. בשלב מסויים עיניי נעצמות, הכול חשוך ודומם. אני נפרדת מעומר ונפרדת מהחיים, בלעדיו אין לי סיבה להמשיך.

פרק 5

עומר

הדלת של המטוס נפתחת ואני מתפרץ החוצה. גופי רועד. בבקשה אלוהים, רק שלא קרה משהו חמור, בבקשה אלוהים תעשה שבר בסדר.

הנהג של אבא מחכה לי בחוץ ואני נכנס למושב הקדמי. "תמהר!" אני יורה לכיוונו והוא מתחיל בנסיעה. יהיה מיותר לשאול אותו על מצבה, רוב הסיכויים שאבא לא עדכן אותו, הוא אף פעם לא מעדכן את העובדים בעניינים משפחתיים. "לאן אתה נוסע? איפה היא מאושפזת? זאת לא הדרך לבית החולים!" אני מתפרץ והוא נושם עמוק. "אנחנו לא נוסעים לבית החולים, עומר. בבקשה תירגע," הוא מבקש וראשי מסתחרר. יכול להיות ששיחררו אותה הביתה? אבל זאת גם לא הדרך הביתה, לאן הוא נוסע, לעזאזל?

אני נשען לאחור ובוחר את הדרך, חושב על הלילה האחרון עם בר. למה נתתי לאימא להחליט בשבילנו? למה לא נלחמתי נגדה? למה לא ניפרדתי מבר? הכל באשמתי!

מהרגע שרמון עדכן אותי שההורים שלי ביקשו שאחזור בטיסה פרטית ושזה קשור לבר הבנתי שמהו חמור קרה, אחרת הם לא היו מבקשים שאחזור, כנראה שמצבה חמור. הנהג עוצר ואני מסתכל סביבי בפאניקה, נשימותיי כבדות וראשי מסתחרר במהירות. מה אנחנו עושים פה? למה הוא הביא אותי לבית העלמין? ראייתי מטושטשת בגלל הדמעות. אני מתאמץ להבחין בפניהם של האנשים ומזהה את חברות של בר בוכות. החמצן לא ממלא את גופי, אני מתקשה לנשום ואוחז בראשי כדי להתעורר מהסיוט. זה לא הגיוני, לא קרה כלום לבר, לא קרה כלום לבר.

"למה הבאת אותי לפה?" אני צורח על הנהג. "קח אותי לראות את בר! קח אותי עכשיו לראות אותה!" הוא מתבונן בי בשתיקה, לא אומר כלום. אני מנסה להשתלט על נשימותיי ללא הצלחה. הנהג מושיט את ידו כדי לאחוז בכתפי אבל אני מעיף אותה. "עומר, אני מצטער. היו צריכים לספר לך-" "לא היו צריכים לספר לי כלום!" אני קוטע אותו בצעקה. "לא היו צריכים לספר לי כלום כי לא קרה כלום! אתה טועה, לא קרה כלום לבר! קח אותי מפה עכשיו!" אני אוחז בראשי והוא מושיט את ידו אל גבי, אני מעיף אותו, "אל תיגע בי!" "עומר ההלוויה עומדת להתחיל, מחכים רק לך," הוא אומר בקול שקט.

הלוויה? לא יכול להיות שזה נכון, היא לא מתה, בר לא מתה.

אני פותח את הדלת ויוצא מהרכב, מסתכל סביבי ומנסה להבין את המתיחה, מחפש את בר במבטי. לא יכול להיות. בר עדיין ילדה, זה לא יכול להיות. אני ממשיך לחפש אותה בין מאות האנשים ולא מוצא, מתנשף בכבדות ומסתכל על הרכב השחור הגדול נעצר מול הכניסה. רגליי רועדות כשהאנשים יורדים ופונים אל החלק האחורי, מוציאים אלונקה עם גופה עטופה. אני מאבד את הכוחות ומתמוטט על הריצפה. זאת לא בר. אני אוחז בראשי וצועק בקולי קולות, מנסה למצוא את ההגיון, מנסה להבין מה קרה. אני שומע קולות, מרגיש אנשים נוגעים בי אבל לא מצליח להפסיק לצעוק. *זאת לא בר! זאת לא בר! אין סיכוי שזאת בר! בר שלי לא מתה!*

ידיים חזקות מושכות אותי למצב עמידה. אני מרים את מבטי ורואה את צביקה. הוא לא אהב את בר אז בשביל מה הוא בא לפה? אני מתנער מאחיזתו ומחפש את הכוחות להיכנס, מתקשה להאמין שבר באמת לא תחזור.

החברים לקבוצה מובילים אותי בין מאות האנשים שהגיעו להתחנף להוריי, הרי אף אחד מהם לא הכיר את בר. הכעס מבעבע בגופי וכשאני רואה את אימא נשענת על אבא ומסתכלת באדישות על הגופה העטופה המונחת מולה אני מאבד את השליטה.

"זאת הבת שלך! הבת שלך מונחת על השולחן הזה ולא מישהי זרה!" אני צועק לעברה בשנאה ומתעלם ממאות האנשים שמקיפים אותנו. אבא שלי מביט בעיניי ואומר, "עומר, אני יודע שאתה לא מעכל אבל זה לא הזמן, תכבד את המקום ותיפרד מאחותך."

אני צוחק ודמעות זולגות על פניי, "לכבד? להיפרד? היא לא מכבדת את בר בנוכחות שלה, היא שנאה אותה! היא אימללה אותה ובאשמתה היא מתה! היא האשמה!" אני צועק ומצביע לעברה בתנועות מגושמות. החברים שלי אוחזים בי למרות ניסיונותיי להשתחרר ולתקוף אותה. היא רצחה את בר שלי, היא האשמה במוות שלה.

אימא מתקרבת ונעמדת מולי, "אני מבינה את הכאב, עומר. כמו שאמרת זאת הבת שלי ולעולם לא תבין איך אימא מרגישה כשהיא מאבדת את הילדים שלה."

אני צוחק בזלזול והיא לא מסירה את מבטה מעיניי וממשיכה בטון יציב וארסי, "אני אימא שלך ואני מבינה את הכאב ואת הצורך להאשים אותי במוות של אחותך האהובה כי אני יודעת כמה יהיה לך קשה להכיל את העובדה שהאשם היחיד בהתאבדות של בר זה אתה. גרמת לה לפתח תלות וכשעזבת בלי להיפרד היא לא הצליחה להתאושש, לא משנה כמה ניסינו לעזור לה, שברת אותה לרסיסים והנה התוצאה, תסתכל על הגופה, תסתכל על בר שלך, הרגת אותה! באשמתך היא התאבדה!" היא מדגישה את המילים האחרונות שמהדהדות בראשי בחוזקה. בר התאבדה, היא התאבדה באשמתני.

אני מתקרב באפיסת כוחות אל השולחן. הרב מדבר ואני מתעלם. אני מניח את ידי הרועדת על הגופה ופורץ בבכי. "אני מצטער..." אני מצטער, ברבי... למה?... איך אצליח להמשיך בלעדייך?" אני מתקשה לנשום, איבדתי את האוויר, את החמצן, את החיים, איבדתי את בר, איבדתי הכל. באשמתני היא התאבדה, אני הרסתי אותה. לא מגיע לי אפילו למות, מגיע לי להמשיך לחיות ולסבול מידי יום על מה שעשיתי ליחידה שאהבתי. רצחתי אותה.

*

הדברים עדיין עומדים במקומם, בקבוק הוויסקי ריק, האוזניות, חפיסת הסיגריות הריקה וחפיסות האנטיביוטיקה. הדמעות מטשטשות את ראייתי. אני יושב על הריצפה, שעון בגבי על הקיר ומדמיין את בר יושבת כאן לבד ובולעת את הכדורים, נזכרת במה שעשינו, נזכרת שעזבתי בלי להשאיר אפילו פתק. הבטחתי שלעולם לא אשאיר אותה לבד. נטשתי אותה ועכשיו נשארתי לבד, בלי החצי השני שלי. לעולם לא אסלח לעצמי, לעולם לא אתגבר ולעולם החיים לא יחזרו להיות אותו הדבר בלי בר. אני מרכיב את האוזניות על אוזניי, מפעיל את המוזיקה והשיר הראשון הוא I will always love you. היא חשבה עליי כששמעה את השיר? אלה המילים האחרונות שהיא שמעה לפני שעצמה את העיניים?

אני שוכב במרפסת במשך שעות, רוצה ללכת בעקבותיה אבל יודע שזה יהיה הפתרון הקל ולא מגיע לי הקלות. מגיע לי לסבול על מה שעשיתי, מגיע לי להענש על כך שהובלתי את בר אל הקצה. שברתי את לבה, הרסתי אותה.

"תתעורר!" אני שומע את קולה הצורם של אימא ופוקח את העיניים, מסתכל סביבי ומבין שזה לא היה סיוט אלא המציאות החדשה, עולם בלי בר.

"מה את רוצה?" אני שואל ובוהה בכלום, העיקר לא לראות את הפרצוף של האישה שגרמה לי לנטוש את בר.

"תדבר אליי בכבוד! אני אימא שלך!" היא יורה לעברי בכעס ומוסיפה, "הטיסה שלך בעוד כשעתיים, כדאי שתתארגן."

אני מתרומם באפיסת כוחות מהריצפה ומתבונן בעינייה, מגלה שהיא מאופרת ולבושה כמו בכל יום רגיל.

"טיסה? אנחנו בשבעה. למה את לבושה ככה?" אני מתקשה להסתיר את הזלזול בקולי.

"אבא שלך ואני החלטנו שמאחר וזאת הייתה בחירתה של בר אז אין צורך שנשב שבעה. את הכאב אנו נושאים בלב ואבא שלך לא יכול להחסיר ימי עבודה. הבוקר הוא נאלץ לטוס לישיבה דחופה בניו יורק."

גופי רועד. ידעתי שאף פעם לא היינו חשובים להם אבל לא לשבת שבעה על בר? להמשיך כרגיל? איך הם מסוגלים?

"היה ערך לחיים שלה. היא הייתה הבת שלכם ויצאה מהבטן שלך. איך את יכולה להתנהג כאילו כלום לא קרה? כאילו בר אף פעם לא הייתה קיימת? איך את מסוגלת להיות קרה כל כך?"
 "היא בחרה למות באשמתך! לא אתאבל על ילדה שהתאהבה באחיה, לא אתאבל על התועבה שגידלתי ואתה... אני מבינה את הצורך לשבת שבעה ולהתחנן לסליחה, לצערי זה לא יחזיר את בר לחיים והמוות שלה לנצח ילווה אותך כי אתה רצחת אותה."
 היא צודקת, שום דבר לא יחזיר את בר לחיים, הרגתי אותה. אני נכנס לחדרה של בר ומסתכל סביבי, אימא חולפת על פניי ויוצאת בסערה. אני מתיישב על המיטה ובוחן את חדרה בייאוש. בבקשה שיעירו אותי מהסיוט הזה, זה לא יכול להיות אמיתי.

"ברבי, איך עשית דבר כזה? איך השארת אותי לבד? אני זקוק לך..." קולי נשבר והדמעות שוטפות את לחיי. "לעזאזל, בר! מה עשית?"

בפעם הראשונה שבה עזבתי את הבית הדבר היחיד שעניין אותי היה שלא נפרדתי מבר, שהשארתי אותה לבד עם אימא והפעם אני עוזב ללא מזוודות, רצון לחזור או אוויר לנשימה. אין לי שום כוונה לשוב לארץ ובייחוד לא לבית המקולל הזה.

הנהג מסייע אותי לשדה התעופה ופעם נוספת מדובר בטיסה פרטית. כמובן, לאימא היקרה שלי לא הייתה סבלנות להמתין לטיסת שכר, היא רצתה להיפטר ממני וקיבלה את מה שרצתה. עכשיו היא לבד ואף אחד לא יפריע לה או יבייש אותה. לא חשבתי שאפשר לשנוא בעוצמות כה חזקות, עוצמות שרק היום אני מגלה. לנצח אאשים אותה במה שקרה לבר. היא אימא שלה והייתה צריכה להיות שם בשבילה כשעזבתי. היא הייתה צריכה לבכות עליה, לשבת שבעה ולא להתנהג כאילו בר מעולם לא הייתה קיימת. לעולם לא אסלח לה שהייתה אימא גרועה. בשביל מה להביא ילדים לעולם אם לא רוצים אותם?

הטיסה נוחתת כעבור כמה שעות במדריד ו'הבייביסיטר' ממתין לי בטרמינל. אין לי מושג בשביל מה היא שכרה אותו. חשבתי שהתפקיד שלו הוא לוודא שלא אצור קשר עם בר.

"עומר, טוב לראות אותך ואני משתתף בצערך," הוא אומר. אני מתעלם וממשיך לצעוד אל היציאה. אני לא זקוק לניחומים, רק רוצה להיות לבד ולהתאבל. כן אשב שבעה על בר, כן אזכור אותה ואת מי שהייתה, ברבי שלי.

אנחנו נכנסים אל הסוויטה ואני מיד מתפשט ונכנס להתקלח, עוצם את העיניים ונזכר בבר בתוך הז'קוזי, נוגעת בעצמה, מתענגת. למה לא קפצתי למים? אם הייתי יודע מה עלול לקרות הייתי מוכן להיות איתה על אף שאנחנו אחים. הייתי נלחם על

הרגשות שלי, הייתי נלחם בשביל להיות האחד שגורם לה אושר ולא זה שמוביל אותה לתהום. הדמעות זולגות והכעס מבעבע בתוכי. למה הסיפור שלנו היה צריך להסתיים בצורה כזאת? למה היא הייתה אחותי? למה איבדתי אותה?

אני יוצא לסלון ולא מוצא את הבייביסיטר. ניגש אל המיני בר ולוקח בקבוק וויסקי, נועל אחריי את דלת חדר השינה ומתיישב על השטיח כשרק מגבת קשורה למותניי. אני מוזג את הכוסית הראשונה ולוגם, המשקה שורף את גרוני. אף פעם לא הצלחתי להבין איך בר הייתה מסוגלת לשתות את החרא הזה, הוא נוראי. אני זוכר את הפעם הראשונה שתפסתי אותה שותה. היא הייתה בת שלוש-עשרה והזדעזעתי, לא האמנתי שהיא העזה לגנוב את הבקבוק של אבא. זה היה אחרי שאימא נזפה בה מול החברות שלה, כרגיל השפילה אותה. היא כעסה כל כך ולא העזתי לומר מילה, רק ישבתי לצידה וראיתי איך היא מתכנסת בתוך עצמה, לוגמת ישירות מהבקבוק. היא תמיד נהגה לברוח אל הסיגריות ואל האלכוהול, דבר שלא הצלחתי להבין כי היא לא הייתה מרדנית. היא אף פעם לא ענתה לאימא או לסבתא, השפילה את מבטה וקיבלה את המילים הקשות.

בר לא הייתה מאושרת. היא הייתה עצובה כי רצתה שיהיו לה הורים שמתעניינים ושדואגים, רצתה שיאהבו אותה. היה לה רק אותי ולי היה רק אותה. נותרתי פה לבד, לבד כמו שהיא הרגישה לפני שהתאבדה.

השמש חודרת דרך הוילונות. אני פוקח את עיניי הכבדות ומגלה חצי בקבוק ריק. בכוח אני מושך את עצמי ונכנס אל המקלחת, רוחץ את גופי כדי לנסות להתגבר על כאב הראש החזק ולאחר

מכן, יוצא אל הסלון, מופתע לגלות שגם עכשיו הבייביסיטר לא פה. יכול להיות שהוא פוטר? אני לא מחכה שיחזור ונכנס לחדר השינה, מתלבש וממהר לצאת. יש לי משימה חשובה.
 אני עוצר מונית ומבקש באנגלית: "סטודיו לקעקועים בקרבת מקום."

הנהג בוחן אותי בראי ומהנהן. אני בוהה מהחלון ורואה רק אותה, חושב עליה. אצטרך לשרוד במדריד, אחרת יחזירו אותי לארץ ושם אני יודע שאשבר ואהרוג את אימא שלי.
 הנסיעה לא נמשכת הרבה זמן. אני משלם לנהג וממהר לברוח מהגשם ולהיכנס לסטודיו. המקום די קטן. הקירות מכוסים בתמונות של מפורסמים מקועקעים ומאחורי הדלפק יושבת בחורה מקועקעת, משחקת עם המסטיק בשעמום. אני בוחן את הפירסינג בגבה ואת הנזם באפה.
 היא שואלת שאלה בספרדית.
 "את מדברת באנגלית?" אני שואל.
 "איך אני יכולה לעזור לך?"
 "אני מעוניין בקעקוע, " אני עונה בביטחון.
 "אתה רוצה לעיין בחוברות?" היא מושיטה את ידה אל השולחן ואני מפנה את מבטי, מחזיר אותו אליה כעבור רגע, "אני יודע מה אני רוצה."

"מה אתה רוצה?" היא שואלת בסקרנות.
 "אני רוצה לקעקע את השם Barbi על החזה."
 היא מחייכת ושואלת, "מחווה לחברה?"
 אני לא עונה. היא לא לוחצת ומוציאה חוברת מהמדף התחתון.
 "תבחר את הפונט ונתחיל."
 אני מתפלא ושואל, "את מקעקעת?"

"ואפילו טובה בזה, קדימה."

אני מהנהן ומתיישב על הכורסה, עובר על הפונטים עד שמוצא את הפונט המתאים ומראה לה. היא מהנהנת ומובילה אותי לחדר הסמוך.

"תוריד חולצה ותשכב על המיטה."

אני עושה כדבריה והיא מעיפה מבט על החזה שלי. "ספורטאי?" "כדורגן," אני עונה בחוסר חשק. היא מבינה שלא הגעתי בשביל לדבר ושותקת, מזיינת אותי באמצעות המבט ולא נראית מובכת כלל. אני מטפס על המיטה ונשכב, ממתין שהיא תסיים לארגן את הציוד.

"אני מניחה שאתה מעוניין בקעקוע שחור, נכון?"

"כן," אני משיב בקצרה.

"גודל?"

אני מראה לה עם היד והיא שורקת בהפתעה. "כזה גדול? תקשיב, אתה צריך לקחת בחשבון שיכול להיות שיום אחד תיפרדו. הפונט הזה בולט ובגודל שבחרת יהיה לך קשה לטשטש אותו."

"לעולם לא אטשטש אותו," אני עונה בחוסר סבלנות. היא שותקת ומתחילה בעבודה. היא מתיישבת על כיסא גלגלים גבוה, מניחה את האקדח בצד ושולפת טוש. היא מניחה דף במיקום הנכון ומתחילה לשרטט לפי האותיות שהדפיסה. לאחר מכן, היא מרימה את האקדח ביד אחת וביד השנייה מטלית לבנה ומתחילה. "כואב לך?" היא שואלת, מופתעת שאיני זו.

"שום דבר לא יכול לכאוב יותר מהכאב בפנים." אני עוצם את עיניי ורואה את חיוכה של ברבי, היא תמיד רצתה שאקעקע את שמה כדי שכל בחורה אחרת תדע כמה היא חשובה לי. הלוואי

ויכולתי לצעוק לה עד כמה היא חשובה לי, לעולם אף אחת לא תתפוס את מקומה.

פרק 6

עומר

אני עומד מול הראי ובוהה בקעקוע, ברבי. אהבה שלי, החצי השני שלי, עכשיו את לנצח מקועקעת בלבי.
 "אתה בסדר?" המקעקעת מתעניינת. אני לובש את החולצה ומסתכל עליה מארגנת את כלי העבודה.
 "כן."

אני שולף כרטיס אשראי מהארנק, מושיט לה אותו והיא צוחקת,
 "אתה משלם בלי להתעניין כמה עלה הקעקוע?"
 "זה משנה? כבר עשיתי אותו," אני עונה ביושב. היא מרצינה ויוצאת מחדר העבודה. לא הייתי צריך לענות לה ככה. אני הולך אחריה אל הדלפק. היא מעבירה את הכרטיס ומחזירה לי אותו מבלי לפגוש את מבטי.

"אני מצטער," אני ממלמל. היא מרימה את מבטה בהפתעה.
 "אתה לא צריך להתנצל. רואים שאתה עובר תקופה לא פשוטה,
 תהיה חזק," היא עונה ברגש ומוסיפה, "אני יודעת כמה קשה
 לאבד מישהי שאוהבים, איבדתי את אימא שלי לפני כמה שנים.
 אם אתה צריך לדבר או כול דבר אחר, אתה יודע איפה למצוא
 אותי."

אני מעביר את ידי בשיערי ועונה בכעס, "למה שארצה לדבר
 איתך? אני בכלל לא מכיר אותך, ומה את מתערבת בחיים שלי?"
 "סליחה, לא התכוונתי להכעיס אותך, רציתי לעזור," היא
 משפילה את מבטה.

"אני לא זקוק לעזרה של אף אחת!" אני יוצא ולא מסתכל
 לאחור.

הגשם התחזק בזמן שהייתי בפנים. בגדיי נרטבים ואני מתעלם,
 ממשיך לצעוד בלי כיוון, חושב על בר ומניח לדמעות. החיים
 לעולם לא יחזרו להיות אותו הדבר. אני מתיישב על המדרכה,
 אין לי כוח להמשיך, אין לי כוח לחיות, אני רק רוצה לשכוח
 מהכול.

"מה אתה עושה פה? אתה תחלה, הבגדים שלך רטובים," היא
 קוראת לעברי. אני מכסה את פניי. מה היא רוצה ממני? אני
 מסתכל עליה בחוסר סבלנות. "שוב את?" אני בוחן אותה
 מלמעלה למטה באיטיות, גותיות אף פעם לא היו הסגנון שלי.
 היא לבושה בשחורים, עיניה הכחולות מודגשות באיפור שחור,
 נזם באפה, פירסינג בגבה ופסים צבעוניים בשיער. היא לובשת
 כפפות עור של אופנוענים, חושפות רק את האצבעות ואת הלך
 השחור.

"סיימת לבחון אותי?" היא שואלת. אני מריס את מבטי אל עיניה הבהירות.

"אני מנסה להבין מה את רוצה."

"זה שאתה סובל לא אומר שמותר לך להיות בן זונה. בוא, אסיע אותך הביתה." היא מושיטה את ידה ואני מתבונן בה בשאלה, מה נסגר איתה? "קדימה, לא אשאיר אותך לבד בגשם, ילד." "ילד?" אני זועף ונעמד, היא בקושי מגיעה לי לחזה. "אני לא זקוק לעזרתך, סבתא." אני מדגיש את המילה האחרונה והיא מחייכת ושואלת, "מאיפה אתה? המבטא שלך מוזר." "את לא מוכנה לקבל את העובדה שלא מתחשק לי לדבר, אה?" "לא. קדימה, תעלה," היא מתעקשת ומטפסת על האופנוע, מרימה את הקסדה ומוסיפה לפני שחובשת אותה, "דרך אגב, קוראים לי ג'ין."

"ג'ין? כמו המשקה?" אני תוהה.

"הורים אלכוהליסטים. קדימה," היא עונה מהר מידי ומסכמת את הנושא. אני מתאפק שלא לצחוק ושונא אותה על שגרמה לי בכלל לרצות לצחוק מלכתחילה. אני מטפס על האופנוע, אוחז במותניה והיא משתלבת בתנועה. ציפיתי לכל דבר, מלבד לנהגת מטורפת.

לאחר כמה דקות שמרגישות כמו נצח היא עוצרת ליד בניין מגורים. אני יורד במהירות מהאופנוע. "תגידי את שרוטה? ניסית להרוג אותנו?"

"מה אתה צועק?" היא מסתירה את החיוך ויורדת מהאופנוע.

אני מסתכל מסביב ושואל, "לאן הבאת אותי?"

"לבית שלי. לא אמרת איפה אתה גר. קדימה, אזמין אותך לארוחת ערב." היא מתחילה לצעוד מבלי לתת לי הזדמנות להגיב

ושוב הגשם מתחזק. היא פותחת את דלת הבניין וצועקת, "מה אתה עומד בגשם? תזיז את עצמך!"

אני מסתכל מסביב, מבין שאין סיכוי לעצור פה מונית ובלית ברירה עוקב אחריה אל תוך הבניין. אנחנו עולים במדרגות אל הקומה הראשונה והיא פותחת את הדלת.

"תחלוץ נעליים," היא פוקדת, חולצת את שלה בלי מאמץ וממשיכה פנימה. אני מסתכל על עצמי בראי הגדול שתלוי מול הדלת ומתקשה להבין איך הגעתי למקום הזה. אני חולץ את הנעליים ואת הגרביים הרטובות, ממשיך בפרוזדור הצר אל הסלון המרווח, מסתכל סביבי ומופתע לראות את הציורים. הדירה מבולגנת מאוד. בכול מקום זרוקים בגדים ונעליים, מונחות צלחות וכוסות, מברשות צבע וקנבסים.

"את מציירת?"

"כן." היא עונה. אני מתקרב ובוחר את אחד הציורים, הוא מסמל את הסערה שאני מרגיש בתוכי, השחור והאדום מתמזגים ויוצרים מערבולת ששואבת. "מוצא חן בעיניך?"

"חובבני."

היא צוחקת ואומרת, "לא אמרתי שאני דאלי." הדירה מוארת מאוד וחמימה למרות הבלאגן. הגשם הדופק על החלונות שובר את השקט, עוזר לי לברוח מהמחשבות.

"את גרה פה לבד?"

"לבד לבד. מה אתה אוהב לשמוע?" היא שואלת ומתעסקת באייפד. אני לא מצליח לחשוב על סוג של מוזיקה, לא מתחשק לי לשמוע כלום. היא ממתינה לרגע ולבסוף מחליטה במקומי ומפעילה מוזיקה בספרדית. "מה בא לך לאכול?"

"כלום." אני מתיישב על הספה. היא נכנסת למטבח וחוזרת אחרי כמה רגעים עם שני בקבוקי בירה. "מותר לך, נכון?" היא מתגרה ואני חוטף מידה את הבקבוק בתגובה. היא מתיישבת על הספה ולוגמת לגימה ארוכה. "בן כמה אתה?"

"לא עניינך," אני עונה באדישות ולוגם מהבירה.

ג'ין צוחקת וממשיכה באותו טון, "עד כמה אתה קטין?"

"את תמיד כזאת מעצבנת או שזה במיוחד בשבילי?" אני מאבד את הסבלנות והיא מחייכת. "במיוחד בשבילך אבל זאת לא חכמה, בטח כל דבר מעצבן אותך."

"את בעיקר."

"כי אני היחידה שנמצאת כאן." פתאום היא מזנקת מהספה ומתפרצת, "אתה יושב רטוב ומלוכלך על הספה שלי! הרגע שכבת על המדרכה כמו איזה הומלס, תקום מיד!"

אני לוגם באדישות מהבירה ומתרומם באיטיות.

"מה את רוצה שאעשה? אין לי פה בגדים להחלפה ולא חושב שהבגדים שלך יתאימו לי."

"לא מעניין אותי. תכנס להתקלח ותוריד את הבגדים. אכבס ואייבש לך אותם. בנתיים תלבש את החלוק שלי או משהו."

אני בוהה בה מופתע והיא שואלת בחוסר סבלנות, "אתה מוכן לזוז?"

"איפה המקלחת?"

"בחדר השינה," היא מצביעה על הדלת. אני מניח את הבירה והולך. הבחורה הזאת תטריף אותי, היא לא נורמלית.

לאחר מקלחת קצרה אני מסתכל על חלוק המגבת הוורוד שתלוי מאחורי הדלת ומרים גבות בהפתעה, כל הבגדים שלה שחורים ודווקא החלוק ורוד? נראה לה שאסתובב בביתה עם חלוק ורוד?

אני קושר מגבת למותנני ויוצא אל הסלון. היא יושבת על השטיח, לוגמת מהבירה ושרה עם המוזיקה.

"חשבת שאלבש חלוק ורוד?" אני שואל והיא מרימה את מבטה, בוחנת את גופי ללא בושה. "את חייבת להפסיק עם המבטים האלו."

"מותר להסתכל, אסור לגעת." היא עונה ומזכירה לי את בר. היא תמיד הייתה אומרת את המשפט הזה כשהייתי מעיר לה על המבטים. "בוא תאכל, הפיצה הגיעה."

אני מתיישב על הספה והיא פותחת את הקרטון ונעמדת. "לפני האוכל, אכניס את הבגדים שלך למכונה." היא רצה אל המקלחת ואני נשען לאחור על הספה, אוחז בראשי, איך הגעתי לפה?

"יכולת להתחיל לאכול." היא מתיישבת חזרה על השטיח.

"אמרתי לך שאני לא רעב." אני בוהה בתקרה ומנסה להפסיק לחשוב על בר אבל זה בלתי אפשרי. ג'ין מתיישבת על ברכיי, כשרגליה לצדי גופי. לבי מתחיל לפעום במהירות ואני שואל בקול חנוק, "מה את עושה?"

"תירגע, זה לא הקטע שלי לאנוס קטינים. אני מאכילה אותך כי אתה חייב לאכול משהו."

אני מתקשה לשמור על הבעה אדישה, נלחם בדם המבעבע בעורקיי. למה היא חושבת שיש לה זכות להאכיל אותי?

"תפתח את הפה," היא אומרת בטון שקט. עיניי נעוצות בעיניה והיא מקרבת את משולש הפיצה אל שפתיי. "אל תהיה עקשן, רק משולש אחד, מבטיחה."

"אמרתי שאני לא רעב, ג'ין," אני מדגיש את שמה באיום אבל היא לא מתרגשת.

"ואני אמרתי שאתה תאכל. יש לי שאלה, אמרת שאתה כדורגלן, נכון? אתה חושב שתצליח לשחק אם תמשיך לצום?"
 אני מרים את כפות ידיי ומכסה את פניי בייאוש. הבחורה הזאת החליטה להתעלל בי על אף שיש משהו בדבריה. לא אוכל לעלות למגרש במצבי, אני חלש מידי ולא בספורט כבר כמה ימים, אהיה חייב להתאפס כדי שלא יחזירו אותי לארץ. אני מוריד את ידי ופותח את פי. היא מכניסה את המשולש ואני נוגס, לועס בלי חשק ובולע. "מרוצה?"

"מאוד. קדימה, עוד ביס, " היא לוחשת ושוב מקרבת את הפיצה אל שפתיי, לא מסירה את מבטה מעיניי. אני נוגס ביס קטן ושם לב שאני לא מעוניין שהמשולש יסתיים. אלוהים, אני שונא את עצמי.

"לכי תאכלי, אני אוכל לבד." אני לוקח את המשולש מידה, חייב שהיא תתרחק ממני. היא מתיישבת על הספה, מרימה משולש ומתחילה לאכול.

"אתה חייב למרוח משחה על הקעקוע."

"אמרח מאוחר יותר. בת כמה את?"

"עשרים ושתיים, " היא עונה. הייתי בטוח שהיא צעירה יותר.

"מתי הספקת ללמוד לקעקע?" אני מתעניין. מפתיע שבגיל צעיר

היא מחזיקה סטודיו לקעקועים ודירה. בישראל בגיל עשרים

ושתיים משתחררים מהצבא ורק מתחילים את החיים.

"נולדתי אל תוך התחום. הסטודיו היה של ההורים שלי ואני

ירשתי אותו."

"שניהם נפטרו?" אני מופתע, שם לב שהיא לא אוהבת לדבר על

הנושא. היא מרימה את בקבוק הבירה, לוגמת באטיות.

"אבא שלי נטש אותנו ואימא נפטרה."

"מצטער, אני עונה בכנות ולוגם מהבירה.
 "מי זאת ברבי?" היא שואלת ומתבוננת בעיניי. זה מגיע לי, לא
 הייתי צריך לשאול אותה שאלות אישיות.
 "אחותי, אני עונה בקצרה ומסיט את מבטי, מסתכל על הגשם
 שדופק על החלון.

"זה עדיין טרי?" היא מתעניינת ואני מהנהן בתגובה, מקווה
 שהיא תבין שמבחינתי הנושא הסתיים והיא מבינה, לא ממשיכה
 לשאול וממשיכה לאכול. "אם לא תאכל אצטרך להאכיל אותך,"
 היא אומרת ואני צוחק בתגובה, ממשיך לאכול.
 "זה נהיה קל יותר עם הזמן?" אין לי מושג מאיפה השאלה יצאה,
 ברור שלא יהיה קל יותר כי אני אשם, הרגתי אותה, לא מגיע לי
 שיהיה קל יותר.

"לא, זה אף פעם לא יהיה קל יותר, ההפך הוא הנכון. עוד מעט
 יגיעו החגים, ימי הולדת, אירועים מיוחדים, שירים שאהבתם,
 תוכניות טלוויזיה, אתרים שביקרתם בהם יחד, סתם משפט
 שמישהו יאמר לך ברחוב או חולצה שמישהי תלבש. כל דבר יזכיר
 לך את מי שכבר לא פה והגעגועים... יהיו ימים שתרגיש שאין
 מספיק חמצן ביקום, תרצה לראות אותה והתסכול יגרום לך
 לצעוק, לבעוט, לקלל, אבל אז תבין שלעולם לא תזכה בחיבוק,
 לעולם לא תזכה בנשיקה או בחיוך. היא לא תחזור ולא תהיה פה
 ולא תרגיש אותה."

הדמעות מאיימות לפרוץ ואני מזנק מהכורסה, ניגש אל החלון
 ובוהה ברחוב. לעולם לא יהיה קל יותר בלי ברבי, העולם לא יהיה
 אותו הדבר בלעדיה.

לאחר שתיקה ארוכה היא אומרת, "יקח זמן עד שהבגדים
 יתייבשו, מתחשק לך לעשות משהו בינתיים?"

אני מסתובב לעברה ובוחר את מבטה בחשדנות, "משהו כמו מה?"

היא פורצת בצחוק. "משהו שאין לו שום קשר בסקס. אמרתי לך שזה לא הקטע שלי לאנוס קטינים. נצפה בטלוויזיה?"
 חיוך נמתח בזוית פי ואני מחפש טלוויזיה אבל לא מוצא אחת בשום מקום. "נעמיד פנים שאנחנו צופים בטלוויזיה?"
 שוב צחוקה העדין מתנגן וממלא את הסלון. "יש בחדר השינה שלי. נוכל לצפות בסרט או משהו עד שהבגדים יתייבשו. חוץ מזה, אני די בטוחה שאין לך משהו טוב יותר לעשות."
 בזה היא צודקת, אין לי שום דבר אחר לעשות ואם אחזור למלון אשקע חזרה בדיכאון. אני מסכים והיא מכסה את הפיצה, אנחנו הולכים אל חדרה, נשכבים במיטה ואני ממחר לסדר את המגבת.
 "במה בא לך לצפות?" היא שואלת.

"משהו בספרדית עם תרגום לאנגלית. אני צריך למצוא דרך ללמוד את השפה."

היא מפעילה את הטלוויזיה ומתחילה לזפזף בין ערוצי הסרטים עד שעוצרת.

"אמנם סיפור אהבה אבל נחמד."

"יש לך בעיה עם סיפורי אהבה?" אני צופה במסך בחוסר עניין.

"חשבתי שאתה לא תאהב."

"הדבר היחיד שאני אוהב זה כדורגל, אבל בנות בדרך כלל לא מתחברות."

"אין לי שום בעיה עם גברים חסונים ושריריים שרצים על

הדשא," היא עונה ואני פורץ בצחוק. "איפה אתה משחק?"

"תיכף מתחיל לשחק בליגת הנוער של ריאל מדריד."

"וכמה זמן לוקח עד שמגיעים לקבוצה של הבוגרים?" היא מתעניינת וממשיכה לזפזף בין הערוצים.

"זה לא עניין של זמן. יכולים לקבל אותי במידי ויכולים לא לקבל אותי בכלל, לא משנה כמה זמן אתאמן בנוער. הכל תלוי בי וביכולות שלי."

"ואתה חושב שיום אחד תתקבל?"

לפני המוות של בר הייתי עונה בביטחון מלא שאני יודע שאתקבל כי אין טוב ממני אבל היום זה כבר לא מעניין אותי, אין לי זכות להגשים את החלומות כשבר כבר לא פה ולא תוכל להגשים את שלה. מה שמוביל אותי לחשוב על החלומות של ברבי. היו לה כאלה? אף פעם לא דיברנו עליה, תמיד דיברנו על הכדורגל ואין לי מושג מה היא חלמה להיות יום אחד.

"אין לי מושג. מה שיהיה יהיה," אני עונה ובוהה במשחק שהיא מצאה באחד הערוצים. מסתבר, שגם אני לא הכרתי את בר.

"למה כולם עצרו?" היא שואלת ואני מתחיל להסביר לה, מוצא את עצמי מסביר את רוב המשחק בזמן שהיא מקשיבה בהתעניינות, שואלת עוד ועוד שאלות עד שנרדמת. אני מכבה את הטלוויזיה כשהמשחק מסתיים ונשאר לשכב לצידה. מיותר לחפש מונית למלון בשעה הזאת.

פרק 7

אני פוקח את העיניים ומסתכל סביבי, לוקח לי כמה שניות כדי להבין איפה אני נמצא. ג'ין כבר לא במיטה ואני מתרומם באיטיות, כורך את המגבת, שהשתחררה במהלך הלילה, סביב מותניי ונכנס למקלחת. ליד הכיור אני מגלה מברשת שיניים

חדשה, פותח את האריזה ומשתמש בה. כשאני חוזר לחדר
הבגדים הנקיים שלי מקופלים על השידה. אני מתלבש ורק אז
יוצא אל הסלון. גיין כבר לא בבית אבל השאירה פתק על
השולחן:

בוקר,

יצאתי לעבודה, תשאיר את המפתח מתחת לעציץ.

יום טוב.

מתחת לעציץ? היא לא יודעת שזהו המקום הראשון שגנבים
מחפשים בו? אני מניח את הפתק חזרה על השולחן ונכנס
למטבח, פותח את המקרר ומוציא קנקן מיץ תפוזים, מוזג ושותה
בלגימות קטנות, חושב על בר, היא לא הייתה מבלה את הלילה
במיטה עם גבר אחר כמה ימים אחרי מותי. לא הייתי צריך
להישאר כאן. אני מניח את הכוס בכיור וממהר לברוח, בר כבר
לא תהנה וגם לי אין זכות ליהנות.
האזור די שומם ואני מחפש את דרכי אל הרחוב הראשי, צופה
באנשים שמטיילים עם הכלבים או סתם עושים ספורט. אהיה
חייב לחזור לכושר אחרת לא ישאירו אותי בפנימייה ולישראל
אני לא מתכוון לחזור, אין לי מה לחפש שם.
אני מגביר את צעדיי וחושב על בר. היא הייתה שמחה לגור
במדריד. בטח הייתה מתלהבת מהסמטאות הצרים
ומהארכיטקטורה. היינו צריכים לברוח ולהתחיל מחדש, היינו
צריכים להרשות לעצמנו להיות יחד, לממש את אהבתנו.
לעזאזל! אסור לי לחשוב על זה, האהבה שלנו הרגה את בר,
רגשות האשמה הרגו אותה. לא משנה לאן היינו בורחים הידיעה
שאנחנו אחים הייתה מלווה אותנו.

אני עוצר את המונית הראשונה ונוסע אל המלון, מחליף לבגדי ספורט ויורד אל חדר הכושר. אני תוחב את האוזניות לאוזניי ומתחיל לרוץ על ההליכון. כרגע אהיה חייב להתרכז במטרה הראשית, לא לחזור לישראל. לא אהיה מסוגל לשלוט בעצמי ליד האישה הזאת, אהיה חייב לעשות הכול כדי שישאירו אותי במדריד.

"מר גרינברג!" פקידת הקבלה קוראת ואני פונה לעברה.
 "כן?" מגבת כרוכה סביב צווארי והדבר היחיד שאני רוצה כרגע הוא להגיע לחדר השינה ולהתקלח.
 "השאירו לך הודעה ממרכז הנוער לכדורגל, ביקשו שתתייצב בהקדם." אני מהנהן לאישור, מופתע מההודעה, הרי הייתי אמור להתייצב רק בעוד כמה ימים.
 אני עולה לחדר השינה וממהר להתקלח. מעניין איך ידעו איפה למצוא אותי. יכול להיות שההורים שלי קשורים לעניין והקדימו את הכניסה לפנימיה? הם מנסים להראות שהם דואגים לי? צבועים.

לאחר המקלחת אני לובש ג'ינס, חולצה ארוכה שחורה ומתחיל לארוז את המזוודה. כל חיי חלמתי על היום שבו אתחיל להתאמן במדריד ועכשיו כשזה קורה, אני לא מרגיש כלום. לא התלהבות, לא אושר, לא שמחה - אני ריק.

"עומר, טוב לראות שקיבלת את ההודעה שלי. ברוך הבא למועדון הנוער של ריאל מדריד." המאמן לוחץ את ידי ואני בוחן את המקום, זה בדיוק כמו שציפיתי שיהיה. הוא מתחיל לספר לי על האימונים, לוחות הזמנים, הלימודים והמורה הפרטית לספרדית

שההורים שלי שכרו. כמו תמיד, הם מתאמצים כדי להשוויץ בהישגים שלי ולא בגלל שאכפת להם ממני. המועדון ענק, כמו עיר שלמה. מחולק למגורים, מגרש אימונים, מלתחות, בית ספר, מועדון בילויים, חדר אוכל, חדר כושר ואודיטוריום ענק. דיוויד מלווה אותי אל המגורים ומראה לי את חדר השינה.

"השותף שלך כרגע באימון. תוכל לפרוק את המזוודה ולנוח, מחר תתחיל. נתראה בשש בבוקר." הוא לוחץ את ידי פעם נוספת ויוצא מהחדר. אני מסתכל סביבי ומתקשה להבין איפה אני נמצא, ככה נראה החלום שלי? מה הוא שווה עכשיו? חברים מהבית מחכים לשמוע חדשות אבל אין לי חשק לדבר עם אף אחד שעשוי להזכיר את בר.

אני מסיים לפרוק את התיקים ונשכב במיטה, בוהה בתקרה וחושב על ג'ין. נהנתי לבלות איתה. היא גרמה לי להפסיק לחשוב לכמה שעות והזכירה לי את הדבר החשוב ביותר: להישאר במדריד, רחוק מההורים שלי. בשביל זה אצטרך להשקיע באימונים.

*

"האימון היה מעולה, תמשיך כך!" המאמן טופח על שכמי ואני משיב לו בחיך, ממשיך בדרכי אל המלתחות. השבוע היה אחד השבועות המעייפים והלחוצים בחיי. האימונים המרפכים לא השאירו לי זמן בשביל לחשוב על בר. הייתי מרוכז בדבר אחד, כדורגל.

"עומר, אתה מצטרף אלינו הערב?" פאבלו שואל.

"לא יכול, יש לי תוכניות." אני פותח את הלוקר ומוציא את השמפו והסבון אני חייב להתקלח ולברוח לפני שיתחילו

להתעקש בקשר למסיבה הערב. מהרגע שהצטרפתי למועדון החברים לקבוצה מנסים לשכנע אותי לבלות איתם ואני מסרב בטענה שעדיין לא התרגלתי לאימונים האינטנסיביים אבל עכשיו זה שונה, הם חיכו לסוף השבוע כדי לחגוג את הצטרפותי. "היום אתה לא הולך לישון, אנחנו חוגגים לכבודך ואתה חייב להגיע, אורח הכבוד," בנג'י קובע. אני נושם עמוק. איך אגרום להם להבין שאין לי סיבה לחגוג? אני לא מעוניין בפיתוח קשרים או בחברויות, לא הגעתי כדי ליהנות. אני ממשיך אל המקלחות ומקווה שעד שאצא הם ישכחו ממני ואצליח לחמוק.

"קדימה, אתה מוכן?" סרחיו שואל. לא עזר שהתעכבתי במקלחת, בכל זאת הם מחכים לי. "תגידו לי איפה תהיו ואצטרף אליכם, חייב לטפל במשהו לפני." אני מנסה את מזלי, הרי ברור שלא אפגוש אותם. "נו, מה יש לך לסדר? אתה לא מכיר פה אף אחד," פאבלו מתעקש. בעיניו אני השותף הגרוע ביותר לחדר. הוא פה בשביל לחגוג ולהגשים חלום, אני פה בשביל להימנע מלרצוח את אימא שלי. בסופו של דבר הוא יבין שאין לי שום כוונה להיות חבר שלו או של אף אחד אחר מהקבוצה. "אני מכיר וכמו שאמרתי, יש לי עניין לטפל בו, מצטער." אני מתקשה לשמור על איפוק, חוסר הסבלנות נשפך מקולי. לא אוכל להגיע לחדר ולהיזרק במיטה כי הוא יבין ששיקרתי. אצטרך לבלות את הלילה בבית מלון. אני הולך לחדר ואוסף את הארנק, מזמין מונית וממתין מחוץ לפנימיה, חושב מה אעשה עכשיו כשנאלצתי לעזוב את המקום. כל מה שרציתי היה לישון כמו בכל יום אחר.

הנהג עוצר מולי ואני משתחל פנימה.
 "לאן?" הוא שואל והמילים שיוצאות מצליחות להפתיע אותי.

"היי."

ג'ין עומדת מאחורי הדלפק ולידה עומדת בחורה נוספת, נלהבת מהקעקוע החדש.

"היי," היא עונה בחיוך ומחזירה את תשומת לבה לבחורה. "אל תשכחי למרוח את המשחה." הבחורה מודה לה ועוזבת.
 "זאת הפתעה, לא חשבתי שאחזור לראות אותך. קעקוע חדש?"
 "בקרוב. היום, חיפשתי מקום לברוח אליו ואיכשהו הגעתי לפה."
 "אז אתה זקוק להסחת דעת?" היא שואלת בלי שפיטה.
 "בדחיפות," אני עונה ובוחר אותה מלמעלה למטה. הפעם שיערה אסוף בצורה מרושלת. היא לובשת ג'ינס שחור צמוד מאוד, נועלת נעלי פאלדיום שחורות וחולצה לבנה שקופה שחושפת את החזיה השחורה. זרועותיה מקועקעות ועיניה פחות מאופרות. היא יפהפיה גם כשהיא מנסה להסתיר זאת בכל דרך אפשרית.
 "יש לי רעיון, אכלת כבר?" היא שואלת ומוציאה תיק מהמגירה, מתקדמת אל הדלת ומחזיקה אותה פתוחה בשבילי. אני יוצא והיא נועלת.

"מה מתחשק לך לאכול?" אני שואל.

"משהו משמין במיוחד," היא עונה ואני צוחק.

"את רוצה להרוס לי את הקריירה? אני צריך לשמור על תזונה."

"קריירה? אתה עדיין ילד בשביל לחשוב על קריירה."

"את מתכוונת להמשיך לקרוא לי ילד? בסוף אצטרך להוכיח לך

שכבר מזמן הפסקתי להיות ילד." אני מתבונן בעיניה והיא

מחייכת, "מצטערת, אני לא אונסת קטינים, אולי כשתגדל."

אני צוחק ואנחנו מטפסים על האופנוע שלה. לאחר נסיעה מהירה היא חונה על מדרכה סמוך לבר. אנחנו נכנסים ומתיישבים באחד השולחנות הגבוהים. הריצפה, השולחנות והבר הגדול עשויים מעץ כהה ועל אף השעה המוקדמת המקום מלא באנשים, מוזיקה ספרדית מתנגנת ברקע אבל לא מפריעה לאנשים לנהל שיחות.

"תרצו להזמין?" המלצרית שואלת וג'ין ישר מתחילה, "פעמיים המבורגר עם צ'יפס, המון המון המון מיונז ובירה." היא רושמת את ההזמנה ומסתובבת לעזוב את השולחן.
 "אז, לאן נעלמת? חשבתי שאשמע ממך," היא אומרת.
 "עבדתי קשה. התחלתי את האימונים ואת הלימודים."
 "ואיך הולך?" היא מתעניינת.
 "קריעת תחת."

"אני חושבת שאתה נהנה ממה שאתה עושה, אחרת לא היית עושה את זה. חוץ מזה, אתה נראה טוב יותר."
 המלצרית מתקרבת ומניחה את הבקבוקים על השולחן. אני מרים את שלי ולוגם לגימה קטנה.
 "כשעסוקים לא חושבים יותר מידי," אני עונה בכנות ונשען לאחור, לוגם לגימה נוספת ומסתכל על האנשים שנכנסים ויוצאים מהבר.
 "אם כך זה מעולה שאתה עסוק והיום אתה תהיה עסוק מאוד."
 אני מפנה אליה את מבטי ומחייך בהתגרות. "עסוק במה?"
 המלצרית מגישה לנו את האוכל ואני מתחיל לזלול אחרי שבוע שלם שבו אכלתי אך ורק חלבונים.

במהלך הארוחה היא מספרת לי על הלקוחות ההזויים שביקרו
 אצלה במהלך השבוע ואנחנו בעיקר צוחקים. לא זכור לי מתי
 צחקתי הרבה כל כך, ללא ספק זה לא קרה הרבה מאוד זמן.
 "לאן עכשיו?" אני שואל כשאנחנו יוצאים.
 "למקום שאני בטוחה שתהנה בו," היא עונה ואנחנו מטפסים על
 האופנוע. ג'ין חונה בכניסה לקולנוע לאחר נסיעה קצרה ואנחנו
 נכנסים אל הקופות. היא בוחרת את הסרט ואנחנו מתיישבים.
 "יש לפחות תרגום?" אני שואל.
 "אתרגם לך," היא עונה ואני בוחן אותה במבטי.
 "את רצינית? מכול הסרטים האמריקאים בחרת דווקא בסרט
 ספרדי ללא תרגום?"
 "הגיע הזמן שתתחיל לדבר ולהבין ספרדית, אל תדאג אלמד
 אותך." היא מחייכת ואני דוחף חופן של פופקורן לפה. "אני
 אוהבת את התזונה הבריאה שלך," היא מקניטה.
 "הכנסת אותי לסרט שאני לא מבין בו כלום, מה ציפית?"
 "גם ככה בסרטים של אלמודובר תשעים אחוז זה סקס."
 אני מתקרב ולוחש באוזנה, "הבאת קטין לסרט סקס? את לא
 יודעת שאני בגיל שההורמונים משתוללים בגוף?"
 "אתה עדיין בגיל שדוחפים את הזין וגומרים אחרי עשר שניות?"
 היא ממשיכה להקניט ואני צוחק בתגובה.
 "קטין או לא קטין, אחרי שאזיין אותך לא תרצי להזדיין עם אף
 אחד אחר."
 היא צוחקת בקול והאנשים מסתובבים להסתכל עליה. "את
 באמת מתפוצצת מצחוק? זה מעליב." היא לא מצליחה להפסיק
 לצחוק ולבסוף מנגבת את הדמעות מעיניה ואומרת, "מצטערת,
 אני לא אשמה שאתה בחור מצחיק."

"זאת הדרך שלך להתגרות בי? אם את רוצה שאזיין אותך, את צריכה רק לבקש."
 היא מפנה אליי את מבטה ושואלת, "ואם אבקש תעשה את זה?"
 אני מתבונן בעיניה, מנסה להבין אם היא רצינית ומקווה שהיא לא. אמנם הייתי עם בנות אחרות אבל עכשיו, כשבר כבר לא פה, אני לא חושב שאהיה מסוגל לגעת במישהי אחרת.
 "תשתחרר, זה היה בצחוק," היא אומרת בחיוך והסרט מתחיל, שנינו פונים אל המסך ואני שמח שהשיחה הסתיימה.

"נו, נהנת מהסרט?" היא שואלת. אני מפהק ועונה בקצרה, "לא."
 "אבל תירגמתי לך את הכול."
 "הסרט היה משעמם. בפעם הבאה אני בוחר סרט."
 היא אוחזת בזרועי ושואלת, "אז תהיה פעם הבאה?"
 אני מחייך, מושיט את ידי אל שיערה ומלטף אותה כמו שמלטפים ילדים קטנים. "תהיה פעם הבאה."
 היא מחייכת ואנחנו מטפסים על האופנוע, במקום לשאול אותי לאן לנסוע היא שוב נוסעת אל הדירה שלה ואני מודה על זה, אין לי כוח להתמודד עם פאבלו.
 גיין פותחת את הדלת, חולצת את הנעליים ומיד נזרקת על הספה. אני עוקב אחריה ומתיישב על הכורסה, מסתכל על הציור החדש שהיא ציירה. "את משתפרת."
 "אני לא מאמינה שאמרת את זה." היא מעיפה עליי כרית נוי.
 "בסוף תהיי דאלי בגרסה הנשית." אני זורק עליה חזרה את הכרית והיא צוחקת ושואלת, "רוצה לשתות משהו?"
 "לא. הספיק לי להיום. אצטרך לבלות שעות נוספות בחדר כושר באשמתך."

"אתה יותר גרוע מאישה שאובססיבית לגבי הקלוריות."
 אני צוחק ומתרומם מהכורסה, ניגש אל הספה עליה היא יושבת,
 מזיז את הרגליים שלה ומתיישב, מניח אותם על ברכיי.
 "על מה אתה מסתכל?" היא שואלת כשרואה שאני בוחן את
 כפות רגליה.

"את צריכה למרוח לק על הציפורניים."
 "אתה בלתי נסבל, יש משהו שאתה לא שם לב אליו?"
 אני מתבונן בעיניה השקופות, "אין, אני שם לב להכול."
 "כמו שאמרתי, בלתי נסבל. אתה בטח אוהב את הדוגמניות
 הרזות עם הרגליים הארוכות, תוספות השיער והבוטקוס בכל
 מקום אפשרי." היא מקניטה ומתארת עם הידיים בצורה
 מוגזמת. אני צוחק ונשכב לצידה בחלק הפנימי של הספה, מושך
 אותה על הצד ומשעין את ראשה על חזי, מלטף את שיערה
 ואומר, "אין גבר שלא אוהב להסתכל על הדוגמניות שתיארת
 אבל בחיים לא הייתי מתאהב באחת כזאת."
 "אז במי כן היית מתאהב?" היא שואלת ואני בוהה בתקרה,
 חושב על ברבי.

"אני אוהב את הבנות הפשוטות, כאלה שלא זקוקות לאיפור
 מוגזם או למסכות, שאומרות את מה שהן חושבות, שאוהבות
 לצחוק בלי גבולות. מישהי שתכיר אותי, שתדע מתי אני זקוק
 לספייס ומתי אני צריך חיבוק. מישהי שתמיד תעמוד לצדי
 ותתמוך בי, שתאמין בחלומות שלי ושתדחוף אותי כשאריום
 ידיים."

"ומה תיתן בתמורה?" היא שואלת ומתרוממת מעליי, נשענת על
 זרועותיה המשולבות על חזי, מזכירה לי את ברבי שתמיד אהבה
 לשכב בתנוחה הזו כשהיינו מדברים. אני עוצם את עיניי ומדמיין

את פניה, פוקח את העיניים ומגלה עיניים בהירות ממתונות לתשובה. אני מושיט את ידי ומלטף את פניה בעדינות, "אתן בתמורה את מי שאני, את כולי."

היא בולעת רוק בכבדות ושואלת, "אהבת פעם?"
"בכל לבי."

"ואיפה היא עכשיו?" אני מתבונן בשפתיה, מנסה לחשוב על תשובה אמיתית אבל לא מוצא, האמת מעוותת מידי ולכן אני אוחז בעורפה, קובר את אצבעותיי בין שיערה, רוכן ונושק לשפתיה בקלילות. היא מבוננת בעיניי ולמרות שאני מנסה לשלוט בצורך שהתעורר בגופי אני לא מצליח והפעם מנשק אותה בהזדקקות, בתאווה ובצורך. היא פותחת את פיה ומאפשרת ללשוני לחדור, לחקור כל פינה, ללכת לאיבוד.

אני מתבונן בעיניה בהפתעה. הייתי בטוח שכשאנשק מישהי אחרת היחידה שאצליח לחשוב עליה תהיה בר, אבל זה לא קרה. נישקתי את ג'ין כי רציתי לנשק אותה והידיעה מפחידה אותי, אני עדיין לא מוכן לשכוח את בר, עדיין לא מוכן לתת לה ללכת. "אני מצטער..." אני ממלמל ומנסה להזיז אותה כדי להתרומם אבל היא מתיישבת עליי ומתבוננת בעיניי בבלבול.

"למה אתה בורח?" היא שואלת ואני מכסה את פניי בכפות ידיי, הדבר האחרון שאני רוצה הוא לפגוע בה. לא תכננתי שזה יקרה, לא רציתי לבגוד בבר.

"אני לא יכול-"

ג'ין קוטעת אותי לפני שאני מספיק לסיים את המשפט. "זה בסדר, אני יודעת שאתה חושב עליה ועדיין לא מוכן להמשיך הלאה אבל אל תלך, אנחנו מסתדרים בתור חברים וכיף לי איתך. זה לא יקרה שוב." עיניה נעוצות בשלי ולמרות שאני יודע שזאת

טעות אני מהנהן. היא נשכבת חזרה ומניחה את ראשה על חזי, אני קובר את אצבעותיי בין שיערה, בווה בתקרה וחושב על בר, היא לא הייתה ממשיכה הלאה מהר כל כך.

פרק 8

עומר

"בוקר טוב." אני אומר ומסתכל על הבלאגן במטבח. גיין עומדת ליד המחבת ומטגנת ביצים ובייקון.

"מקווה שאתה אוהב ארוחת בוקר אמריקאית," היא אומרת בחיוך ומפנה את מבטה חזרה אל המחבת. אני בוחן את גופה מלמעלה למטה, מנסה להתעלם מהמוזיקה המחרידה שהיא שומעת, אין גרוע יותר מהמוזיקה הספרדית.

"אני אוהב לאכול הכל," אני עונה ומתיישב על כיסא גבוה בעייפות. בקושי הצלחתי להירדם בלילה. גיין מתקרבת עם צלחת עמוסה ומניחה אותה מולי ואז חוזרת עם צלחת נוספת ומתיישבת בכיסא ממול. אני מרגיש את מבטה אבל מתחמק וטועם מהאוכל למרות שאני לא רעב.

"אתה רוצה לדבר? לפעמים זה עוזר."

"אם אדבר תביני עד כמה אני מעוות." אני נאנח ומניח את המזלג חזרה במקום. היא מנסה להיראות אדישה וטועמת מהבייקון.

"בינינו, מי לא מעוות?" היא שואלת ואני מתרומם מהכיסא, ניגש להכין קפה. היא ממשיכה לאכול ואני שואל, "איך את שותה את הקפה?"

"חזק. בלי סוכר."

אני מכין את אותו הקפה פעמיים ומגיש לה, מתיישב חזרה על הכיסא ושוקל אם לספר לה את האמת. האמת יכולה להבהיל

אותה אבל מצד שני גם להבהיר לה שאני לא מוכן למערכת יחסים, לא כרגע ולא בכלל. היא תסכים שנמשיך להיות ידידים? אלוהים, מה נסגר איתי? מי אמר שהיא בכלל מעוניינת במערכת יחסים עם ילד? אולי היא מרחמת עליי ובגלל זה מתנהגת באדיבות.

"הייתי מאוהב באחותי, " אני ממלמל והיא נחנקת ומתחילה להשתעל. אני מביט בעיניה הפעורות בהפתעה, היא לא ציפתה לשמוע את האמת שלי, מי יכול לצפות לאמת כזו? "אמרתי לך שאני מעוות."

"רגע, שניה, " היא מנסה להתאפס ולוגמת מהקפה, מתבוננת בי בהלם, אינה יודעת כיצד להגיב. אני מרים את הספל ולוגם מהקפה, מחכה שתתעשת. "למה אתה מתכוון כשאתה אומר מאוהב באחותך? הייתם מאהבים?" "לא. אבל היינו מאוהבים. היא התאבדה באשמתי." אני מתקשה לעכל את המילים שיוצאות מפי. לעולם לא אצליח לקבל את העובדה שבר כבר לא פה, שהיא לא תהיה יותר חלק מחיי, שלעולם לא אראה אותה שוב.

"אלוהים, אני מצטערת." היא מתרוממת, ממהרת לכיווני וכורכת את זרועותיה סביב צווארי, מחבקת אותי בחוזקה ואני מתקשה לשמור על רוגע, "אני לא זקוק לרחמים." היא מתבוננת בעיניי ואומרת, "אתה זקוק לחוס ולא לרחמים למרות שלא אשקר, אני מלאה ברחמים. היא התאבדה בגלל אהבה, זה הדבר הכי אכזרי ששמעתי בחיי. הידיעה שלעולם לא תוכל להיות שלך הרסה אותה. היא בטח האמינה שתשחרר אותך לחופשי, אם היא רק הייתה יודעת שתתמלא ברגשות אשמה... היא לא הייתה עושה את זה."

המילים שלה מדהימות אותי. היא באמת חושבת שבר רצתה לשחרר אותי לחופשי? בגלל זה היא התאבדה? בגלל שהיא דאגה לי? זה משהו שמתאים לבר. היא תמיד הייתה עסוקה באיך שאני מרגיש. בר, מה עשית, לעזאזל?

"אף אחד לא אמור לחוות כאב מהסוג הזה, אף אחד לא אמור לחוות כזה חוסר אונים. אני מצטערת כל כך, עומר." דמעות זולגות מעיניה, המילים הכנות נוגעות לליבי. זאת הפעם הראשונה שאני מספר את האמת ובמקום לגרום לי להרגיש אשם היא מבינה אותי, כואבת איתי. ציפיתי לכל דבר מלבד לתגובה הזו. אני מחבק אותה חזק, פתאום זה אני שמרגיע אותה. היא מתבוננת בעיניי ומלטפת את לחיי בעדינות, "עכשיו אני מבינה את העצבות בעיניך, עכשיו אני מבינה למה אתה סגור כל כך. עומר, בר לא התאבדה באשמתך. היא התאבדה בגלל שהחיים היו לא הוגנים, בגלל שלא הייתם אמורים להתאהב. אתה לא אשם והדבר האחרון שהיא הייתה רוצה הוא שתרגיש אשם, בזה אני בטוחה. היא אהבה אותך."

היא צודקת. בר אהבה אותי יותר מכל, אבל איך אצליח אי פעם להפסיק להרגיש אשם? לא הייתי שם כדי לשמור עליה, ידעתי שהיא שברירית ונטשתי אותה לבד. אני מתבונן בעיניה של ג'ין הדומעות ולא מצליח להחזיק את עצמי, אוחז בעורפה ומצמיד את שפתיה לשלי. הנשיקה לא עדינה, היא חזקה ועוצמתית, אני טורף את פיה והיא מגיבה באותה תשוקה, באותה תאוה. אני זקוק לה כדי לשכוח, כדי להחזיק את עצמי. אני זקוק לה כדי להשיב את החשק לחיות.

אני קס מהכיסא ונצמד לגופה. היא בקושי מגיעה לחזי. אני מלטף את פניה ומתבונן בעיניה. היא מתמסרת לליטוף ועוצמת

את העיניים, נראת כמו בובת חרסינה, עדינה ופגיעה. הדמעות
 התייבשו על לחייה ושפתיה אדומות ונפוחות מהנשיקה ומהבכי.
 "את יפה כל כך," אני לוחש ורוכן חזרה לנשק אותה.
 "עומר, אתה רוצה לבלות איתי את היום?" היא שואלת
 בביישנות וחיוכי מתרחב.
 "איפה?"

היא מחטיפה לי מכה קלה על הזרוע. "אמרתי לך, אני לא אונסת
 קטינים. מתי תהיה חוקי?"
 אני פורץ בצחוק ושואל, "את רצינית?"
 "לגמרי. מתי יש לך יומולדת?"
 "חודש הבא. את רוצה לומר לי שלא תשכבי איתי עד יום
 ההולדת שלי?"
 "תסתכל על הצד החיובי, יהיה לנו מספיק זמן כדי להכיר טוב
 יותר." היא מתרוממת על קצות האצבעות ותופסת את שפתי
 התחתונה בין שניה, נושכת קלות, גורמת לרעד קל בגופי.
 "לאן אנחנו הולכים?"
 "להכיר לך את מדריד," היא עונה בקצרה ומסתכלת על הארוחה
 שהכינה, "אבל לפני, אתה מחוייב לאכול הכל."
 "כן, המפקדת." אנחנו מתיישבים חזרה ומתחילים לאכול.

*

ג'ין

הוא אוכל ואני מחזיקה את עצמי שלא לבהות בו. מאוהב
 באחותו? איך אפשר להתאהב באחות? זה מעוות ולא משנה איך
 מסתכלים על זה אבל בטח הייתה סיבה לכך שהתאהבו או שאולי
 בלבלו את הקרבה עם אהבה. הלוואי והייתי יכולה לגרום לו

לחייך מהלב, לראות את עיניו מאירות. העצבות בעיניו גורמת ללבי להתכווץ. עומר יפה כל כך ומדהים, לא מגיע לו לשאת את מותה של בר על גבו. אני בטוחה שהוא לא פגע בה, הוא לא מסוגל לפגוע באיש ורואים שהוא אהב אותה יותר מכל.

לאחר הארוחה אנחנו יוצאים מהבית ונוסעים לתחנה הראשונה. החלטתי להכיר לו את העיר, לנסות לגרום לו לדבר, להתחבר, להרגיש. הוא יהיה חייב לחזור להרגיש כדי לרצות לחיות, כדי להשאיר את העבר מאחור.

"הפארק הזה היה הפארק האהוב עליי. הייתי מבלה פה שעות עם סבתא שלי, היא הייתה הכל עבורי," אני מספרת ואנחנו ממשיכים לטייל. הוא סורק את המקום בעניין ואני מוצאת ספסל ריק ומסמנת לו לעברו.

"זה אחד הפארקים המפורסמים במדריד, לא?" הוא שואל.
 "הוא אחד המפורסמים. הוא היה שייך למשפחת המלוכה ולכן סבתא שלי אהבה אותו כל כך. היא תמיד טענה שאני נסיכה." אנחנו מתיישבים ומבטינו נפגשים, חיוך נמתח בזוית פיו, "הנסיכה הגותית."

אני צוחקת ושואלת, "גותית? אני ממש לא גותית."
 "והקעקועים? הפירסינג? הבגדים השחורים?"
 "מקריות בלבד וחוף מזה, אני לא אוהבת הגדרות. אני מי שאני וככה טוב לי. יכול להיות שמחר ארצה להסתובב רק בשמלות ונעלי עקב."

הוא פורץ בצחוק ואני לא מבינה, "מה אתה צוחק?"
 "את בחיים לא תסתובבי בחצאיות ובנעלי עקב, ג'ין." הוא מחבק אותי אליו. רואים שעומר אוהב מגע ועד היום לא ידעתי שגם אני אוהבת. זו הפעם הראשונה שמישהו פשוט מחבק אותי, בלי

לדרוש או לרצות משהו נוסף. הוא אביר אמיתי לעומת הגברים שהכרתי בעבר.

"אני יכולה לשאול אותך שאלה?" אני שואלת והוא מהנהן, "גם

לפני מה שקרה היית בוגר כל כך ורציני לגילך?"

"תמיד הייתי בוגר. אבא שלי חינך אותי לשכוח שאני ילד ולדבוק

במטרות מגיל מאוד קטן. המטרה העיקרית שלי הייתה להצליח

בכדורגל ולא היה מקום לילדותיות. השקעתי את כל כולי

באימונים."

"אתה קשור להורים שלך?"

"אני שונא את ההורים שלי," הוא מסנן בין שיניו ואני חוששת

לשאול, לכן אני מחליטה לקום מהספסל.

"הגיע הזמן לרכב על אופניים," אני מכריזה ועיניו נפערות.

"לרכב על אופניים? במזג האוויר הזה?"

אני מהנהנת ומושיטה לו את ידי, הוא אוחז בה ואני מושכת אותו

למצב עמידה ומתחילה לרוץ לכיוון עמדת ההשכרה.

במשך שעה ארוכה אנחנו רוכבים, מנקים את המחשבות

ומתמסרים לאוויר הנעים. הלוואי והיינו מכירים בנסיבות

אחרות, הלוואי והייתי יודעת שהוא יוכל לפתוח שוב את לבו.

"אני רעבה," אני מכריזה.

"כבר?"

"אני כל הזמן רעבה. בוא נלך לאכול משהו."

אנחנו מחזירים את האופניים ושוב הוא מתלונן על הקלוריות.

לא הכרתי קודם גבר שעסוק בספירת קלוריות ואחוזי שומן.

"אתה מבין שאתה סובל מהפרעה, נכון?" אני מקניטה והוא

מושך אותי אליו, מחבק אותי מסביב לצוואר, גבי צמוד לחזהו

ואנחנו ממשיכים לצעוד.

"שוב להזכיר לך שאני ספורטאי?"
 אני מסתובבת בין זרועותיו, כורכת את זרועותיי סביב מותניו
 ונעמדת על כפות רגליו. הוא ממשיך ללכת ואני צוחקת.
 "ובסוף אגלה שאתה איזה גרוע שרק מתיימר להיות כדורגלן"
 הוא צוחק ונושק לשפתיי בחמימות. "מי יודע? אולי באמת תגלי,
 אבל עד אז, אנחנו נמשיך לספור קלוריות. אם את רוצה ללכת
 לאכול זה חייב להיות מקום עם אוכל בריא."
 אני נאנחת בייאוש ומובילה אותו לבר-מסעדה קרוב. אנחנו
 מתיישבים והוא מזמין סלט גדול ואני מזמינה המבורגר.
 "אני ממש מרחמת עליך כרגע, רוצה קצת?" אני שואלת ומפנה
 את ההמבורגר לכיוונו. עומר צוחק ודוחף מזלג מלא בחסות לפיו.
 "איפה אתה גר?" פתאום אני מבינה שאני לא יודעת כלום על
 החיים שלו במדריד.
 "בפנימיית הנוער של ריאל מדריד. זה מחנה אימונים שבו אנחנו
 יכולים גם להתאמן וגם ללמוד."
 "אז כל היום אתה מתאמן?"
 "שמונים אחוז מהיום ובעשרים הנותרים אני מתאמן בעיקר."
 הוא לוגם מהכוסית ואני בוחנת את עצמות הלסת המשורטטות
 שלו, הוא יצירת אומנות.
 "ויש לכם משחקים חשובים וכאלה?" אני ממשיכה לחקור.
 "את רוצה לראות אותי משחק?"
 אני מחייכת כשחושבת על האפשרות ועונה בכנות, "זה יכול
 להיות מגניב."
 "אשמח אם תבואי למשחק הקרוב, למרות שלא אוכל להיות
 איתך יותר מידי זמן."
 "אוכל לבוא עם חברה?"

"ברור," הוא עונה בחיוך ואני לוגמת מהמיץ, מחכה כבר לראות אותו משחק ומדמיינת אותו רץ ברחבי המגרש במכנסיים קצרים ובלי חולצה, למרות שהוא לא באמת ישחק בלי חולצה, אבל בפנטזיה הכל מותר.

"מתי אתה אמור לחזור לפנימיה?" אני שואלת ומקווה מאוד שהוא לא יענה 'היום', עדיין לא מתחשק לי להיפרד ממנו. במהלך הימים האחרונים לא הפסקתי לחשוב עליו ואם הוא ילך אי אפשר לדעת מתי אחזור לראות אותו ואם בכלל.

"מחר יש לי אימון מוקדם בבוקר."

"מתחשק לך להישאר איתי היום ואסיע אותך מוקדם בבוקר?" אני שואלת ומחזיקה אצבעות שיסכים.

"לא אעיר אותך בחמש בבוקר כדי שתסיעי אותי, אבל אשאר אסע במונית או משהו," הוא עונה ואני מחייכת, מודה על כך שהוא מתחשב כי אני לא מאמינה שאצליח להתעורר בחמש בבוקר כדי להסיע אותו, זה אכזרי מדי.

השעה עשר בלילה כשאנחנו נכנסים לדירה שלי. במהלך היום הסתובבנו ודיברנו על התחביבים והמאכלים האהובים עלינו. הוא סיפר לי על הילדות בישראל וניסה להתחמק כמה שיותר משיחות על בר אבל הבנתי שאין דבר שהם לא עשו יחד והעובדה שהוא באמת לא מצליח לחשוב עליה בתור אחות מפתיעה אותי. אמנם אין לי אחים אבל אני לא חושבת שאי פעם הייתי מסוגלת לחשוב בצורה כזו על אחי זה לא הגיוני.

"אני נכנסת להתקלח," אני מעדכנת והולכת אל המקלחת, מתפשטת וחושבת על עומר. הוא נראה מרוחק מהרגע ששאלתי

אותו על אימא שלו. ניסיתי להבין למה הוא מתעב אותה ויכול להיות שהגזמתי קצת בחקירה כי הוא פשוט נסגר, איבדתי אותו לגמרי באותו הרגע ואפילו לא קיבלתי תשובה לשאלה. לאחר המקלחת אני מתלבשת ויוצאת לחפש אותו בסלון אבל הוא לא שם. "עומר!" אני קוראת אבל אין תגובה, אני נכנסת למטבח ורואה פתק תלוי על המקרר:

מצטער,

עומר.

הוא הלך ואפילו לא נפרד, הרגיש צורך לברוח ממני. אני מתיישבת על הספה ומסתכלת סביבי, מנסה להתגבר על העצבות ולשכנע את עצמי שאין לי סיבה לדאוג, אחזור לראות אותו. הוא בטוח יחזור, הוא חייב לחזור.

עומר

אני מסתובב ברחובות ללא כיוון. נזכר בלילה האחרון עם בר, בנשיקה ששינתה את התמונה ובתגובה של אימא שלי. לא חשבתי שאפשר לשנוא בעוצמות כאלו, לא חשבתי שאפשר לרצות לפגוע במישהו כמו שהייתי רוצה לפגוע בה על כך שלא אהבה את בר ולא שמרה עליה. היא הייתה הבת שלה!
למה גיין הייתה חייבת לשאול עליה? יכולתי לענות על כל שאלה מלבד על השאלות שנוגעות אליה. בה לא רציתי להיזכר, עליה לא רציתי לחשוב.

כבר הרבה מאוד זמן שלא נהנתי כמו שנהנתי היום עם גיין. היא גרמה לי להאמין שאולי אפשר להשאיר את העבר מאחור, שמגיע לי להתחיל מחדש אבל כשהזכירה את האישה הזאת הבנתי

שלעולם לא אהיה חופשי. אימא שלי צדקה, אני אשם במוות של בר, עזבתי אותה לבד אבל זה לא הופך אותה לפחות אשמה, היא הייתה אחראית על בר.

לקראת השעה אחת בלילה אני מגיע לפנימייה וממהר לחדרי. פאבלו עדיין לא הגיע. אני נשכב במיטה, נלחם במחשבות ומבין שלא לקחתי מגיין את מספר הטלפון שלה. אולי זה לטובה, לא מגיע לה מישהו כמוני. גיין זקוקה לגבר שיעמיד אותה במקום הראשון ואצלי היא לעולם לא תוכל להיות במקום הזה.

במהלך השבוע אני מתמסר לאימונים, משקיע את כל כולי לקראת המשחק הקרוב ומנסה לא לחשוב על גיין למרות שמתקשה מאוד. בא לי לראות אותה, לדבר איתה אבל לא מגיע לי, לא אחרי הדרך שבה עזבתי, בלי להיפרד.

אני רץ על המגרש. הכדור אצלי ואני בועט בו בחוזקה לכיוון השער, לא מופתע כשהוא נכנס וכולם מתחילים לצעוק. המאמן קופץ באושר ואני שולח לעברו חיוך, מופתע לראות את גיין יושבת על הטריבונות. היא באה לראות אותי למרות איך שהתנהגתי. היא מחייכת בחשש, דואגת שאכעס. אני ממהר לעברה והיא נעמדת. אני נעצר ממש צמוד לגופה ובוחן את פניה. התגעגעתי אליה בימים האחרונים.

"מסתבר שיש לך מושג בכדורגל," היא ממלמלת בביישנות. אני מושיט את ידי אל צידי פניה ומרים את מבטה אל עיניי, שונא לדעת שבאשמתי היא מרגישה חסרת ביטחון. "אני שמח לראות אותך."

היא מחייכת וגופה נרגע. אני רוכן, נושק לשפתיה ואומר,
 "התגעגעת אלייך."

"יכולת לבקר אותי," היא עונה והמאמן מכחכח בגרונו. אני
 מסיט את מבטי לכיוונו ומבין שהוא רוצה שאחזור למשחק. אני
 מחייך במבוכה ופונה לג'ין, "אחזור עוד מעט, תחכי לי." אני
 נושק לשפתייה פעם נוספת ורץ אל המגרש, חוזר למשחק, מבקיע
 עוד 2 גולים ואפילו מחייך.

לאחר המשחק אני הולך לחדר ההלבשה עם החבר'ה, מקשיב
 להערות המאמן וברגע שהוא מסיים אני ממהר לחפש את ג'ין
 ורואה אותה יושבת באותו המקום שבו עזבתי אותה. אני
 מתיישב לצידה, נשען כמוהה על הטריבונה שמאחור ומקפל את
 ברכיי.

"אתה משחק ממש טוב לעומת כל האחרים." היא אומרת ואני
 מחייך, מביט בפרופיל המושלם שלה ושואל, "למה החלטת לחפש
 אותי?"

היא נושמת עמוק ומפנה את מבטה לעברי, "לא יודע, התגעגעת
 אלייך."

"גם אני התגעגעת אלייך," אני מודה ומושיט את כף ידי אל
 שלה, מלטף את אצבעותיה ברכות, מקווה שהיא סלחה לי על
 הדרך שבה עזבתי בפעם הקודמת.
 "אז למה לא חיפשת אותי?"

"כי חשבתי שלא תרצי לראות אותי אחרי הדרך שבה עזבתי."
 "זאת הייתה אשמתי, לא הייתי צריכה ללחוץ עליך עם שאלות
 מיותרות."

אני מיישר את רגליי ואומר, "בואי לפה." אני אוחז בידה ומושך אותה אליי. היא מתיישבת על ברכיי, רגלייה לצידי גופי ועיניה נעוצות בשלי. "זאת לא אשמתך שאני דפוק. תודה שבאת." "אל תברח ממני," היא מבקשת ואני מושיט את ידי אל צווארה, מושך את ראשה ומצמיד את שפתיי לשלה. "לא בורח יותר," אני ממלמל ומעמיק את הנשיקה, מעניק לה את כולי. ג'ין היא אישה ששווה את המאמץ וראויה לאהבתי.

*

היא פותחת את הדלת לדירה וחולצת את הנעליים. לפני שהיא מספיקה להעלם אני אוחז במותניה ומצמיד את גבה אל חזי, רוכן ונושק לצווארה, מעביר את ידי על בטנה החשופה. "תירגע לפני שתתחיל להתחמם," היא מקניטה ואני מצמיד את איברי לגבה. "קצת מאוחר, כבר התחממתי." אני מסובב את ראשה ונושק לשפתיה, מטייל עם ידי לאורך גופה. "מה קרה לגבר המאופק?" היא מתחכמת ואני מסובב אותה, מבטינו נפגשים ואני מרים אותה, כורך את רגליה סביב מותניי. "נמאס לו להתאפק," אני עונה בהחלטיות ומנשק אותה בלהט, נושא אותה אל חדר השינה ומניח אותה על המיטה. אני נשכב מעליה, מעביר את משקל גופי אל זרועותיי לצדי גופה, ומנשק אותה בהזדקקות. איברי מתחכך בין רגליה והיא אוחזת בשולי החולצה שלי, מושכת אותה מעל ראשי ומעיפה אותה לצד. אני משחרר את רגליה שכרוכות סביב מותניי ומתיישב על ברכיי, פותח את הכפתורים של הג'ינס ולא מסיר את עיניי משלה.

התשוקה בוערת במבטה. היא מושיטה את ידיה ומלטפת את חזי בזמן שאני פושט את הג'ינס ועוזר לה להתפשט במהירות. "את יפהפיה." אני לוחש ותופס את הפטמה בין שיניי, מלקק ומוצץ אותה, מתענג מהגניחות החלשות שהיא משמיעה. היא מלטפת את שיערי ואני ממשיך במורד בטנה, מלקק כל פינה עד שמגיע אל בין רגליה, המקום שאליו כיוונתי. אני מתבונן בעיניה ומעביר את לשוני בין שפתיה. גופה מתכווץ ואני מפשק אותן בעזרת אצבעותיי, מלקק, מוצץ, נושך בעדינות ומחדיר את לשוני לתוכה. היא גונחת בקול וגופי רועד מהצורך להיות בתוכה. אני מתרומם ונשכב מעליה, חודר בעדינות פנימה כדי לא להכאיב לה ולא מסיר את עיניי משלה, היא יפה כל כך.

"dios (אלוהים)", היא ממלמלת בספרדית ואני מחייך, נדחף עמוק יותר.

"את מושלמת," אני לוחש ומנשק את צווארה, נקבר הכי עמוק שאני יכול והיא גונחת בקול. "זה מושלם."

אני נע באיטיות, מתענג ושם לב שזאת הפעם הראשונה שאני עם אישה שבאמת אכפת לי ממנה, שבאמת גורמת לי להרגיש. "זה מושלם," אני מסכים איתה וממשיך באותו קצב, מנשק אותה. עד שלבסוף אני מניח לתשוקה לנצח ומגביר את הקצב. "אלוהים, עומר-" קולה חנוק, גופה רועד ונשימותיה כבדות. אני נע בפראות ומרגיש איך היא מתכווצת מסביב לזין שלי, צועקת את שמי וגומרת.

אני מתמוטט על גופה, מסדיר את נשימותיי ולוחש באוזנה, "מסתבר שאת כן אונסת קטינים."

היא מצחקקת וממלמלת, "ונהנת מכל רגע."

פרק 9

ג'ין

השעון המעורר מצלצל. אני פוקחת את עיניי ומגלה שאני לבד. עומר עזב בלי לומר שלום. אולי הוא לא רצה להעיר אותי? אני קמה מהמיטה ונכנסת למקלחת, נזכרת בלילה שחווינו יחד. עומר עבר יותר מידי בתקופה האחרונה. יכול להיות שמה שעשינו היה יותר מידי בשבילו? יכול להיות שהוא ברח ממני? והכי גרוע, אין לי את מספר הטלפון שלו. אני לא יכולה להתקשר ולברר באיזה מצב רוח הוא נמצא.

אני רוצה להאמין שהוא יחזור, אני רוצה להאמין שהוא מיהר לאימון ולא רצה להפריע לי לישון אבל אני מתקשה. בפעם הקודמת הוא עזב ואם לא הייתי מחפשת אותו הוא לא היה חוזר. במשך שנים ברחתי מאהבות בלתי אפשריות ובסופו של דבר התאהבתי במתוסבך מכולם, באחד שאולי לעולם לא יצליח להשיב לי באהבה אלא רק בחיבה ובחברות.

אני מגיעה לעבודה ורואה את לינה מחכה לי בחוץ. "לא אמרנו שבפעם הבאה שתרצי קעקוע תיצרי איתי קשר לפניי?" אני שואלת בחוסר סבלנות ופותחת את הדלת. היא נכנסת אחריי ואומרת כמעט בדמעות, "הוא שוב זרק אותי. כל מה שעשיתי בשבילו והוא שוב זרק אותי." "תני לי לנחש, את רוצה שוב לקעקע משהו שקשור אליו? את יודעת שזה גובל בטיפשות?"

"היום נקעקע את התאריך שבו הוא זרק אותי ובכל פעם שאסתכל על הקעקוע אזכר בכאב שהוא גרם לי ולא אחזור אליו." היא משלבת את ידיה בנחישות ובאמת מאמינה שהחלטה שלה הגיונית, אבל מי אני שאסרב לקעקע לה את התאריך של היום? בסופו של דבר, אני צריכה להתקיים. אנחנו נכנסות לחדר העבודה והיא מורידה את החולצה ונשכבת על הבטן.

"בגב?" אני שואלת בפליאה והיא מרימה את עיניה לפגוש את שלי.

"כן, למה?"

"אמרת שאת רוצה לראות את הקעקוע ולהיזכר. איך תראי אותו אם הוא יהיה בגב?"

ואז אני מבינה, לא משנה אם היא תסתכל על הקעקוע מדי שעה, היא לעולם לא תשכח כי יש אהבות שהן לכל החיים.

במהלך היום אני מתקשה להתרכז בעבודה ולהפסיק לחשוב על עומר. הפחד שלא אראה אותו שוב מחלחל לתוכי אך הפעם לא אחפש אותו, במידה וירגיש מוכן הוא ידע איפה למצוא אותי. הטלפון בסטודיו מצלצל ואני עונה על אף שכבר שעת סגירה.

"mujer de hierro (אשת הברזל), איך אוכל לעזור?"

"למה את לא עונה בנייד? כבר שעה אני מנסה להשיג אותך. את חייבת לבוא איתי לשתות משהו, פשוט חייבת!" קלרה יורה במהירות שיא מהצד השני.

"אין לי מושג איפה הנייד שלי. עכשיו כשאת אומרת, אני חושבת

שהשארתי אותו בבית. אחרי מי אנחנו עוקבות?"

"אספר לך הכל. אאסוף אותך מהבית בעוד כעשרים דקות?"

"עדיף שתגידי לי לאן להגיע." אני סופרת את הכסף שהרווחתי היום.

"תחני את האופנוע בבית כדי שתוכלי לשתות איתי אלכוהול. קדימה, יוצאת לכיוון שלך."
 "נתראה," אני עונה לחינם, היא כבר ניתקה.

אני תוחבת את הכסף לתיק ויוצאת מהסטודיו. עומר לא יצר איתי קשר לאורך כל היום. במידה והיה מעוניין היה משיג את המספר של הסטודיו בגוגל אבל הוא לא ניסה, כי זה לא מעניין אותו והגיע הזמן שאשכח אותו. ערב בחברתה של קלרה זה בדיוק מה שאני צריכה כדי לשכוח, היא התרופה הטובה ביותר.

קלרה ממתינה לי מחוץ לבניין ולידה חונה נהג מונית שנראה די חסר סבלנות. "סוף כל סוף הגעת!" היא מחבקת אותי ואנחנו מתיישבות במונית.

"חשבתי שתיתני לי כמה דקות לעלות לדירה ולהתארגן," אני מתלוננת ומוציאה ראי קטן ומגבון מהתיק, מנקה את האיפור השחור שנמרח לי ליד העין.

"את מושלמת, כמו תמיד. הכרתי מישהו ואני יודעת, פשוט יודעת שהוא יגיע לבר הזה היום. הוא חייב לבוא. אני לא יודעת אם תאהבי את המקום, האמת שאני לא ממש אהבתי אבל הוא תמיד מבלה שם ולא, זה לא אומר כלום עליו כי הוא פשוט..."
 היא ממשיכה וממשיכה לדבר על הבחור ובשלב מסויים אני מאבדת אותה. הבחור היחיד שתופס את מחשבותיי כרגע הוא עומר, הבחור שהתאהב באחותו ואולי לעולם לא ישכח אותה. אלוהים, לאן הכנסתי את עצמי?

"כדור הארץ לג'ין, את איתי?" היא מנופפת בידיה בהגזמה אל מול עיניי.

"כן, אני איתך. סתם עייפה מהיום הארוך. אז אני לא אוהב את הבר ואת לא אוהבת אותו אבל הבחור אוהב את הבר ולכן אנחנו הולכות לשם. מעולה. הספיק לי."

"הקטע הוא שאת צריכה להיראות כאילו את ממש אוהבת את המקום, אחרת אין לי באמת תירוץ לעובדה שחזרתי לשם כי שנאתי אותו ולא מתחשק לי שהאידיוט יחשוב שאני רודפת אחריו." ושוב היא מתחילה לדבר ולא עוצרת. יכולת הדיבור שלה מפתיעה אותי בכל פעם מחדש.

אנחנו נכנסות לבר שכונתי די קטן וצפוף שמכיל רק בר מסיבי מעץ וכיסאות גבוהים, מקום עבור שתיינים ושבורות לב. אז הבחור הוא אלכוהליסט, מעולה.

קלרה סוחבת אותי למרכז הבר ואנחנו מתיישבות, ממתינות שהברמן יתייחס אלינו על אף שהמקום די ריק. "הוא פה בכלל?" אני מוודא והיא מסדרת את שיערה מאחורי האוזן.

"מאיפה לי? אם אסרוק את המקום והוא ישים לב? הוא יבין שאני מחפשת אותו ואין לי שום כוונה לעשות לו את החיים קלים."

אני מגלגלת עיניי והברמן נעצר מולנו. "כן יפות, מה למזוג לכן?"

"בשבילי טקילה, בבקשה," אני עונה וחיוך נמתח בזוית פיו. הוא מוזג לי כוסית בזמן שקלרה מנסה להחליט מה לשתות ולבסוף ממציאה שם של משקה שאני מתערבת שאף אחד לא מכיר.

"מצטער, אנחנו לא מכינים קוקטיילים. משהו אחר?"

"טקילה, שיהיה." היא נאנחת ואני מחניקה את הצחוק. היא אפילו לא אוהבת טקילה ויודעת בדיוק כמוני שבקרוב היא תתחיל להתנהג כמו דפוקה.

"תספרי לי משהו חדש," היא אומרת בחיוך רחב ברגע שהברמן עוזב ואני שוקלת אם לספר לה.

"הכרתי מישהו, הוא די מת-" אני לא מסיימת את המשפט והיא מתפרצת לדבריי, "אני אומרת לך הבחור שהכרתי הוא יצירת אומנות," ומאותו רגע לא סותמת, יהיה מיותר לנסות לעצור בעדה כשהיא מדברת בהתלהבות.

עומר

אני יושב על המדרגה ומסתכל פעם נוספת בשעון, היא כבר הייתה אמורה להגיע הביתה. יכול להיות שקרה לה משהו? אבל מה כבר יכול לקרות אם האופנוע שלה חונה מתחת לבניין? השעות חולפות ולמרות שהדבר הנכון יהיה ללכת, אני עדיין יושב ודואג לה. אני מתרומם מהמדרגה ומתחיל לצעוד בחלל הצר מצד אל צד. ואם היא לא תאהב לדעת שחכיכיתי לה? יכול להיות שבזמן שאני מחכה כאן היא בכלל מבלה עם מישהו אחר. ואם היא תחזור איתו? היא תרגיש מובכת מהנוכחות שלי. זאת הייתה טעות לבוא. אם היא לא ענתה לשיחות או להודעות ששלחתי לה היא כנראה לא מעוניינת להמשיך לדבר איתי. אני מתחיל לרדת במדרגות וקופא במקומי כששומע את קולה. היא ממלמלת דברים לא מובנים, צוחקת ונשמע שהיא מועדת. אני ממחר לעברה והיא מרימה את עיניה, רואה אותי ופורצת בצחוק לא

מובן. היא נתמכת בקיר כדי לא ליפול ושואלת יותר את עצמה מאשר אותי, "לא מספיק שאתה לא יוצא לי מהראש עכשיו אני הוזה אותך?"

אני מחייך ומושיט את ידי אל מותנייה כדי לעזור לה להתייבב. "כמה שתית?"

"אתה אמיתי או שאני מדברת עם עצמי?" היא מושיטה את ידיה ומעבירה אותם על חזי. "אני חושבת שאתה אמיתי ושאתה פה."

"למה שלא אהיה?" אני לא מסיר את מבטי מעיניה.

"חשבתי שלא תחזור יותר אחרי מה שקרה בינינו," היא עונה במבוכה ואני מרים את ידי, מלטף את לחייה.

"אני לא מהגברים שמזיינים ונעלמים. בואי נכניס אותך למיטה." אני מנסה לתמוך בגופה ולהוביל אבל היא מועדת. אני רוכן, מרים ונושא אותה למעלה. היא מחפשת בתיק שלה את המפתח ואני מקניט בחצי חיוך, "עוד אחשוב שאת מתמהמהת בכוונה."

היא משחררת את התיק וקוברת את פניה בשקע צווארי. "יכול להיות שזה בכוונה. חשבתי שלא תחזור."

אני ניגש אל המדרגה ומתיישב איתה בין זרועותיי. "למה חשבת ככה? ניסיתי להתקשר אלייך ושלחתי לך הודעות לנייד."

"שקרן, אין לך את הנייד שלי," היא אומרת בחיוך ונושקת לצווארי. אני מלטף את שיערה ולוחש, "שמרתי את המספר לפני שעזבתי בבוקר והוספתי לך את המספר שלי."

"באמת? אבל שכחתי את הנייד בבית וחשבתי," היא שותקת

ומרימה את מבטה לפגוש את שלי, "אני מצטערת, הייתי

מפגרת."

"וחשבתי שאת מסננת אותי, בגלל זה התחמקתי מהפנימייה.
 רציתי לראות אותך ולהבין למה את לא עונה." אני נושק לשפתיה
 והיא מושיטה את ידה אל שיערי, קוברת את אצבעותיה
 וממלמלת אל תוך פי, "אז אני שמחה שלא ענית, עכשיו תנשק
 אותי."
 היא לא צריכה לבקש פעמיים.

כעבור שש שנים

ג'ין

"כן?" אני עונה ומתנשפת. הפכתי את החדר בחיפוש אחר הטלפון
 הנייד.
 "יש לי משלוח עבור הגברת ג'ין לאגו."
 "כבר פותחת." אני מנתקת את השיחה ומקישה את הקוד. אם
 עומר היה יודע שאני פותחת את השער בכזאת קלילות הוא היה
 הורג אותי, אבל לזכותי יאמר שהשעה מוקדמת מידי כדי
 להתחיל לחקור את השליח. אני ממהרת אל הדלת הראשית
 ופותחת אותה, ננסי, כלבת הבלדור הלבנה, נעמדת לצדי. אנחנו
 מסתכלות על השליח שנכנס עם זר פרחים ענק המסתיר את פניו.
 "וואו, ממתי למעריצות של אבא שלך יש טעם טוב בפרחים?" אני
 מסתכלת עליה והיא נובחת בתגובה. השליח נעצר ושואל, "איפה
 להניח את הזר?"
 "בפנים." אני מפנה לו את הדרך. "אני צריכה לחתום?"
 "רגע, לא סיימת." הוא מתנשף ואני לא מבינה.

במשך דקות ארוכות הוא נכנס ויוצא, מכניס עוד ועוד זרים
ענקיים של ורדים אדומים ואני פשוט בוהה בו בחוסר הבנה.
פתחנו חנות פרחים בבית?
הנייד שלי מצלצל ואני מרימה אותו מהדלפק, עונה לעומר. "אני
מקווה שיש לך תירוץ ממש טוב לעובדה שלא התקשרת אליי
אתמול בלילה."
"תאמיני אם אומר שנרדמתי? אני גמור מהשבוע הזה."
"אני מאמינה לך. תקשיב, יש לך איזה גרופית חולה שהחליטה
להפוך את הבית שלנו לחנות פרחים. השליח כבר הכניס איזה
עשרים זרים."
"לפחות זרים שווים?" הוא שואל בשעשוע ואני מרימה את
גבותיי בשאלה.
"אתה יודע ממי הזרים?"
"הסתכלת על הכרטיס?"
"עדיין לא הגעתי לשלב הזה. ממי הפרחים?" אני שואלת
בסקרנות והוא פורץ בצחוק.
"ג'ין, את זוכרת שהזדקנת היום בעוד שנה?"
אני לא מצליחה לעצור את הצחקוק המפגר ושואלת, "היום
העשרים ותשע?"
"היום העשרים ותשע והיום את בת... מדברים על זה?"
"סתום את פיד, ילד."
הוא פורץ בצחוק ואומר, "יום הולדת שמח אהובה, תהני
מהפרחים שלך."
אני קופצת כמו ילדה קטנה. "קניתי לי חנות פרחים ליום
ההולדת?"

"תפזרי אותם בכל הבית ותרגישי שאני לצידך היום. לצערי, אני לא יכול להיות פיזית אבל את נמצאת בראש ובלב שלי, הלוואי ויכולתי לחגוג איתך."

לבי מתכווץ כשאני נזכרת שלא אראה אותו גם היום ואני ממלמלת, "אני מתגעגעת אליך מאוד ואין לי שום כוונה לחגוג היום. אחגוג איתך כשניפגש. אני אוהבת אותך."
 "ואני אוהב אותך, נסיכה."

השליח מניח את הזר האחרון, מרים ידיים כדי למתוח אותם ומנגב את הזיעה המבצבצת על מצחו. "סליחה גברת, תוכלי לחתום לי?"

"עומר, חכה דקה."

אני שולפת טיפ מהארנק וניגשת אליו, מודה וחותרמת לו לפני שלוקחת מידו את כרטיס הברכה ומלווה אותו לדלת.
 "תודה רבה ותוודא שאתה סוגר את השער חזק, בבקשה."
 "כמובן," הוא עונה והולך.

אני מתיישבת על כיסא גבוה, בוהה בכל הזרים, פותחת את הכרטיס ומקריאה בקול אל תוך הטלפון:
 "אהובה שלי, היום הוא לא סתם יום, הוא היום החשוב ביותר, היום שבו נולדה האהבה של חיי. אני רוצה לאחל לך המון מזל טוב, אושר ובריאות. שכל משאלותייך יתגשמו ושתמשיכי להיות בדיוק כמו שאת, האישה המדהימה ביותר שזכיתי להכיר.
 כשהכרתי אותך הבנתי מהו אושר אמיתי, אושר אינסופי. את החצי שמשלים אותי, בזכותך אני קיים. אוהב אותך ולנצח פה לצידך, עומר." דמעה חומקת מעיני. "אני פשוט אוהבת אותך, אתה הדבר הטוב ביותר שקרה לי בחיים."

"את הכל בשבילי," הוא מבטיח ולבי נמס, ללא ספק הוא החצי השני שלי. "יפה שלי, אני צריך לנתק, תהני מהיום שלך." "תודה, נדבר מאוחר יותר. נשיקה."

"חזרה." הוא מנתק ראשון. אני מסתכלת על ננסי רצה בין הפרחים ומחייכת, החיים לא יכולים להיות מושלמים יותר. "אל תהרסי את הפרחים שלי!" אני צועקת בחיוך וממהרת לחדר להתארגן לעוד יום עבודה, לא שוכחת לקחת איתי את אחד הזרים.

עומר

"תודה המאמן, אין לך מושג עד כמה אני מעריך את זה." אני מחבק אותו.

"קדימה, סע הביתה ואני מחכה לך פה מחר עם אנרגיות מחודשות." הוא לוחץ את ידי ואני ממהר לאסוף את החפצים שלי. מאז התחילה העונה בקושי ראיתי את ג'ין ואפילו שהיא רגילה לשעות העבודה המטורפות ולנסיעות הארוכות, היום היא רוצה שאהיה לצידה ואין סיכוי שאתן לה לחגוג לבד, אהיה איתה גם אם זה אומר שנבלה יחד פחות משמונה שעות.

למזלי, הטיסה מברצלונה למדריד נמשכת ארבעים וחמש דקות ולפני השעה תשע בערב אני מגיע הביתה. ננסי רצה לעברי ואני מתכופף ללטף את גוש הפרווה המכוער שג'ין בחרה. לא אשכח את הבעת פניי כשג'ין הביאה אותה הביתה, לא הצלחתי להבין למה היא אימצה דווקא את הכלבה הכי מכוערת.

"היי, איפה אימא שלך?"

היא נובחת בתגובה ואני מנשק אותה, הולך אל חדר השינה ומופתע לראות את ג'ין כבר ישנה. מתי היא הספיקה להירדם?

אני מתפשט במהרה, נשכב על גבה ומעביר את המשקל אל זרועותיי כדי לא למחוץ אותה. אני רוכן ונושק לכתפה החשופה והיא מצטמררת ונבהלת.

"ששש, זה אני," אני לוחש והיא מסובבת את ראשה, מתבוננת בעיניי בהתלהבות.

"אתה פה?"

"אני פה." אני רוכן ונושק לשפתיה, כמה התגעגעתי אליה. "רציתי לבלות איתך את היום שלך, מה את עושה במיטה?" אני ממלמל אל תוך פיה ונושק לה פעם נוספת.

"אמרתי לך שלא אחגוג בלעדיך."

אני מאפשר לה להתהפך על גבה ואוחז בצדי פניה היפות.

"אין לך מושג כמה התגעגעתי אלייך בשבוע האחרון."

"ואני אליך, זאת ההפתעה הטובה ביותר." היא מעבירה את אצבעותיה על גבי ואני מעמיק את הנשיקה, מחדיר את לשוני וחוקר כל פינה. השבוע האחרון היה סיוט בלעדיה. "יש לך מושג כמה התגעגעתי לגוף הזה?" אני שואל ומעביר את לשוני לאורך צווארה, ממשיך אל הפטמה הזקורה, מוצץ אותה למרות בד הגופיה שמפריד בינינו. "תוריד את החולצה." אני מתרומם ומרים אותה איתי למצב ישיבה, עוזר לה לפשוט את הגופיה ומשכיב אותה חזרה. "את מושלמת."

אני מתכופף חזרה אל הפטמה, מוצץ אותה ושולח את ידי אל בין רגליה, מסיט את התחתונים ומלטף ברכות, מרגיש עד כמה היא מוכנה בשבילי.

"אלוהים, עומר." היא נאנחת ואני מחדיר את האצבע לתוכה,

מרים את ראשי ומעביר את לשוני על שפתיה.

"אם לא אזיין אותך עכשיו אני אתפוצץ."

היא צוחקת ושולחת את ידה אל הבוקסר שלי, חופנת את איברי בין אצבעותיה.

"אני בטוח לא אעצור בעדך. תבקיע גולים, champion (אלוף)."

היא נושכת את שפתה התחתונה בהתגרות ואני מתרומם כדי לפשוט את הבוקסר בזמן שהיא מעיפה את התחתונים שלה. אני מפשק את רגליה וחודר לתוכה במהירות. היא גונחת בקול ונושכת את צווארי. ידיה מונחת על ישבני והיא מעודדת אותי לחדור עמוק יותר.

"עומר, היא גונחת באוזני ואני מגביר את הקצב, נכנס ויוצא, בידיעה שלא אצליח להחזיק מעמד הרבה זמן.

"כמה התגעגעתי להרגיש אותך, יפה שלי," אני לוחש באוזנה וגניחותיה גוברות. אני לוחש באוזנה מילים יפות והיא מתפרקת, גומרת בקול, צועקת את שמי ואני משחרר וקורס על על גופה. "אלוהים, עומר. זאת מתנת היומולדת הטובה ביותר." היא מתקשה להסדיר את נשימותיה.

"מוכן להתערב שזאת לא המתנה הטובה ביותר." אני מתרומם מהמיטה ומושך את מכנסי הג'ינס מהריצפה, שולף מתוכם קופסת תכשיטים קטנה וחוזר למיטה. ג'ין מתיישבת ומסתכלת על הקופסה בעיניים בוהקות.

"מה זה?"

"תפתחי ותראי." אני מושיט לה את קופסת הקטיפה והיא מהססת, מתבוננת בעיניי ולוחשת,

"זה מה שאני חושבת?"

אני מחייך ומבין שהיא מתרגשת מידי. אני פותח אותה בשבילה, מביט בעיניה, שולף את הטבעת ושואל, "התינשאי לי, אהובה?" ג'ין פורצת בבכי ואני מחבק אותה חזק. "זה אומר שכן?"

"תענווד לי את הטבעת!"

אני צוחק ועונד לה אותה, נושק לשפתיה ברכות ומנגב את דמעותיה. ידעתי שהיא תסכים, היא הייתה חייבת להסכים כי בלעדיה אני לא קיים.

אנחנו שוכבים יחד על המיטה והיא בוחה בטבעת בהתרגשות. "אני לא מאמינה שהצעת לי נישואים."

"שקרנית. ידעת שאני מתכוון להציע." אני מושך את כף ידה ונושק לאצבעותיה.

"לא חשבתי שתעז."

"ולמה לא?"

לפני שהיא מספיקה לענות הטלפון מצלצל ואני מסתובב אל השידה לענות.

"כן?"

"עומר?"

קולה נשמע מהצד השני ולבי מאיץ. אימא שלי לא תתקשר סתם אחרי כל השנים.

"איך את יודעת את המספר שלי?" אני שואל בעברית.

"סבא שלך נפטר ואבא שלך בבית החולים. הגיע הזמן שתחזור הביתה."

פרק 10

עומר

מים זורמים על ראשי. אני מנסה, ללא הצלחה, להרגיע את הכעס הבווער בגופי. איך היא מעזה להתקשר אליי אחרי כל השנים האלו ולמה דווקא עכשיו? לא אלך, כמו שאמרתי לה, אין לי שום

כוונה לחזור הביתה. הבית שלי הוא פה, עם האישה והקבוצה שלי. אין לי כלום בישראל.

אני יוצא מהמקלחת וכורך את המגבת סביב גופי, ממשיך לחדר ורואה את ג'ין יושבת על המיטה, הדאגה משתקפת בעיניה.

"עומר, אתה חייב לנסוע," היא אומרת בטון שקט ואני נשען על השידה, משלב את ידיי על חזי. "חייב? למה אני חייב לנסוע?"

אני מדגיש את המילים האחרונות בלעג.

"מדובר במשפחה שלך ויום אחד אתה תצטער. סבא שלך נפטר ואבא שלה חולה, הוא זקוק לך אחרת היא לא הייתה מתקשרת."

"אין לי משפחה. המשפחה היחידה שלי התאבדה באשמתם לפני שש שנים. אין לי מה לחפש שם."

מבטה מופנה אל הקעקוע על חזי. אני יודע שהיא שונאת את הקעקוע שמזכיר לה את בר. אני מתקדם אל המיטה ורוכן לעברה, נושק לשפתיה ברכות וממלמל, "תפסיקי לחשוב על שטויות."

"אלה באמת שטויות, עומר? תצליח להשאיר את בר בעבר אי פעם?"

השאלה מפתיעה אותי ואני מתיישב לצידה. "למה את מתכוונת? בר הייתה אחותי. את תצליחי להשאיר את ההורים שלך בעבר?"

"אתה יודע שזה לא אותו הדבר, הייתם מאוהבים."

"לנצח בר תהיה בלבי, אבל את האישה שלי. את מה שאנחנו חווים לא חוויתי עם בר, הייתי ילד."

היא כורכת את זרועותיה סביב צווארי ואני מלטף את שיערה, מצמיד אותה אליי. היום יותר מתמיד אני צריך לזכור את מה שיש לי ולג'ין, היא ההצלה שלי מהעבר שלנצח ירדוף אותי.

במהלך הלילה אני לא מצליח להירדם ומתהלך בבית. סבא שלי נפטר ואבא שלי בבית החולים. כמה גרוע מצבו? אתחרט אם לא אבקר אותו? הם לא ישבו שבעה על בר, הם נטשו אותה והניחו לה להתאבד, למה שיהיה אכפת לי מהם? אם הייתי חולה הוא היה מגיע או שהיה עסוק מידי בפגישות עבודה? לא אסע, אין לי מה לחפש שם. במהלך השנים האחרונות הם לא היו חלק מחיי, השארתי את העבר במקומו ונלחמתי בזכרונות הכואבים. המטרה שלי כרגע ברורה מאוד והיא להתחתן עם ג'ין ולהקים משפחה לצידה. פה אני מאושר, לראשונה בחיי אני מאושר. יש לי כל מה שאני צריך, אין לי מה לחפש בישראל.

ג'ין צועדת לעברי ואני מושיט לה את ידי. היא נשכבת על מיטת השיזוף ומתכרבלת לצד גופי.
 "לא ישנת," היא מציינת ואני ממשיך לבהות באוויר.
 "לא הצלחתי להירדם."
 "אתה עדיין נחוש לא לנסוע?"
 "עדיין."

היא נושקת לצווארי ונאנחת. "לדעתי זאת טעות, אבל אתה יודע שאתמוך בך בכל מצב."
 אני מלטף את ראשה בתגובה. "אני צריך להתארגן. יש לנו אימון חשוב לפני המשחק הקרוב. את רוצה להגיע למשחק?"
 "לברצלונה?" היא מרימה את מבטה ומתבוננת בעיניי בהפתעה.
 "אשמח אם תגיעי למשחק ואולי נוכל להישאר יחד בברצלונה, לחגוג את יום ההולדת שלך כמו שצריך, מה את אומרת?"

היא מנשקת אותי בתשוקה ונשכבת מעליי. "אני אומרת שקודם אתה צריך לזיין אותי ואחר כך להתארגן לנסיעה." אני מנשק אותה, מחדיר את לשוני לפיה וחופן את ישבנה בחוזקה. "אני חושב שתורך לזיין אותי." היא מתבוננת בעיניי ומשרטטת בעזרת לשונה את שפתיי. "אני יותר מאשמח לזיין אותך, mi champion (אלוף שלי)." היא מנמיכה את גופה אל בין רגליי ופותחת את השרוכים של המכנסיים. אני עוזר לה להפשיט אותי במהירות והיא חוזרת לשכב בין רגליי, תוחבת את איברי אל תוך פיה ומוצצת. אני שולח את ידי אל ראשה וקובר את אצבעותיי בין שיערה, מניע את ראשה מהר יותר בהזדקקות. היום יותר מתמיד אני צריך שהיא תעזור לי לשכוח, תעזור לי להפסיק לשמוע את קולה של האישה שאני שונא.

בשלב מסויים גיין נעמדת ופושטת את התחתונים. "מצטערת, אני צריכה להרגיש אותך."

אני מחייך והיא מטפסת חזרה, רוכבת עליי במיומנות. רק גיין יודעת איך לגרום לי לשכוח ולהתמסר לאהבתה.

גיין

"עומר, אני יוצאת לריצה. תהיה כשאחזור?" אני מתקשה שלא להתפתות, להתפשט ולהצטרף אליו במקלחת.

"אל תתעכבי."

אני שולחת לו נשיקה באוויר ויוצאת. לא רציתי להשאיר אותו לבד דווקא היום אבל אני זקוקה לזמן הזה. השיחה עם אימא שלו החזירה פחדים ישנים. אני יודעת שהוא חושב על בר ונזכר

בה מידי יום אבל אני גם יודעת שהוא אוהב אותי ואחרי הכל, אני לא יכולה לקנא במישהי שכבר לא פה. השיחה הזאת דווקא ברגע שבו הציע לי להיות אישתו ערערה אותי. לעולם לא אוותר על עומר ולא הוגן כלפיו שאני מקנאה בבר, אבל אין לי שליטה על כך. איך אוכל לשכוח אותה אי פעם אם היא מקועקעת על החזה שלו? איך הוא יכול להיות בטוח שהוא אוהב אותי אם היא מקועקעת מעל הלב שלו?

ובנוסף, אבא שלו. אני צריכה לשכנע אותו לבקר את אביו החולה. במידה וימות עומר ירגיש אשם על כך שלא ביקר אותו ובילה לצדו, על כך שלא נפרד ממנו, בעיקר מפני שלא דיברו בכל השנים האחרונות. מגיע לו לסגור מעגל עם אביו ולומר לו את כל הדברים ששמר בבטן, אבל איך אצליח לשכנע אותו לנסוע? הוא שונא את אימא שלו והבית מזכיר לו את המוות של בר. הוא לא סלח להם על כך שלא שמרו עליה ודאגו לה אחרי שעזב, והוא בעיקר לא סולח לעצמו על כך שבאשמתו היא התאבדה. אם רק הייתי יכולה לגרום לו להבין שהחיים הם לא שחור ולבן ושבר התאבדה כי אהבה אותו אבל לא באשמתו. מי כמוני מכירה את עומר, הוא לעולם לא יהיה מסוגל לפגוע באף אחד ובעיקר לא באחת שהוא אוהב.

עומר הוא מתנה, זכיתי בו. גבר שלמרות ההצלחה המסחררת עדיין נשאר אותו ילד פשוט שיום אחד הכרתי. דוגמניות זורקות את עצמן לרגליו ומבחינתו, אני היחידה שקיימת.

"חשבתי שתחכה לי ארוחת בוקר מפנקת כשאגיע הביתה." אני מקניטה. עומר יושב על כיסא גבוה וראשו מושפל. אף פעם לא

ראיתי אותו עצוב כל כך, אפילו לא כשהכרנו. "עומר, דבר איתי," אני מתחננת.

"דיברתי עם המאמן. הוא ביקש ממני לא לחזור, לטוס לישראל.

היא תמיד משיגה את מה שהיא רוצה."

"אני לא מבינה. אתה פנית אליו?" אני מתקרבת ומתיישבת מולו, מתנשפת מהריצה.

"לא, היא התקשרה אליו. את לא מכירה את אימא שלי, כשהיא

רוצה משהו היא משיגה אותו, תמיד." הוא מכסה את פניו בכפות

ידיו. השנאה שבה הוא מדבר עליה מפתיעה אפילו אותו, היא

האדם היחיד שעומר שונא, הוא לעולם לא יסלח לה. "את יודעת

מה מטריף אותי? איך אני יכול להסביר למאמן שאני לא רוצה

לנסוע הביתה? שאין לי בית? אני לא יכול לומר כלום כי זה יגרור

שאלות שלא מתחשק לי לענות עליהם ועכשיו אני תקוע. אם לא

אסע היא תתקשר אליו שוב, את מבינה? היא ידעה בדיוק איך

לתפוס אותי בביצים."

אני מושיטה את ידי אל ידו ומלטפת ברכות. "עומר, תסתכל על

הצד החיובי, תבקר את אבא שלך. אבא שלי נפטר ולא הספקתי

לומר לו את כל מה שרציתי, עד היום אני נושאת את הכעס

בתוכי. אני חושבת שזאת זכות שניתנת לך להיפרד ממנו."

"מי אמר שהוא גוסס? הוא בבית החולים. אולי יש לו שפעת והיא

פשוט רוצה להראות תמונה של המשפחה המגובשת לעיתונאים.

את לא מכירה אותה, היא חושבת רק על טובתה האישית ומשהו

אמור לצאת לה מהנסיעה הזאת. היא אף פעם לא התעניינה בו,

מבחינתה הוא כרטיס אשראי ללא הגבלה, זה הכל."

"ואם הוא במצב קשה? אולי זקוקים לך לתרומת דם או כל דבר אחר? אולי אימא שלך לא רוצה להלחיץ אותך? עומר, אתה חייב לנסוע, אני לא חושבת שהיא סתם הייתה מתעקשת."
 "את חושבת?"

"אני בטוחה. קדימה, תארוז ואזמין לך טיסה."
 "את יכולה לבוא איתי?" הוא מתבונן בי בתחינה ולבי מתרחב. הוא רוצה שאסע איתו לפגוש את המשפחה שלו.
 "ברור שאטוס איתך. אזמין לנו כרטיסים, קדימה." הוא קם מהכיסא ומתקרב לעברי, מחבק אותי באהבה ולוחש באוזני,
 "תודה, לא הייתי מסוגל לעשות את זה בלעדייך."

עומר

גיין הייתה יעילה יותר ממני והשיגה לנו כרטיסים לטיסה הקרובה. הלילה אעלה לטיסה שתחזיר אותי למקום ממנו ברחתי, למקום אליו לא רציתי לחזור. המחשבות על בר לא מניחות לי. חשבתי שהצלחתי להשאיר את העבר מאחור אבל עכשיו, כשהחזרה הביתה קרובה מתמיד, הדבר היחיד עליו אני מצליח לחשוב זאת בר.

"עומר, אתה מוכן?" גיין שואלת ברכות.
 "מוכן, קדימה." אני מוביל אותה לדלת ומרים את המזוודות שממתינות בכניסה. נהג המונית פותח את תא המטען ואני מעמיס אותן, מתיישב במושב האחורי לצידה של גיין. היא כוססת ציפורניים בדאגה, מתקשה להסתיר את רגשותיה. היא חוששת שהזיכרון של בר יפגע בקשר שלנו.
 "גיין, תסתכלי עליי." אני מושך את ציפורניה מבין שיניה.
 "אני בסדר, היא אומרת בחיוך מזויף."

"את לא בסדר ואין סיבה שתסתירי ממני את הרגשות שלך. לפני הכול, אנחנו חברים ותמיד דיברנו בפתיחות." היא משפילה את מבטה ומחפשת את המילים הנכונות למה שאני יודע שמטריד אותה. אני מושך אותה אליי ונושק לראשה. "הכל בסדר איתנו. הייתי רוצה שבר תחייה אבל זה לא אומר שלא הייתי רוצה את מה שיש לנו. גם אם בר הייתה בחיים הייתי מגיע למדריד ורוב הסיכויים שהיינו נפגשים ומתאהבים. בר הייתה אחותי, ידענו שהסיפור בינינו בלתי אפשרי וטסתי במטרה להתרחק ממנה."

"אני יודעת ואני מצטערת על ההתנהגות הלא רציונלית שלי דווקא כשאתה זקוק לתמיכה."

"ואת מעניקה לי תמיכה, את פה איתי. סגרת את הסטודיו, השגת לנו כרטיסים ואת עומדת לפגוש את המכשפה. זה מעבר לתמיכה." אני מרים את פניה ונושק לשפתיה ברכות. "את הדבר הטוב ביותר שקרה לי."

"ואתה הדבר היחיד שיש לי," היא עונה ומשעינה את ראשה על זרועי, מזכירה לי את בבר. היא תמיד טענה שאני הדבר היחיד שיש לה ואכזבתי אותה.

*

"כשאמרת לי שאין צורך להזמין חדר במלון חשבתי שאנחנו נוסעים לבית של ההורים שלך, לא ידעתי שממתינים לך פה בכזאת חמימות. קנית מלון ולא סיפרת לי?" היא מקניטה ואני צוחק, פושט את החולצה.

"המלון שייך למשפחה שלי. סבא שלי הוא הבעלים של רשת גריין' ואני מניח שעכשיו כשהוא נפטר היורש העיקרי הוא אבא

שלי שתמיד עמד לצידו. אין לי מושג מה יקרה עכשיו כשאבא שלי חולה." אני מוציא מהמיניבר בקבוק וויסקי קטן ומוזג לנו. "חייבת להודות, הייתי בטוחה שישראל פחות מפותחת." ג'ין פותחת את החלון הגדול המשקיף על חופי תל אביב. "ומזג האוויר פה מעולה."

אני מתקרב ומחבק אותה מסביב למותניים. "חשבת שאני מגיע ממדינת עולם שלישי?"

היא פורצת בצחוק. "אל תגזים, אני לא בורה ובכל זאת, דמיינתי את ישראל שונה."

"ישראל יפה, את תאהבי אותה ובעיקר את ירושלים. אולי ננצל את הזמן פה ואקח אותך להכיר את ים המלח ואת הצפון. יש המון מה לראות."

"לפני שאתה הופך למדריך טיולים, צריך לטפל בעניין שלשמו הגענו לכאן."

"מחר בבוקר, הוא עונה בחוסר חשק. "יש לנו ערב אחד לעצמנו לפני שכולם ידעו שאני פה ואז אהיה מרוח על העיתונים. כשהייתי רק עומר גרינברג כולם התעניינו בי אז עכשיו כשאני עומר גרינברג הקפטן של אחת הקבוצות הגדולות בעולם זה ייצור הרבה רעש."

היא מסתובבת בין זרועותיי ומעבירה את האצבע על קו הלסת שלי. "mi champion (האלוף שלי)." וזה מספיק לי כדי להרים ולשאת אותה אל חדר השינה.

ג'ין נרדמה ואני יושב במרפסת, שותה עוד כוסית ונזכר בלילה האחרון עם בר. הייתי נותן את כל מה שהשגתי בשביל שהיא תהיה פה היום, בשביל לשמוע אותה צוחקת, כדי שתביט בי בעיני

השקד שתמיד הסתירו כל כך הרבה. אני מחייך כשנזכר בשטויות שהיא הייתה עושה, היחידה שידעה איך לגרום לי לצחוק מהלב. יכולתי להסתכל עליה במשך שעות בלי להשתעמם לרגע. ג'ין תפסה את לבי על אף שהיא שונה מבר, אין מקום להשוואה ביניהן. ג'ין שוקלת מילים, חושבת קדימה ולא מניחה לרגשות לשלוט בה. היא יודעת לאהוב, מעניקה חום ואוזן קשבת, ולא שופטת. בר ידעה להקשיב ולהכיל, אבל לא לחלוק. היא לא אהבה לדבר על עצמה וגרמה רק לי לדבר. בעבר לא שמת לי לב לכך, אבל היום אני מבין שבעצם לא ידעתי על התוכניות, החלומות והשאיפות שלה, היא פשוט הייתה שם בשבילי, חייה למעני וכשעזבתי היא התאבדה, בלי לחשוב על הערך של החיים שלה ועל כל הדברים שהיא יכלה להשיג. הייתי צריך לדעת שזה עשוי לקרות, הייתי צריך להיות שם ולא לעזוב אותה. לפני הכל, היא הייתה אחותי הקטנה וויתרתי עליה מהר מידי.

השמש זורחת ואני מחליט לרדת לחדר הכושר של המלון, מקווה שבשעה כזאת מוקדמת המקום עדיין ריק. אני חובש כובע, לובש את בגדי האימון ויורד למטה, נכנס אל חדר הכושר, עולה על ההליכון ומתחיל בריצה. איני מסיר את עיני מהים המשתקף דרך קיר הזכוכית, מקשיב למוזיקה באוזניות וחושב על הבית, ההלוויה, הגופה העטופה, הוריי שסירבו לשבת שבעה, הטיסה למדריד, הלילה האחרון עם בר, הלילה הראשון עם ג'ין, הזכייה בגביע העולם, המינוי לקפטן. מי שמסתכל מהצד מאמין שהגשמת לי את כל חלומות הילדות, אף אחד לא יודע שחיפשתי סיבה לחיות, חיפשתי את הטעם בחיים, משהו שיגרום לי לחייך והצלחתי. ג'ין מילאה אותי, החזירה לי את החשק לצחוק

ולהשתטות. בזכותה הגשמתני את עצמי. אלוהים לקח לי את בר והכניס את גיין לחיי ועל כך לנצח אהיה אסיר תודה, אני חייב לה הכל.

אני עולה חזרה לסוויטה וממשיך אל המקלחת. גיין עדיין שוכבת במיטה, עירומה. אני נשכב לצידה ומעביר את לשוני לאורך גבה. ידיי מלטפות וגולשות אל בין רגליה. אני נוגע, מרפרף, מעביר צמרמורת בגופה. היא נאנחת, מפשקת מעט את רגליה ומניעה את האגן לפי קצב אצבעותיי.

"בוקר טוב," היא ממלמלת, מתקשה לפקוח את העיניים.
 "בוקר טוב, נסיכה." אני נושק לשפתיה ומחדיר לתוכה את האצבע. "איך ישנת?" אני לוחש באוזנה וממשיך להפעיל את האצבעות. היא גונחת בשקט, נושכת את שפתה התחתונה ומתאימה את תנועותיה לקצב אצבעותיי.
 "אני צריכה אותך בתוכי," היא דורשת. אני שולף את אצבעותיי והיא מתהפכת על גבה, מושכת אותי אליה ואני חודר לתוכה בבת אחת, מעניק לה את כולי.

*

"את מוכנה?" אני שואל ופותח את הדלת. היא לוקחת את התיק בדרכה החוצה, עוקבת אחריי למעליות. לבי פועם במהרה, מקשה עליי לנשום. איך אגיב כשאראה את אימא שלי אחרי כל השנים? גיין לא מכירה את הצדדים המכוערים שהיא מוציאה ממני, היא לא מכירה את מי שהייתי לפני שעברתי למדריד, זאת הייתה טעות להביא אותה.
 הרכב ששכרתי ממתין לנו בכניסה. אני פותח לגיין את הדלת וממהר למושב הנהג לפני שאנשים יזהו אותי. זאת הפעם

הראשונה שאני נוהג בכבישי ישראל, כשעזבתי הייתי ילד והיום אני חוזר בתור גבר. הכלבה לא תוכל לתמרן אותי, לפגוע בי, היום השליטה בידיי כי אני לא זקוק להם. ג'ין מניחה את כף ידה על ברכי, מלטפת בחמימות לאות תמיכה. מבטי נעוץ בדרך וככל שאנחנו מתקרבים כך נשימותיי הופכות לכבדות. לא האמנתי שיום אחד אחזור הביתה, לשכונה שבה גדלתי.

אני חונה מחוץ לשער, אוחוז בהגה בחוזקה ומשחרר אוויר באיטיות.

"עומר, אתה בסדר?"

"בואי נגמור עם זה," אני עונה ויוצא בזריזות מהאוטו. אנחנו מתקדמים יחד אל השער ואני מקיש את הקוד המוכר, השער נפתח ואנחנו עולים יחד את המדרגות, יד ביד.

"וואו," ג'ין ממלמלת ואני מתבונן בה.

"שונה מאיך שתיארת את הבית שלי?"

"אף פעם לא חשבתי עליך בתור ילד שגדל במשפחה עשירה, לא התנהגת כמו מפונק."

"לא הייתי מפונק. היה לי הרבה כסף אבל זה כל מה שהיה לי, כסף."

היא כורכת את ידיה סביב זרועי ואני מוביל את הדרך אל הדלת הראשית, מצלצל בפעמון, מזכיר לעצמי שזה כבר לא הבית שלי. הדלת נפתחת ובכניסה עומדת אישה צעירה במדים. משרתת? מה

נסגר עם אימא שלי? באיזה סרט היא חיה?

"כן, בבקשה?" היא שואלת באנגלית, פיליפינית כנראה.

"באתי לפגוש את מר וגברת גרינברג."

"יש לך פגישה?"

אני מאבד את הסבלנות ולמרות שהיא אוחזת בדלת אני פותח אותה ומתפרץ פנימה. היא מנסה לעצור בעדי ויורה מילים לא ברורות באנגלית.

"עומר, היא מבוהלת, "ג'ין נוזפת בי בספרדית ומסבירה לה באנגלית, "אנחנו מצטערים על ההתפרצות, הוא הבן שלהם, עומר גרינברג."

היא נרגעת ומשפילה את ראשה ואני שואל, "איפה ההורים שלי?"

"האדון בחדרו והגברת בחדר העבודה. מיד אקרא לה. " היא פונה אל חדר העבודה ואני מסתכל סביבי. היא שינתה את הבית והעלימה את תמונות הילדות שלי ושל בר שהיו תלויים על הקיר המשפחתי, כנראה היא כבר לא מרגישה צורך להשוויץ ב'משפחה המושלמת'.

"עומר!" היא קוראת וגופי מתכווץ בתגובה, הזעם משתלט, זה גרוע משחשבתי. היא מתקדמת לעברי ולפני שאני מספיק להתרחק היא כורכת את זרועותיה סביב צווארי. "בני האהוב," היא ממלמלת. אני אוחז בזרועותיה ומרחיק אותה ממני. "אל תגעי בי," אני מזהיר והיא נדרכת, זוקפת את גבה. "לא הספיקו השנים שחלפו? אתה עדיין מאשים אותי במעשים שלך?"

"בשביל מה התעקשת שאחזור הביתה?" אני מרים את קולי. היא מפנה את מבטה אל ג'ין שעומדת בצד מובכת ומחייכת מאוזן לאוזן. היא מתקרבת אליה ומושיטה את ידה. "נעים מאוד, רבקה. את יכולה לקרוא לי בקי כמו המשפחה." "נעים מאוד, ג'ין," היא ממלמלת במבוכה ולוחצת את ידה. "טוב להכיר אותך, אני שמחה לראות שהבן שלי מאושר ופורח."

"איפה אבא?"

"בחדרו."

"בשביל מה ביקשת ממני לחזור אם הוא בסדר?" אני זועף והיא מכסה את פניה בעצבות מזוייפת.
 "הוא לא בסדר, עומר. הוא סובל מאלצהיימר."

פרק 11

עומר

הוא יושב על כורסאת העור וצופה במסך הגדול, נראה מבוגר יותר מכפי שזכרתי אותו, כבר לא אותו גבר חזק שיום אחד היה. על הספה ליד יושבת אחות פרטית וקוראת ספר. מי האמין שיום אחד אבא שלי, אחד הגברים החזקים שהכרתי, איש העסקים המצליח יזדקק לשירותיה של אחות פרטית? אני מתקרב באיטיות ונלחם בזיכרונות. הוא אף פעם לא היה שם בשבילנו כשהיינו זקוקים לו ובכלל, הוא אף פעם לא היה, נקודה. היחידה שהוא אהב הייתה אימא שלי ולרוב בר ואני הרגשנו כמו מטרד. היא בטח לא הייתה מבקרת אותו אם הייתה בחיים והאמת שלא מגיע לו שנבקר אותו, הוא לא היה עושה את אותו הדבר בשבילנו.

אני מתיישב על הספה והוא מפנה את מבטו אליי, נראה שהוא לא מזהה אותי. "מי אתה?"

"עומר, הבן שלך," אני עונה בקרירות.

"אין לי ילדים."

הוא צודק, אין לו ילדים, הרי הוא אף פעם לא התייחס אלינו בתור הילדים שלו. אני מאגרף את כפות ידיי בצדי גופי וקם מהספה, הכעס שאני נושא בתוכי מנצח.

אני יוצא מהחדר וצועד לכיוון המדרגות, נעצר ליד חדרה של בר. אותו חדר שבו היא הרגישה לבד, אותו חדר שבו היא שקעה בדיכאון עמוק והעזה לסיים בו את חייה. אני פותח את הדלת ומופתע לגלות שחפציה כבר לא שם, החדר שונה, אין שום זכר לילדה שגדלה בבית הזה.

אני יוצא אל המרפסת ומתיישב על הריצפה, אותה רצפה שבה היא שכבה במשך שעות, גוססת, סובלת, בלי אף אחד שיושיט לה יד ויציל אותה. לא הייתי פה בשבילה, לא הייתי פה בשביל להציל אותה. אני שולף את הנייד מהכיס, נכנס אל רשימת ההשמעה ובוחר בשיר שממנו אני בורח כבר שנים, שירה של וויטני יוסטון, I Will Always Love You. קולה ממלא את השקט והדמעות פורצות מעיניי, "אני תמיד אוהב אותך, בר."

"עומר?" אני שומע את קולה השקט של ג'ין וממהר לנגב את העיניים ולהשתיק את המוזיקה. היא מתיישבת לצדי ומניחה את כף ידה על ברכי, "אתה בסדר?"

"אהיה בסדר, קולי חנוק. ג'ין לא אמורה להיות כאן. איך היא ידעה איפה למצוא אותי?"

"אימא שלך אמרה שרוב הסיכויים שאתה פה, היא סיפרה לי שבר... " היא קוטעת את דבריה ואני מוחה את הדמעות הלא רצוניות שעדיין זולגות מעיניי. "ראית את אבא שלך?"

"הוא טוען שאין לו ילדים, ואת יודעת מה? הוא צודק. אין לו ילדים. הוא אף פעם לא היה כאן בשבילנו, לכי תדעי כמה זמן בר שכבה פה ללא רוח חיים עד שמצאו אותה."

"עומר, הוא חולה באלצהיימר, הוא משלם על הטעויות שלו."

"לא מספיק. מגיע לו למות כמו כלב, לבד. אני שונא אותם, אין לי מושג למה באתי לפה." אני מתרומם מהריצפה ומושיט לגיין את ידי לעזרה, היא נעמדת ומושכת אותי אל בין זרועותיה, כורכת אותן סביב צווארי. אני נותר קפוא, לא מסוגל לחבק אותה חזרה, לא בחדרה של בר.

"אני צריך לצאת מהבית הזה."

היא מהנהנת ואנחנו יוצאים מהחדר, יורדים לקומה הראשונה ורואים את אימא שלי מדברת בטלפון, היא נראת לחוצה ומנתקת כשרואה אותנו. "נו, ראית את אבא שלך?" "ראיתי", אני עונה וממשיך לכיוון הדלת מבלי לעצור או להתייחס לדבריה.

צעדיי מהירים, הדבר היחיד שאני צריך כרגע הוא להיכנס לרכב, להניע ולהעלם. גיין מנסה לעמוד בקצב שלי, ללא הצלחה, ורק כשאני פותח את דלת הרכב אני שם לב שהיא עדיין במדרגות. היא יורדת אותם במהירות, סוגרת את השער, נכנסת ועוד לפני שמספיקה לסגור את הדלת אני יוצא מהחניה. "אלוהים עומר, תירגע."

"ארגע כשאהיה רחוק מפה."

"אימא שלך שאלה אם אתה הולך להלוויה של סבא שלך." היא חוגרת את חגורת הבטיחות ואני עונה באופן חד משמעי, "לא, אין לי מה לחפש שם."

"גם עם סבא שלך לא הסתדרת?"

"את המשפחה שלי מעניין דבר אחד, כסף. כולם ילכו להלוויה, אולי אפילו יזילו דמעה לשם העמדת פנים וימהרו לקרוא את הצוואה. את אף אחד לא מעניין שהזקן מת ובר עניינה אותם עוד

פחות כי אפילו צוואה לא הייתה, אז תארי לעצמך. "אני חובט בכעס בהגה והיא נושמת עמוק.
 "אולי לא היינו צריכים לבוא לפה," היא אומרת בשקט.
 "לא, לא היינו צריכים לבוא לכאן."

גיין

ידעתי שהחזרה לארץ לא תהיה קלה עבור עומר. מהרגע שנחתנו אני לא מזהה אותו. השנאה עיוורה אותו, הכעס בוער בתוכו והמשפחה שלו מוציאה ממנו צדדים מכוערים שלא הכרתי. שוב אנחנו נכנסים לחדר והדבר הראשון שהוא עושה זה לקחת את בקבוק הוויסקי ולצאת למרפסת. הפעם הוא אפילו לא מוזג לי. הוא כנראה זקוק לזמן לבד כדי להכיל את הזכרונות ואת הכאב. אני מתיישבת בקצה המיטה ושומעת את השיר שעומר הקשיב לו באותה מרפסת מקוללת, המרפסת שבה אחותו התאבדה. מה המשמעות של השיר? זה היה השיר שלהם? הוא לנצח יאהב אותה? כמה מקום היא תופסת בלבו?

אלוהים, לא יכול להיות שאקנא ברוח רפאים, היא כבר לא פה ולעולם לא תחזור ועומר זקוק לי כרגע, זקוק לאהבה ולא לאישה חסרת ביטחון. מהיום הראשון הוא אמר לי שלנצח יאהב את בר, אבל זה לא אומר שהוא לא אוהב אותי, שאני לא חשובה לו. ברגע שנחזור לספרד עומר ירגע ויחזור להיות אותו עומר מלא אהבה, שמעניק את כל כולו לקשר שלנו ולקרירה שלו. המקום מציף אותו בזכרונות. היא הייתה אחותו, אסור לי לקנא!

"עומר, הזמנתי לך המבורגר, אתה חייב לאכול משהו." אני עומדת בכניסה למרפסת, לא פולשת למרחב שלו.

"בואי לפה," הוא מבקש. אני יוצאת ומתיישבת לצידו על הריצפה. הוא משעין את ראשו על ברכיי ואני מלטפת את שיערו, שונאת לראות אותו עצוב ושבור כל כך, נראה שהוא חווה את האבל על מותה של בר מחדש. "את בטח חושבת שבר הייתה ילדה כבדה ודיכאונית."

"איך היא הייתה?"

עומר לא מספר לי על בר ולשמוע אותו מדבר עליה גורם לי לרצות לדעת יותר, לדעת מי הילדה שעומר אהב.

"היא הייתה מצחיקה. היא אהבה לעשות שטויות ולא היו לה גבולות. היא הכירה אותי יותר מכולם וידעה מה אני חושב לפני שהספקתי בכלל לומר. היא הייתה מושלמת למרות שאימא שלנו ניסתה תמיד לומר לה אחרת. היא לא הקשיבה, לא התעניינה במה שאחרים אומרים, אותה עניין רק מה שאני חושב. הייתי הדבר הכי חשוב בשבילה ונטשתי אותה, עזבתי אותה לבד כשהיא הכי הייתה זקוקה לי ואפילו לא נפרדתי ממנה." הוא לוגם מהכוסית וממשיך, "אימא לא הסכימה לי להיפרד ממנה, היא איימה שבמידה ואנסה ליצור איתה קשר היא תשלח אותה למקום רחוק שבו לא אמצא אותה. היום הייתי מעדיף לדעת שהיא שלחה אותה ושיש סיכוי שיום אחד אמצא אותה ולא לדעת שהיא מתה ושלעולם לא אשמע אותה צוחקת."

לבי נצבט כשאני מבינה עד כמה הוא מתגעגע אליה. הוא היה רוצה שהיא תהיה בחיים. מה נסגר איתי? ברור שהוא היה רוצה שהיא תהיה בחיים, היא הייתה אחותו וזה לא אומר שום דבר לגבי הרגשות שלו כלפיי. אולי הוא לעולם לא יצליח לאהוב אותי כמו שאהב את בר אבל זה לא אומר שהוא לא אוהב אותי או שהיה מוותר על הקשר בינינו. נכון?

"עומר, אתה צריך לאכול משהו." אני מוכרחה לסיים את השיחה. זו הייתה טעות לשאול על בר, אני לא צריכה לדמיין את הקשר ביניהם או להשוות אותו לקשר שלנו, אסור לי לפקפק ברגשותיו. אנחנו עומדים להתחתן ונהיה מאושרים מאוד, אני יודעת.

הוא מרים את ראשו מברכיי. אני נעמדת ומושיטה לו את ידי, עוזרת לו לקום ומובילה אותו פנימה. הוא מתיישב על הספה ומתחיל לנשנש בחוסר חשק מהאוכל, בקושי מסיים חצי מנה ונכנס למקלחת. אני שומרת ממנו מרחק. הוא לא צריך לדאוג בגלל רגשותיי ובמידה ויביט בעיניי הוא ידע בדיוק על מה אני חושבת, עדיף שאשמור על מרחק מסויים.

עומר

לא הייתי צריך לגרור את ג'ין איתי לישראל. ידעתי שהחזרה תפיל אותי לאותה התהום ממנה התקשתי לצאת בעבר. לא הוגן מצדי להדאיג אותה ולגרום לה לפקפק בקשר שלנו, אבל אין לי שליטה על כך. כל דבר מזכיר לי את בר, את מה שיכל להיות, את מה שהיה אמור להיות.

"עומר, בוא לישון איתי," היא מבקשת ומחבקת אותי, נצמדת אל גבי וכורכת את זרועותיה סביב מותניי. מפזרת נשיקות קטנות על עורפי, מהסוג שבדרך כלל מעוררות כל חלק בגופי מלבד הלילה. אני מתרחק מעט, מרים את הטי-שרט מהכיסא ולובש אותה.

"תיכף אחזור, לכי לישון." אני מתיישב לנעול נעליים, מרגיש את מבטה ההמום צורב את פניי.
"לאן אתה הולך?"

"סיבוב." אני קם ולוקח את מפתח הרכב מהשידה. ג'ין מלווה אותי לדלת.

"שתית, אתה לא יכול לנהוג במצב כזה," היא נוזפת בי ואני מתעלם, יוצא מהחדר וסוגר אחריי את הדלת. אני לא יכול להתמודד עם אף אחד הלילה, לא היום.

במשך שעות אני מסתובב ללא כיוון עד שלבסוף אני מגיע למקום שאליו הייתי בורח תמיד, המקום שבו בר ידעה למצוא אותי, בית הספר היסודי שבו למדנו. אני נכנס פנימה ומתיישב על הטריבונות, מסתכל על מגרש הכדורגל ושומע את צחוקה של בר מהדהד בראשי.

"אתה מוכן להפסיק לבעוט עליי את הכדור? אני יודעת שאתה עושה בכוונה!" היא נוזפת ומניחה את כפות ידיה על מותניה בהפגנתיות.

"את מוכנה להתרכז במשחק? ידעתי שאסור לי לשחק כדורגל עם ילדה קטנה."

"הנה הוא מתחיל לחשוב את עצמו, תבעט את הכדור, לרגל ולא לפרצוף שלי אם אפשר!"

אני צוחק ובעט אליה את הכדור. היא בועטת לכיוון השער, מצליחה לעבור אותי ולהבקיע. ידעתי שבסופו של דבר היא תהיה טובה ממני. אני רץ אליה ומסובב אותה באוויר. היא צוחקת בקול. "אמרתי לך שאין יותר טובה ממני!"

אני מניח אותה על הקרקע, צמוד לגופי ומושיט את ידי אל פניה הקטנות, מסיט את שיערה המבולגן אל מאחורי האוזניים, מתבונן בעיניה ובשפתיה. היא לועסת את שפתה התחתונה,

גורמת ללבי להאיץ. "אין יותר טובה ממך, לעולם אל תשכחי את זה."

היא מתרוממת על קצות האצבעות ומצמידה את שפתייה ללחיי, כורכת את זרועותיה סביב צווארי ולוחשת, "אתה החבר הטוב ביותר, אני אוהבת אותך."
 "ואני אותך קטנה."

הדמעות שוב פורצות מעיניי. תחושת החוסר אוניס היא בלתי נסבלת, אני רוצה לראות ולשמוע אותה! איך יכול להיות שזה לא יקרה עוד? הריקנות בלתי נסבלת. לא משנה עד כמה אוהב את ג'ין, לעולם לא אצליח למלא את החסר, לא אפסיק להתגעגע אליה ולרצות אותה.

השמש זורחת. ביליתי את הלילה במגרש. לפני תחילת יום הלימודים אני ממהר לצאת ומסתובב בעיר ללא כיוון. סביר להניח שג'ין כועסת ודואגת אבל אני עדיין לא מסוגל לחזור, עדיין לא. אני ממשיך בנסיעה ולבסוף עוצר בכניסה לבית הקברות, המקום שבו לא רציתי לבקר.

אני נזכר בגופה העטופה על האלונקה, באנשים שלא הזילו דמעה והזעם מציף אותי מחדש. הם צריכים לזכור את בר, היא לא הייתה עוד אחת, היא הייתה הטובה מכולם!

אני נכנס לבית הקברות ומתחיל לצעוד. הכל השתנה מאז הפעם האחרונה שהייתי פה ועדיין אני מצליח למצוא את דרכי בקלות, נזכר בדרכה האחרונה של בר, מלווה באנשים צבועים ובהורים לא אוהבים. קברה מלוכלך, אף אחד לא ביקר פה במהלך השנים

האחרונות, בקושי מזהים את שמה על המצבה. אני ניגש אל הברזייה ונתקל באחד העובדים

"סליחה, יש אפשרות לקבל דלי כדי לרחוץ את המצבה?"

"כמובן," הוא עונה ומוביל אותי לחדרון קטן, נותן לי דלי וסמרטוט ואני ממהר למלא אותו וחוזר אל קברה, שוטף אותו ומתקשה לעכל שבר באמת קבורה שם. אני פועל על אוטומט, מנסה לא לחשוב, לא להיזכר אבל זה קשה, מישהו היה אמור לבקר אותה במהלך השנים. אני מתיישב על ברכיי ומתבונן במצבה המבריקה, מנגב את הדמעות שמסרבות להפסיק לזלוג.

"למה עשית את זה, ברבי? למה נטשת אותי לבד? היית צריכה להיות כאן היום, לראות איך אני מגשים את החלומות שלי, להגשים את החלומות שלך, היו לך כאלו, נכון? מהיום שבו עזבת אותי לא הפסקתי לחשוב על הרצונות והחלומות שלך ואני מרגיש רע כי אין לי מושג על מה חלמת, לא שיתפת אותי ולא שאלתי.

אני לא חושב שאי פעם אצליח לסלוח לעצמי. אני נזכר בכל השיחות שלנו, סיפרתי לך על הכדורגל, על הקריירה שעליה חלמתי ואת עודדת אותי. רצינו לעזוב את הבית, לברוח לארץ זרה והצלחתי, ברחתי אבל בלעדדיך. הכרתי אישה שמבינה אותי, שיודעת להכיל ולהקשיב, סיפרתי לה את האמת והיא קיבלה אותי בכל מקרה, למרות שאני מעוות. ג'ין אומרת שאני לא אשם במוות שלך אבל היא טועה, עשית את זה בגללי, בגלל שחשבת שנטשתי אותך לבד. אני מצטער קטנה שלי, אסור היה לי לעזוב בלי להיפרד, אסור היה לי לעזוב אותך. לנצח אוהב אותך. לנצח תהיי שלי, ברבי."

נקישות נשמעות בדלת ואני ממהרת לפתוח, אולי הוא איבד את הכרטיס. "עומר..."

אימא שלו עומדת בכניסה ומתבוננת בי בבלבול קל ולבסוף מחייכת חיוך קטן ושואלת, "הוא נעלם?"

אני מתקשה למצוא מילים. היא נכנסת בלי הזמנה, סורקת את החדר ולבסוף מניחה את התיק על הכורסה ופונה אליי. היא נראת יפהפיה אך גם הפעם אני שמה לב עד כמה עומר לא דומה לה. מעניין אם בר הייתה כמוה; גבוהה, רזה, מטופחת, ההפך הגמור ממני.

"עומר לא נמצא," אני מגמגמת באנגלית, בקושי מזהה את הקול שלי.

"זה בסדר, תיארתי לעצמי שהוא לא יהיה ובאתי לדבר איתך." "איתי?" אני תוהה והיא מתיישבת, שוב, ללא הזמנה. אני פוكرת את אצבעותיי ואפילו לא מבינה למה אני לחוצה. מה יהיה אם עומר יגיע ויפגוש אותה? היא תבריח אותו ואני צריכה לדבר איתו, היא חייבת ללכת.

"כן, איתך. אל תדאגי, הבן שלי לא יחזור בשעות הקרובות. הופתעתי מאוד שהוא הזמין אותך להצטרף אליו. ידעתי שאתם מנהלים קשר, אבל לא חשבתי שיגיע היום שבו הוא יתייחס ברצינות לאישה שהיא לא..." היא שותקת באמצע משפט. "בר?"

"הוא סיפר לך?" היא מופתעת, בטח לא ציפתה שאדע על הסיפור ביניהם. היא רצתה לספר לי? בגלל זה היא פה? היא רוצה להפריד בינינו?

"כן, הוא מספר לי הכל. במה אוכל לעזור לך, רבקה?" אני מתיישבת מולה, מתבוננת בעיניה. הביטחון שהיא מפגינה מהמם אותי, היא מדברת בצורה כה רגועה על העובדה שהילדים שלה היו נאהבים? איך היא יכולה?

"עומר מדאיג אותי, אם הוא ישאר בארץ הקריירה שלו תהרס. את צריכה להבין, הסיפור עם בר היה יותר מסיפור אהבה, הם היו אחים והוא לא סולח לעצמו על המוות שלה." היא שוקלת מילים וממשיכה, "את צריכה להחזיר אותו לספרד."

"אני לא מבינה, בשביל מה הכרחת אותו להגיע אם את לא רוצה אותו פה?"

"הוא צריך לחתום על כמה מסמכים ולאחר מכן, יוכל להמשיך בחייו בספרד, רחוק מהמקום שמזכיר לו את העבר ואת אהבתו הגדולה."

"אני מבינה. בכל מקרה הוא לא מתכוון להישאר בארץ, הוא לא רצה לבוא."

"תעדכני אותו שאני מחכה לו בבית המשפחה." היא קמה מהספה ומתקדמת אל הדלת. מעניין על איזה מסמכים היא דיברה.

בלתי אפשרי להמתין לעומר בחדר. ככל שהזמן עובר הלחץ גובר. אמנם, אימא שלו לא הראתה דאגה והיה נראה שהיא רגילה לכך שהוא נעלם, מעניין למה. הוא ובר נהגו לברוח מהבית? אני לא אוהבת את הצדדים שאני מגלה בו. היא צודקת, אהיה חייבת לשכנע אותו לחזור לספרד בהקדם, לא נוכל להישאר כאן. ברגע שנגיע הביתה החיים יחזרו למסלולם, הוא יחזור להיות העומר שתמיד היה ואולי אפילו נספיק להגיע למשחק הקרוב בברצלונה

ולבלות שם קצת זמן איכות. אני יודעת שעומר יהיה בסדר, הוא יהיה בסדר ברגע שיעזוב את הארץ שמזכירה לו את העבר, את הכאב שחוה. מי כמוני יודעת כמה כואב וקשה לאבד אנשים שאוהבים? אעזור לו להשאיר את העבר מאחור, עשיתי את זה פעם אחת ואין סיבה שלא אצליח פעם נוספת. אנחנו נתחתן כמו שתכננו ונקים את המשפחה שעליה חלמנו.

אני צועדת לאורך הטיילת וחושבת על בר ועומר ילדים. הם לא זכו לאהבה מההורים שלהם ואולי זה מה שגרם להם לבלבל את הרגשות ולחשוב שהם מאוהבים כשבעצם הם אהבו כמו שבני משפחה אמורים לאהוב. הלוואי ואני צודקת, הלוואי ולצדי עומר גילה מה זו אהבה אמיתית, הלוואי והוא שם לב להבדל. הוא חייב לשים לב.

אני חוזרת לחדר ושומעת את המים במקלחת. אני מנסה להחזיק את עצמי אבל בסופו של דבר נשברת ונכנסת פנימה. "עומר?" הוא נראה שבור. בלי לחשוב פעמיים אני מתפשטת ומצטרפת אליו. הוא מחבק אותי אליו, נושק לראשי ואוחז בי צמודה לגופו. המים זורמים עלינו ושוטפים את הדאגה ואת המתח מהשעות האחרונות. "אתה בסדר?"

הוא משחרר אותי ומושיט את ידו אל סנטרי, מרים את מבטי. אני פוגשת את עיניו הכחולות שמסתירות כל כך הרבה כאב. "אהיה בסדר. את סולחת לי?"

"אני סולחת לך תמיד." אני מושיטה את כפות ידיי אל צדי פניו ומושכת אותו אליי, נושקת לשפתיו בחוזקה. אני זקוקה לו, למגע שלו, למשהו מוכר שיעיד על כך שאנחנו בסדר ושנתגבר על כל מכשול. "בוא נחזור הביתה."

"בקרוב, לפני אני צריך לבקר את אימא שלי פעם נוספת. היא השאירה לי הודעה בקבלה בקשר למסמכים שאני צריך לחתום עליהם."

"נכון, היא אמרה לי."

"אמרה לך? הוא לא מבין."

"היא הייתה פה וביקשה שתגיע לבית המשפחה לחתום על

מסמכים, אין לי מושג במה מדובר."

"כנראה זה משהו חשוב, הסיבה שבגללה התעקשה שאגיע לארץ.

ידעתי שבסופו של דבר הכל קשור בכסף ואני חייב לדעת במה

מדובר."

"אתה לא צריך את הכסף שלהם, אני נוזפת בו והוא נועץ בי

מבט לא ברור.

"אני לא צריך את הכסף שלהם, אבל צריך לראות אותה סובלת."

עומר

"עומר, אתה לא יכול להיות רציני, ג'ין ממשיכה להתעקש

ומניחה את ידה על ברכי כדי למשוך את תשומת לבי. היא לא

מסוגלת להבין את הכעס שאני מרגיש, את הצורך לנקום את

כאבה של בר. "החיים שלך כבר לא שייכים לפה. אתה חייב

להניח את העבר במקומו, בעבר."

"העבר נמצא במקומו. אמרתי לך שלא אעשה שום צעד, אני רק

רוצה לדעת באיזה מסמכים מדובר."

היא שותקת, מבינה שמיותר להתווכח לפני שאבין במה מדובר.

אני חונה מול בית הוריי ואנחנו נכנסים פנימה. אבא שלי יושב

בגינה הקדמית עם המטפלת. מעניין אם אימא שלי מתעניינת בו.

"עומר!" הוא קורא בחיוך רחב ואני מופתע, אתמול לא היה לו מושג מי אני. אנחנו מתקרבים אליהם וחיוכו מתרחב, הוא קם ממקומו ומחבק אותי בחוזקה. "אני גאה בך כל כך! אתה חייב לי חולצה חתומה." הוא צוחק ואני מתקשה למצוא מילים כדי לענות על כך. הוא מתיישב ואומר באנגלית למטפלת שלו, "עומר הוא אחד משחקני הכדורגל המפורסמים בעולם."

"וואו," היא עונה בחיוך וג'ין אוחזת בידי לתמיכה. "ידעתי שהוא יהיה כדורגלן, ברזילאי אמיתי." הוא פורץ בצחוק וג'ין שואלת, "ברזילאי?"

"בר ואני נולדנו בברזיל."

"הוא היה תינוק יפה כל כך. ברגע שראינו את העיניים הכחולות בחרנו בו. הוא היה שונה מיתר הילדים," אבא שלי נזכר ואני מתקשה להבין על מה הוא מדבר.

"בחרתם בי?"

"בבית הילדים. רוב הילדים היו שחורים, ולמזלנו מצאנו אותך."

ג'ין מסתכלת עליי ואני מפנה את מבטי אל המטפלת, "המחלה גורמת לו לדבר שטויות?"

"אני לא מדבר שטויות! תכבד אותי! אנחנו בחרנו אותך ואת בר כי הייתם הילדים הכי יפים בבית היתומים."

"בר ואני הילדים שלך!" אני מרים את קולי בחוסר סבלנות. "גידלתי אתכם, הענקתי לכם הכל אבל אף פעם לא הייתם הילדים הביולוגים שלנו. בקי ואני אימצנו אתכם."

לסתי מתהדקת, עיניי נעוצות בעיניו ואני שואל, "אז אתה אומר שההורים הביולוגים שלי ושל בר מסרו אותנו לאימוץ?"

"בר ואתה לא אחים ביולוגים, אתם אחים מאומצים!"

פרק 12

ג'ין

"בר ואתה לא אחים ביולוגים, אתם אחים מאומצים!"

עיניי נפערות בתדהמה. בר ועומר לא היו אחים וההורים שלהם אף פעם לא סיפרו להם? אימא שלו ידעה על הרגשות שלהם, איך היא יכלה להסתיר מהם דבר כל כך חשוב? עומר נראה מבולבל, מבוהל מהחדשות ולפני שאני מספיקה לומר משהו הוא רץ לכיוון הבית בסערה. אני קפואה במקום, מתקשה לעכל את החדשות. "הוא צריך לדבר עם בר," אבא שלו אומר למטפלת. הוא בכלל מודע לדברים שהוא אומר? יכול להיות שהוא המציא את הסיפור בגלל המחלה?

"בר נפטרה אדוני," אני מזכירה לו.

"היא לא נפטרה, הוא צריך לדבר איתה," הוא מתעקש, כנראה לא מודע למציאות.

"אני מצטערת אדוני, הבת שלך נפטרה לפני שנים."

"ואני מסביר לך שהבת שלי בחיים, היא לא נפטרה אבל אנחנו בבעיה כי היא לא תהיה מוכנה לחזור, היא שונאת את אימא שלה ובצדק."

גופי רועד. על מה הוא מדבר? הוא אומר את האמת? אני מסתכלת על האחות ומחכה שהיא תגייד לי שהוא לא שפוי אבל היא לא אומרת דבר, ממשיכה להתעסק בספר שהיא קוראת. "ג'ין, בואי!" עומר קורא וצועד בצעדים גדולים לכיוון השער. אני רצה בעקבותיו, רוצה להתרחק מאבא שלו ומהדברים שיוצאים מפיו. בר לא יכולה להיות בחיים, בר נפטרה ויהיה דפוק מבחינתי לחזור ליד עומר על הדברים הלא הגיוניים שאבא שלו אמר.

אני נכנסת לאוטו ולפני שאני טורקת את הדלת עומר כבר יוצא מהחניה. הפעם אני לא מעירה לו, יכולה להבין מדוע הוא להוט לעזוב. גם אני רוצה להתרחק מהבית הזה, לנסוע לספרד ולשכוח מהכול.

”שאלת את אימא שלך?”

הוא אוחז בחוזקה בהגה, נראה שהוא עומד לתלוש אותו ממקומו. ”היא טוענת שהוא חולה, שאין לה מושג על מה הוא מדבר ושאני לא יכול להקשיב לדבריו של חולה אלצהיימר.”

”הוא באמת חולה, עומר. יכול להיות שהוא באמת מבלבל את ההיסטוריה.”

”יכול להיות שהוא מבלבל את ההיסטוריה אבל גם יכול להיות שבר ואני לא אחים. אני לא מתכוון לוותר, אהפוך עולמות כדי לברר את האמת.”

אני שותקת. איך אספר לו שאבא שלו טוען שבר בחיים? המידע ישבור אותו. עומר לא מוכן להתמודד עם חדשות מהסוג הזה ואני לא מוכנה להיות האחת שמערערת את בטחונו. עומר היה בהלוויה, הוא יודע שאחותו מתה.

אנחנו מגיעים למלון ועומר צועד בצעדים גדולים לכיוון המעליות. אני מתקשה לעמוד בקצב שלו, ראשי מסוחרר מדבריו של אביו. אהיה חייבת לקחת את עומר הביתה לפני שאבא שלו ירעיל אותו עם מידע לא נכון.

”עומר, אני מזמינה כרטיסי טיסה לספרד. השהות בארץ עושה לך רע.” אני מושיטה יד כדי לגעת בו והוא קופא. אף פעם לא ראיתי אותו ככה, הוא הפך למישהו שאני לא מכירה. אני מושכת את ידי באכזבה ומשפילה את מבטי, כשנחזור הביתה הוא יחזור לעצמו.

"תזמיני כרטיסים," הוא מאשר כאשר אנחנו יוצאים מהמעלית וברגע שאנחנו נכנסים לחדר הוא מסתגר במרפסת עם בקבוק וויסקי. שוב הוא שותה ומתייסר.

עומר

תהיתי איזה אימא לא תרצה לשבת שבעה על הבת שלה והתשובה היא: אימא לילדה מאומצת שמעולם לא עמדה בסטנדרטים שלה. אולי אבא שלי המציא את ההסטוריה מחדש, אבל לא אתעלם מהעובדה שדבריו יכולים להיות נכונים. אימא שלי לא תודה באמת, אני לא יכול לסמוך עליה. יש סיכוי שבר יכלה להיות שלי ושבאשמת האישה הזאת פספסנו את ההזדמנות להיות יחד. אם היינו יודעים שאנחנו לא אחים בר הייתה בחיים עכשיו, אבל היא שללה מאיתנו את הזכות להיות מאושרים, את הזכות להיות יחד. בר הייתה צריכה לדעת שהיא לא מעוותת כמו שתמיד חשבנו שאנחנו. אלוהים, זה נכון? בר לא הייתה אחותי? אני לוגם מהוויסקי ורוצה לשכוח מהכול, להיזכר בבר, לדמיין אותה, להרגיש את המגע שלה. חלפו שנים מאז שחלמתי שהיא מגיעה ומעניקה לי אהבה, אני כל כך מתגעגע אליה.

"לא נמאס לך להסתכל עליי?" אני שואל. בר שוכבת לצדי, הטלוויזיה פועלת אבל עיניה נעוצות בי.
"לא."

אני מחייך לעצמי ופונה לפניה היפות, "את מוכנה להפסיק?"
"לא עשיתי כלום," היא מתממת. אני מושיט את ידי אל ראשה ומלטף את שיערה ברכות. בר אינה יודעת להסתיר את הרגשות

שלה ואני נאלץ להיות החזק שמעמיד גבול. לא קל לי להיות
 הבוגר בסיטואציה הזאת אבל לא אפגע בה. אם אאפשר למצב
 בינינו להפוך ליותר ממה שהוא כבר, לא תהיה דרך חזרה ובעתיד
 היא תצטער על כך ואולי גם אני.

היא מתכרבלת לצדי, עוטפת את רגליי בשלה ונצמדת לגופי. אני
 יודע שהיא מרגישה את הזקפה שלי בין רגליה ויודע שהדבר
 הנכון הוא להרפות מהאחיזה ולהרחיק אותה ממני אבל אני לא
 מסוגל. לאף אחת אחרת אין כוח כזה על גופי, על ראשי, על לבי.
 "אתה יודע שכל החברות שלי כבר עשו את זה?"

"עשו את מה?"

"אתה יודע מה." היא מביטה בי במבוכה. אני מבין על מה היא
 מדברת ובולע רוק בכבדות. מה היא מנסה לומר?
 "ומה בקשר לזה?"

"יום אחד גם אני אצטרך לעשות את זה ואני פוחדת."
 המחשבה על בר בין זרועותיו של גבר אחר מכעיסה אותי, היא
 שלי, לא של אף אחד אחר. "את לא צריכה למהר לעשות שום
 דבר, יש לך חיים שלמים בשביל זה."
 "זה כואב?"

אני רוצה לסיים את השיחה אבל לבר אין אימא שאיתה תוכל
 לדבר על הנושא, אני היחיד שיש לה. אני מלטף את ראשה ונושק
 למצחה בעדינות, נזכר בהבעה המפוחדת על פניה בפעם הראשונה
 שהיא קיבלה. היא לא ידעה למי לספר אז כמובן שהיא באה
 לחפש אותי. מיהרתי לקנות לה תחבושות והנדסתי אותם על
 התחתונים שלה בזמן שהיא הייתה סגורה בשירותים.
 "בפעם הראשונה זה קצת כואב. הכי חשוב שתהיי עם מישהו
 שאת באמת אוהבת."

"זה בלתי אפשרי."

"מה זאת אומרת?" אני מסתכל בעינייה והיא משפילה את מבטה.
 "היחיד שאוהב כל חיי לעולם לא יוכל להיות שלי." היא כורכת
 את זרועותיה בחוזקה סביב צווארי ואני מצמיד אותה לגופי,
 מלטף את גבה וחושב על תשובה אבל לא מוצא כזאת. גם אני
 לעולם לא אוהב אף אחת אחרת כמו שאני אוהב את בר, היחידה
 שלעולם לא תוכל להיות שלי.

"את מבינה, בר? כל הזמן הזה יכולת להיות שלי, יכולת לאהוב
 אותי ואני יכולתי לאהוב אותך. הייתי דואג ששום דבר לא יכאב
 לך לעולם, הייתי אוהב אותך, הייתי מעניק לך את חיי." אני לוגם
 ישירות מהבקבוק ומסנן בכעס, "באשמתם זה לא יקרה,
 באשמתם את לא פה!"

אני מתעורר מוקדם בבוקר, מסתכל סביבי ומבין שנרדמתי על
 הרצפה במרפסת. אני נעמד למרות כאבי הראש החזקים ונכנס
 ישר למקלחת. אני משעין את ראשי על האריחים ומניח למים
 לשטוף את גופי, נזכר באותו יום שבו נכנסתי למקלחת של בר
 וראיתי אותה שוכבת בתוך האמבטיה, נזכר בהבעות פניה בזמן
 שעיננה את עצמה וידי נשלחת אל איברי הקשה. אני נוגע בעצמי
 ונזכר בנשימותיה הכבדות, שומע את גניחותיה החלשות. דמי
 בוער. היא יכלה להיות שלי, יכולתי להיכנס לתוכה באותו יום,
 יכולתי להיות זה שיענג אותה. אני מדמיין אותה גונחת וקוראת
 בשמי כשאני חודר לתוכה וגומר בעוצמה, "לעזאזל, בר." מצחי
 שעון על האריחים ואגרופי מכים בקיר לצדי ראשי, אם היא רק
 הייתה כאן איתי.

אני יוצא מהמקלחת ומתבונן בג'ין. היא כבר התעוררה. "הזמנתי כרטיסים, צריך להתחיל לארוז."

אני מהנהן. אצטרך לפצות אותה על כל מה שעברה באשמתי בימים האחרונים ואני מקווה מאוד שהיא תדע לסלוח לי, כי היא הדבר היחיד שנותר לי.

הטלפון הנייד שלי מצלצל ואני מרים אותו מהשידה, מספר לא מוכר. אם זאת שוב אימא שלי... אהיה מסוגל לכל.

"כן?" אני יורה לתוך הטלפון בחוסר סבלנות.

"שלום, אני מדברת עם עומר גרינברג?" שואלת אישה באנגלית.

"כן, איך אני יכול לעזור לך?"

ג'ין מתרוצצת בחדר ואוספת את החפצים שלנו, מרימה אליי את אחד התיקים ואני עוזר לה לסגור אותו.

"אני מצטערת על ההפרעה, מדברת האחות שמטפלת באבא שלך והוא ביקש ממני להתקשר ולבקש ממך שתגיע בהקדם לבקר אותו."

"לא אוכל להגיע."

"מר גרינברג, אבא שלך כרגע צלול לחלוטין וזה לא קורה הרבה, תאמין לי. הוא טוען שהוא מוכרח לדבר איתך. אי אפשר לדעת

כמה זמן הוא ימשיך באותו מצב, בבקשה תגיע ותנסה להתחמק מאימא שלך, הוא לא מעוניין שהגברת רבקה תדע שדיברתם."

אני מעביר את ידיי בעצבנות על שיערי. כנראה מדובר במשהו חשוב אם הוא מבקש שאימא שלי לא תדע שאני מגיע.

"תיכף אגיע."

"תודה רבה." היא מנתקת את השיחה ואני פונה להביט בג'ין שמתבוננת בי במבט לא מובן.

"תיכף תגיע לאן? אנחנו צריכים לנסוע לשדה."

"אני חייב לראות את אבא שלי לפני."

"אנחנו לא נספיק, עומר. אבא שלך במצב לא טוב, הוא לא מודע

לדברים שיוצאים מפיו, זה יהיה בזבוז זמן לבקר אותו."

אני מופתע מדבריה. היא הייתה זאת שלחצה עליי להגיע לארץ

ולדבר עם ההורים שלי. "ג'ין, הוא צלול והוא חייב לדבר איתי.

לא אתעכב, תמשיכי לארוז ואם תראי שאני לא מגיע סעי לשדה

וניפגש שם."

לפני שהיא ממשיכה לשכנע אותי שלא לפגוש אותו אני מסיים

להתלבש, מרים את המפתחות מהשידה וממהר החוצה. ג'ין

מתנהגת מוזר. היא בטח לא תיארה לעצמה שהחזרה הביתה

תהיה קשה לי כל כך.

אני מחנה את הרכב ונכנס לבית הוריי. הפעם אני לא מצלצל

בפעמון, אלא מתגנב לקומה העליונה אל חדרו של אבא שלי. הוא

יושב במרפסת, משקיף אל האופק ונראה טרוד. זה היה רעיון

טוב לבוא לבקר אותו?

"אבא?"

הוא מפנה את ראשו ומסתכל עליי במבט רציני, מתרומם

מהכיסא וממהר לעברי. "באת, עומר, באת!" הוא מפתיע ומחבק

אותי, מזכיר יותר את האבא שיום אחד הכרתי מאשר את האבא

שאיתו נפגשתי בימים האחרונים. "אין לנו הרבה זמן. אני לא

יודע מתי המחלה הארורה תשתלט עליי ויש לי המון לספר לך."

"אני יכול לשאול אותך דבר אחד לפני?"

הוא קופא במקומו ומרים אליי את עיניו, "בוודאי."

"בר ואני מאומצים?"

הוא שותק, מנהל מלחמה בינו לבין עצמו ולבסוף מהנהן בחיוב.
 "בר ואתה מאומצים."

אני נותר המום. אחרי שאימא הבטיחה שמדובר במחלה הארורה שמדברת מתוך פיו, אבא שלי מאשר את הידיעה, בר ואני לא היינו אחים. הוא מתיישב על הספה ומחכה שאתיישב. אני לוקח אוויר ומקווה שאצליח לחיות עם האמת שאני עומד לשמוע, אמת שאני כבר לא יכול לחלוק עם בר.

"לא יהיה לך קל לשמוע את מה שאני עומד לספר לך, אבל הגיע הזמן שתדע את האמת. אני מקווה שיום אחד תצליח לסלוח לי."
 "למה אימצתם אותנו אם בכלל לא רציתם ילדים?" אני מתקשה לשלוט בעצמי, הם הרסו לבר את החיים ובאשמתם היא מתה!
 "אימצנו אתכם בשביל לעמוד בקריטריונים של אבא שלי. כמה חודשים לפני האימוץ הצלחתי להשיג עותק מהצוואה שלו ושם הוא הבטיח להוריש את ההון שלו לבן שיביא לו שני נכדים בכורים, בן ובת."

הם אימצו אותנו בשביל כסף? היינו עבורם רק כלי כל השנים האלו?

"אני מצטער, עומר. אני יודע שלא קל לך לשמוע את האמת אבל כן, אימצנו אתכם כדי לזכות בירושה של המשפחה שלי." הוא שותק לרגע, שוקל את דבריו וממשיך, "באותה תקופה לא ידעתי שבקי התחתנה איתי רק בשביל כסף ונתתי לה הכל, נשארתי לצדה בידיעה שאינה יכולה להביא ילדים ואימצתי אתכם בסוד כדי שלא אצטרך להיפרד ממנה, אבל היא לא הייתה נאמנה וכשגיליתי את האמת כבר היה מאוחר מדי."
 "אתה רוצה לספר לי איך היא ניצלה אותך כדי להציל את ההון של המשפחה? הכסף והירושה לא מעניינים אותי."

"אני מספר לך את האמת מפני שאתה צריך לדעת אותה. הכסף כבר לא חשוב, לא במצבי." הוא מעביר את ידו על שיערו ונושף אוויר בכבדות. "לשאפתנות של בקי אין גבולות, היא מסוגלת לכל בשביל כסף ולצערי, גיליתי את האמת הכואבת מאוחר מדי, גיליתי את האמת כשמצאנו את בר מעולפת במרפסת." גופי רועד כשהוא מזכיר את בר. הוא לא משתמש במילה 'מתה' אלא 'מעולפת'. אדם מעולף הוא אדם חי. מה אעשה אם הוא יספר לי שהם הרגו אותה? אלוהים, אני לא יכול לשמוע את האמת! במידה והם רצחו אותה אהיה מסוגל להבעיר את הבית הזה.

"לא ידעתי באותה תקופה על הקשר ביניכם, בקי שמרה על כך בסוד. ביקשתי ממנה להזמין אמבולנס אבל היא לא הסכימה, היא טענה שבאשמת בר נפסיד הכל וסיפרה לי שבר ושאתה מאוהבים. היא הייתה לחוצה ואמרה שאתה תהיה מסוגל לכל למרות הידיעה שבר היא אחותך ושנחנו נאבד את הכול באשמתכם. אני לא הבנתי על מה היא מדברת, ניסיתי להבין מה היא מבקשת ממני וכשהבנתי חשך עולמי. הבנתי שהאישה שאני נשוי לה ואוהב בכל לבי מסוגלת לגרוע מכל בשביל כסף." "השארתם את בר למות?" המילים מכאיבות לי, המחשבה על כך מרעידה אותי. אני לא רוצה לשמוע את האמת, לא אוכל להתמודד איתה, אהיה מסוגל להרוג אותם במידה ויגיד לי שהשאר את בר למות לבד במרפסת.

"בדקתי אותה פעם נוספת ואמרתי לבקי שהיא מתה, שאין לה דופק. היא האמינה לי ושחררה אותי כדי שאוכל לטפל בסידורי הקבורה. בזכות הקשרים שלי הצלחתי להציל את חייה של בר,

אבל אף אחד לא יודע שהיא בחיים והיא אינה יודעת שהיא מתה.”

ראשי מסתחרר, הדופק מחריש את אוזניי, מאיים לקרוע את עור התוף. על מה הוא מדבר? בר בחיים? אני מתנשף, מתקשה להשתלט על גופי.

”על... אי...את...” אני רוצה לשאול אבל לא מצליח להרכיב משפט קוהרנטי, אין הגיון בדבריו.

”שילמתי לאנשים הנכונים כדי שיוציאו את בר מפה באמבולנס ויעבירו אותה למרפאה פרטית, שילמתי עבור תעודת פטירה חתומה על ידי רופא והצגתי את התעודה המזוייפת לאימא שלך. אל תשאל אותי מה קברנו במקום בר כי אין לי מושג, אני רק יודע שהקבר לא מכיל כלום.”

”איפה?”

”בר חייה בלונדון. אנחנו לא בקשר, היא בחרה להתנתק מכולם בשבילך.”

”בשבילי?” קולי רועד.

”בשבילך. כאשר בר התעוררה בבית החולים הפרטי העברתי אותה למרפאה פסיכיאטרית, בכל זאת, היא ניסתה להתאבד. לאחר תקופה נפגשנו וסיפרתי לה שהתחלת מחדש, הראתי לה תמונות שלך עם הבחורה החדשה והיא החליטה לשכוח ממך, היא החליטה לשכוח מהכל ולהתחיל מחדש. המטרה שלי הייתה כמובן להרחיק אותה ממך, רציתי שהיא תשנא אותך כדי שלא תחפש אותך ואז יודא לעולם על מה שעשיתי רק שבמקום לשנוא אותך היא אהבה אותך אפילו יותר והחליטה לא לחפש אותך בשביל לא להרוס לך את החיים שהצלחת לבנות. היא האמינה שאתם אחים ורצתה שתתגבר עליה. היא לא יודעת

שאתה חושב שהיא מתה, היא רק ביקשה ממני כסף. נתתי לה ודאגתי שהיא תמצא את מקומה בעולם. " הוא נושם עמוק ונותן לי רגע כדי להכיל את דבריו, "בתור התחלה הכנסתי אותה לבית ספר פרטי בשוויץ כדי שתסיים את הלימודים. לאחר מכן, היא עברה לגור בלונדון עם חברה, התקבלה ללימודים באוניברסיטה והתחילה חיים חדשים."

אני קם ממקומי ומתחיל לצעוד מצד לצד, מפנים את דבריו. בר בחיים? בר ואני לא אחים? בר חייה? הוא אומר את האמת? אני מכסה את פניי בכפות ידיי ולא מצליח לעצור את הבכי. אני מאבד את היכולות לעמוד ונופל על ברכיי, בר בחיים.

פרק 13

עומר

"בר בחיים."

אבא מניח את ידו על כתפי ואני הודף אותה בגסות. אני לא מסוגל להתמודד עם מגעו של האיש הזה, האיש שגידל אותנו אבל לא העניק לנו אהבה, לא התייחס אלינו בתור הילדים שלו ואחרי הכול, למה שיתייחס אלינו ככאלה אם היינו עבורו רק כלי לקבלת ירושה?

אני מתרומם בכוח מהרצפה ומתבונן בעיניו, מוחה את דמעותיי בתנועות חדות ומתעלם מהחרטה שמשתקף בעיניו, היא לא מעניינת או מנחמת אותי.

"איפה אני יכול למצוא את בר?"

"בלונדון."

הוא מוציא מכיסו פתק קטן ומעביר לי אותו. אני בוהה בכתובת ולא מאמין שבר בחיים, היא בחיים ולא חיפשה אותי.

אני מתקדם לעבר היציאה בצעדים כבדים, מנסה להסדיר את המחשבות ללא הצלחה.

ג'ין מחכה לי בשדה התעופה כדי לחזור הביתה. הימים האחרונים היו קשים עבורה, התנהגתי מגעיל ואצטרך לפצות אותה על כך שפגעת בה. היא האישה שלי, הצעתי לה נישואים ולא אוכל לשבור את המילה שלי. ג'ין הייתה שם בשבילי, תמכה בקריירה שלי והחזיקה אותי על הרגליים. איך אוכל לשכוח הכול ולעזוב אותה?

אני אפילו לא יודע מה קרה עם בר ולמה היא לא חיפשה אותי לאורך כל השנים. יכול להיות שהיא הפסיקה לאהוב אותי. השנים בטח שינו אותה. אני מאוהב בילדה ולא מכיר את האישה שהיא הפכה להיות בשש שנים האחרונות.

לצידה של ג'ין חוויתי חוויות שלא חוויתי עם בר. עם ג'ין אני מנהל מערכת יחסים אמיתית ובוגרת והדבר הנכון יהיה להמשיך בחיי. לאחר המשחק החשוב מחר בערב אוכל ליצור קשר עם בר ולנסות להחזיר אותה לחיי, אחרי הכל, היא תמיד הייתה החברה הכי טובה שלי.

אני יורד במדרגות ורואה את אימא נכנסת הביתה. חיוך רחב נמתח על פניה כשהיא רואה אותי. "ידעתי שלא תטוס בלי לחתום על המסמכים."

"את טועה," אני עונה באדישות והבעת פניה משתנה. "אין לי שום כוונה לחתום על שום מסמך. כמו שאמרתי לך, תעבירי אותם לעורך דין שלי ואחליט בהמשך." מבטה מתעוות בכעס. "אין לך שום זכות על הכסף של המשפחה!"

"גם לך אין! בר ואני מאומצים, רימיתם את המשפחה כדי שסבא יוריש לכם את ההון!" אני יורה לעברה.

"אמרתי לך שזאת שטות!" היא ממשיכה לשקר. "אתה הבן שלי

בין אם זה מוצא חן בעיניך ובין אם לא!"

אני מתקרב, פולש למרחב האישי שלה ומרכין את מבטי כדי לפגוש את עיניה. "אם אני הבן שלך אז הירושה מגיעה לי. ירשתי את ההון מאבא שלי."

"יש לך קריירה מצליחה, אתה לא זקוק-"

אני קוטע את דבריה בנוקשות, "אני אחליט למה אני זקוק, לא את."

אני מתעלם מהתשובה שלה וממשיך לכיוון הדלת, יוצא וטורק אותה בחוזקה. האישה הזאת רצתה להשאיר את בר גוססת לבד במרפסת והיא תשלם על כך.

הנסיעה לשדה התעופה חולפת די מהר, למרות התנועה הכבדה. אני לא מפסיק לחשוב על בר, היא היחידה שאי פעם הביטה בי בכל כך הרבה אהבה, היחידה שידעה לקרוא את המחשבות שלי. היום היא מסתכלת באותה צורה על גבר אחר? הבטן שלי מתהפכת מהמחשבה על כך. אם התאהבתי בג'ין יכול להיות שבר התאהבה בגבר אחר והתחילה חיים חדשים. אחרי הכול, צריכה להיות סיבה לעובדה שהיא לא יצרה איתי קשר, שהיא לא חיפשה אותי.

"עומר! דאגתי שלא תגיע!" ג'ין נעצרת לידי וכורכת את זרועותיה הרועדות סביב צווארי. למה היא לחוצה?

"אמרתי לך שאפגוש אותך כאן," אני מרגיע אותה ומלטף את שיערה בעדינות.

"מה אבא שלך אמר?" היא שואלת ונועצת בי מבט מבועת. היא יודעת שאני שונא את המשפחה שלי ולא רוצה להישאר בארץ, למה היא חרדה כל כך?

"את בסדר? בואי נסיים עם הצ'ק אין, יהיה לנו זמן לדבר בטיסה." אני סוחב את העגלה עם המזוודות לעבר הדלפק של חברת התעופה, מסתיר את פניי בעזרת כובע. הדבר האחרון שאני צריך כרגע הוא שאנשים שאני לא מכיר יתקרבו אליי וג'ין מבינה זאת. היא מובילה את הדרך ועוזרת לי לשמור על פרופיל נמוך.

"לצערי הטיסה מתעכבת, אתם מוזמנים להתארח בחדר האח"מים עד ההמראה." הפקידה מחייכת חיוך מאולץ ואני מוביל את ג'ין.

"את רוצה לשתות משהו?" אני שואל עוד לפני שהמלצרית נעצרת לידנו והיא מסרבת, עדיין בוחנת אותי בחשדנות.

"משהו לא בסדר, אני מרגישה את זה. על מה דיברת עם אבא שלך? מה הוא אמר לך? אתה זוכר שהוא חולה ושרוב הסיכויים שהוא הוזה?"

"הוא היה צלול כשדיברנו."

"איך אתה יכול להיות בטוח? אתה לא יכול להאמין לו, עומר, זה טירוף."

אני מתחיל לאבד את הסבלנות. "איך את יכולה לומר את זה אם את לא יודעת על מה דיברנו?"

היא מעבירה את ידיה בעצבנות לאורך שיערה ומסיטה את מבטה מעיניי.

"יש משהו שאת רוצה לומר לי, ג'ין?"

"אני לא יודעת." דמעות פורצות מעיניה והיא ממהרת לנגב אותם. "אבא שלך אמר משהו, אבל אני לא יודעת אם הוא ידע על מה הוא מדבר."

"מה הוא אמר?" אני חוקר והיא מרימה את ראשה לפגוש את עיניי, הדמעות שוטפות את לחייה ושפתה התחתונה רועדת. "הוא אמר שבר בחיים."

אני נושם עמוק ושואל, "מתי הוא אמר את זה?" "כשהוא סיפר לך שאתם מאומצים. נכנסת הביתה לחפש את אימא שלך."

"למה לא סיפרת לי?" אני שומר על איפוק. היא הייתה צריכה לספר לי את האמת, היא הייתה חייבת לספר לי. "לא רציתי לבלבל אותך. אני לא מאמינה שהוא יודע מה הוא אמר."

"הוא יודע מה הוא אומר ובר חייה." היא מביטה בי בחוסר אמון ושואלת בכעס, "היא חייה או שאתה בוחר להאמין שהיא חייה?"

היא מנסה להירגע ומנמיכה את הטון כשממשיכה, "אתה מבין שזה לא הגיוני? אבא שלך סובל מאלצהיימר. איך אפשר לקבור מישהי שעדיין בחיים? זה לא מתקבל על הדעת."

אני מניח את המרפקים על השולחן וקובר את ראשי. אצבעותיי חופרות בשיערי, מנסות לחדור פנימה ולתלוש את המחשבות שאסור לי לחשוב. אני לא יכול להמשיך לפגוע בג'ין. איך אסביר לה שהדבר היחיד שאני רוצה כרגע הוא לרוץ לחפש את בר? איך אסביר לה שהעובדה שבר חייה שינתה את חיי?

לאחר דקה שמרגישה כמו נצח אני מרים את ראשי באיטיות ופוגשת את מבטה המפוחד. ג'ין חיוורת ורועדת ואינה יודעת

כיצד להגיב. אצבעותיה משחקות בטבעת האירוסים. היא פוחדת שאעזוב אותה, היא פוחדת שאבחר בבר ואני לא יכול לומר דבר כדי להרגיע את הפחד כי אין לי מושג מה יקרה ביום שבו בר תעמוד מולי. אין לי מושג איך אגיב כשאראה אותה שוב. איך אוכל להבטיח לג'ין שמערכת היחסים שלנו לא תיפגע?
 "אתה מתכוון לדבר איתה? לחפש אותה?"

אני מהנהן והיא שואפת אוויר בכבדות, מעכלת את דבריי.
 "אחפש אותה ואדבר איתה, ג'ין. את מבינה שלא הרגתי את בר? שהיא בחיים? איך אוכל להתעלם מכך ולחזור לחיי כאילו כלום לא קרה?" אני מושיט את ידי ואוחז בכף ידה, משלב את אצבעותינו ומסביר באיטיות. "המוות של בר רדף אותי לאורך השנים. חלמתי על האפשרות לחזור לשמוע את קולה, את צחוקה. אני צריך לחבק אותה ולדעת שהיא באמת בחיים ושהיא מאושרת."

"אתה אוהב אותה?"

"לנצח אוהב אותה והיא לנצח תהיה ברבי שלי, זה לעולם לא ישתנה אבל זה לא אומר שהקשר שלנו יסתיים." אני מושיט את ידי ללחייה ומלטף אותה ברכות, "אני אוהב אותך ולא הייתי מציע לך נישואים אם לא אהבתי אותך אבל מדובר בעבר שלי, עבר שאני צריך לסגור."

היא מהנהנת ונושכת את שפתה התחתונה כדי לא לפרוץ בבכי היסטרי, אני מלטף את דמעותיה ורוכן לנשק אותה. "אני אוהב אותך. את מאמינה בי?"

"תמיד האמנתי בך." היא נושמת עמוק ומוסיפה, "זה לעולם לא ישתנה ואני אוהבת אותך, יותר משאני אוהבת את עצמי, ובגלל זה אני משחררת אותך."

אני לא מבין ומתבונן בה בבלבול בזמן שהיא מסירה את טבעת האירוסים ומניחה אותה בכף ידי. "אתה צריך לפתור את העבר שלך, עומר. לך, תחפש אותה, תדבר איתה ואם תבין שאני האישה שלך תחזור הביתה."

"על מה את מדברת?" דמעות ממלאות את עיניי והיא מלטפת את פניי ורוכנת לנשוק לשפתיי.

"תחפש אותה, עומר."

"אני מתכוון ליצור איתה קשר אבל, אני לא רוצה לפגוע בך או בנו."

"אתה צריך להיות לבד, אתה צריך לדעת שאין שום דבר שעוצר בעדך ושאתה חופשי לעשות כרצונך. אני משחררת אותך בשביל זה. תפסיק לחשוב עליי ותחשוב על עצמך ועל הדבר שהכי היית רוצה לעשות עכשיו. במידה ולא הייתי פה מחכה לך, היית חוזר למדריד?"

"המשח- היא קוטעת אותי באמצע מילה ואומרת, "שנינו יודעים שבשביל המשחק לא היית מוותר על האפשרות לפגוש את בר."

היא צודקת. בר חשובה יותר מהכול והיא ללא ספק הדבר היחיד שאני רוצה כרגע, אבל אין לי מושג איך להתקרב אליה אחרי כל השנים. איך היא תקבל את העובדה שאנחנו לא אחים? היא התחתנה? ולמה, לכל הרוחות, היא לא חיפשה אותי? אותה שאלה חוזרת שוב ושוב בראשי, אבל אין לי תשובה. למה היא לא חיפשה אותי?

אני מחבק את ג'ין בחוזקה. שוב, היא חושבת עליי ולא על עצמה. היא חושבת על טובתי ולא על טובתה. כמו תמיד, היא מקריבה את עצמה למעניי והדבר היחיד שאני מסוגל לעשות כרגע הוא

לחבק אותה ולהודות לה על כך כי אני צריך לראות את בר. אני צריך לחבק אותה ולוודא שהיא באמת בחיים.

"לך אליה," היא פוקדת ומתאמצת להיראות חזקה. היא לא חשבה שדבר כזה עלול לקרות.

"הדברים שלי-"

ושוב היא קוטעת אותי, "לא חסר לך כסף, תקנה דברים חדשים. לך תחפש אותה, עומר."

"למה את רוצה שאלך עכשיו?" אני מתקשה להבין והיא

מתבוננת בעיניי בדמעות, ממלמלת בקול שבור, "כי אני צריכה שהסיוט הזה יסתיים, אני צריכה שתחזור אליי ואני צריכה לדעת שאתה איתי במאה אחוז. אני לא יכולה להתמודד עם הלחץ. לא אוכל לסבול את הידיעה שאתה ישן איתי באותה המיטה וחושב עליה. אני צריכה לדעת, אני חייבת שתפגוש אותה ושתחליט לגבי הקשר שלנו כי במצב הזה לא אוכל להמשיך." אני מבין ומושך אותה אליי, נושק לראשה ומלטף את גבה. "אני אחזור הביתה."

"אל תבטיח דבר שאולי לא תוכל לעמוד בו."

הטיסה ללונדון יוצאת מחר בשעות הבוקר המוקדמות ולכן אני חוזר למלון, לא לפני שאני עוצר לקנות בגדים וציוד חדש. הסוויטה ריקה בלי הנוכחות של ג'ין ואני תוהה אם עשיתי את הצעד הנכון. אני מוזג לעצמי כוסית וויסקי ומתיישב על הספה, מנסה לדמיין איך בר נראת היום או מה היא עושה בחיים. אין לי מושג מה היא אהבה לעשות או מה היא למדה בסופו של דבר אבל אני כן יודע שאם בר בחיים היא בטח משתמשת בפייסבוק. רשתות חברתיות היו הקטע שלה. אני מרים את הטלפון הנייד

ומתקין את האפליקציה של פייסבוק. לאחר שעה שמרגישה כמו נצח אני פותח חשבון תחת שם בדוי ומתחיל לחפש את בר, מוצא אותה די מהר תחת השם Bar Grin. היא שנאה את שם המשפחה שלנו וטענה שיום אחד תקצר אותו. אני פותח את תמונת הפרופיל ולא מצליח לשלוט בדמעות שמתפרצות, היא אמיתית, היא חייה והיא יפה יותר מתמיד.

בר

הפופקורן, חפיסת הסיגריות ובקבוק הזירו כבר מונחים במקומם על השולחן וכמו תמיד הלחץ גורם ללבי להשתולל.
 "את בטוחה שאת לא רוצה לבוא לשתות משהו?" לינדזי מתעקשת. אני מתיישבת על הספה ומבעירה סיגריה ראשונה.
 "בטוחה. את יודעת שאני לא מפסידה משחקים של מדריד ואין לי שום כוונה להתחיל עכשיו."
 "את יכולה להקליט את המשחק ולצפות בו מאוחר יותר."
 "לא," אני עונה בקצרה ושואפת שאיפה עמוקה מהסיגריה. איך אסביר ללינדזי שהמשחק לא מעניין אותי אלא עומר? אני מחכה כבר ימים למשחק הזה. אני צריכה לראות אותו מנצח. **אני חייבת לראות אותו.**

לינדזי יושבת על כיסא גבוה ליד הדלפק ומתעסקת במחשב, אני בטוחה שהחברות שלה מחכות לה בבר, אבל כמובן שיש לה את כל הזמן כדי להמשיך להתעסק בכל שטות אפשרית.
 "את בטוחה שאת לא רוצה לבוא?"
 אני מאבדת את הסבלנות ושואלת, "כמה פעמים אצטרך לסרב? חזרת על אותה שאלה כבר מיליון פעם, לא נמאס לך?"

"הזמנתי בחור ממש נחמד להצטרף אלינו ורציתי להכיר לך
אותו."

"לי?" אני מופתעת והיא צוחקת.

"כן, אני יודעת שזה רעיון ממש גרוע להכיר לך בחור נחמד. אחרי
הכוך, את כלבה אמיתית אבל הגיע הזמן שתצאי עם מישהו, כבר
מלא זמן לא יצאת לשום דייט." היא נאנחת וממשיכה להקליד
במחשב.

"מה את מקלידה שם?"

"סתם, מתכתבת עם בחור ממש נחמד מהפייסבוק שלך, עוד
אמצא לך חתן."

אני מזנקת מהספה. "מהפייסבוק שלי?"

היא צוחקת ואומרת, "כן, הוא מקסים. הפרופיל שלו מזויף אבל
הוא זורם ובצורה טובה, הוא אפילו לא סוטה ואוהב את אותה
מוזיקה שאת אוהבת. הוא טוען שהוא חדש בקטע של פייסבוק ו
ובגלל זה אין לו חברים."

"ודווקא לי הוא שלח הודעה?" אני שואלת בחשדנות, "בעצם

זאת שאלה מיותרת, כל הדפוקים מגיעים אליי. תפסיקי

להתכתב איתו, אם את רוצה תכתבי איתו מאצלך."

"אמרתי לו שאני זאת את." היא קמה מהכיסא ואומרת, "אני

חייבת לרוץ, כבר מאוחר." נושקת ללחיי ומשתיקה את הרטט

בנייד שלה. "הוא ממש חמוד, תמשיכי לדבר איתו."

ולפני שאני מספיקה לקלל אותה היא טורקת את הדלת ואני

חוזרת לספה, כרגע המשחק הרבה יותר חשוב מכל שטות

שהדפוקה הזאת כתבה דרך הפייסבוק שלי.

אני מתחילה לאכול מהפופקורן ונזכרת בלילות שבהם הייתי

עוקבת אחרי עומר למגרש הישן בבית הספר. הוא חלם להיות

שחקן כדורגל והגשים את חלומי. אני שמחה בשבילי למרות הכעס. כל השנים שחלפו מאז שראיתי אותו בפעם האחרונה לא השכיחו את הכאב שהוא גרם לי. אני נלחמת בזיכרונות, לא מעוניינת לחזור לאותו לילה שבו הכול השתנה. בהתחלה חשבתי שאם אסע למדריד הוא יעזוב את החברה שלו, עד שראיתי אותם יחד והבנתי שהוא התאהב. הם ביחד עד היום ולפי השמועות הוא עומד להציע לה נישואים. הוא שכח אותי, אף פעם לא חיפש אותי או הסתכל לאחור ורוב הסיכויים שהוא העדיף לשכוח מקיומי כי התבייש במה שהוא חשב שהוא מרגיש כלפיי. יכול להיות שהמרחק גרם לו להבין שאנחנו שני סוטים והדבר הנכון עבורי היה להמשיך הלאה ולעולם לא להסתכל לאחור. לא היה לי כלום בבית, גם ככה ההורים שלי שנאו אותי וידעתי שאם אדבר עם החברים שלי אחשוב על עומר, כאילו זה אפשרי לחשוב עליו יותר. אלוהים, לפעמים הייתי רוצה לעבור תאונה ולסבול מאמנזיה רק בשביל לשכוח מקיומו במקום להמשיך לחכות למשחקים ולראיונות איתו. הרגעים היחידים שבהם אני שומעת את קולו ורואה אותו. אני מתגעגעת אליו ולצערי, עדיין מאוהבת באחי. המחשבה על כך גורמת לבטן שלי להתהפך. הלוואי והייתי יכולה להפסיק לחשוב עליו, להפסיק לרצות אותו ולהתחיל מחדש.

השדרנים מדברים על ההרכבים של הקבוצות כשפתאום אני מבינה שעומר לא משחק הערב. לבי דוהר בחזי. איך יכול להיות שעומר לא משחק? עומר תמיד משחק, גם חולה הוא עולה למגרש ואין שום סיכוי שהוא היה מוותר על השתתפות באחד המשחקים החשובים ביותר העונה. משהו קרה לו, משהו חמור

קרה והמחשבה על כך גורמת לי לזנק מהספה ולרוץ אל המחשב, חייב להיות מידע על כך בגוגל. במשך דקות ארוכות אני מחפשת ולא מוצאת כלום. שום אזכור לתאונת דרכים או שבירת רגל, שום הסבר לכך שהוא לא משחק. אולי קרה משהו לחברה שלו? אבל מה היה יכול לקרות בשביל שהוא לא ישחק? אני ממשיכה לחפש מידע כשהודעה חדשה קופצת לי על המסך.

קן: נטשת אותי, ברבי? (21:05)

בר: ברבי? (21:09)

היחיד שקרא לי ברבי היה עומר ולמרות שזה מטורף כפות ידי מתחילות להזיע. אלוהים, אני דפוקה. אם עומר היה רוצה לדבר איתי הוא היה משתמש בפרופיל שלו ולא בפרופיל מזויף או פשוט מרים טלפון.

קן: שכחת על מה דיברנו קודם? נפגעת? (21:10)

בר: האמת שדיברת עם חברה שלי ולא איתי. אם אתה מעוניין אתן לך את השם שלה ותכנס לפרופיל שלה במקום להציק לי. לעומתה, אני לא נחמדה בכלל ובטח שלא מבזבזת את זמני על זרים. (21:11)

קן: האמת, שעכשיו אני כבר לא בטוח. מצד אחד אני אוהב את הגישה שלך ונראה לי שיכול להיות מעניין יותר לדבר איתך, מצד שני השיר האהוב עליה הוא *You Could Be Happy* אז זה כבר אומר עליה משהו טוב. הלהקה המעודפת עליי היא *Snow Patrol*. (21:12)

אני מחייכת לעצמי מול המסך. לינדזי שונאת את הלהקה הזאת אבל הם הלהקה האהובה עליי ומסתבר שגם עליו. עומר אהב את הלהקה הזאת.

בר: אני שונאת את הלהקה הזאת. (21:13)
קן: כל עוד הזמרת האהובה עלייך היא לא בריטני ספירס אנחנו עדיין בדרך הנכונה. (21:14)

אני צוחקת ומקלידה במהרה.

בר: היא הזמרת הכי טובה בעולם, אתה מפסיד אם אתה לא מקשיב למוזיקה שלה. (21:15)
קן: שקרנית. (21:15)
בר: איך אתה יודע שאני משקרת? (21:16)
קן: אני פשוט יודע, בדיוק כמו שאני יודע שאת נועצת מבט משועשע במסך ולועסת את העור היבש מסביב לציפורן. (21:17)

אני ממהרת להוציא את האצבע מהפה ובוהה בפליאה במסך, איך הוא יודע את זה?

בר: מי אתה? (21:18)
קן: מישהו שחושב עלייך. (21:20)

לבי דוהר בחזי ואני מחליטה להעז ולשאול:

בר: למה אתה לא משחק הערב? (21:21)
קן: כי יש לי דברים חשובים יותר לעשות. (21:22)

דמעות מציפות את עיניי ואני מקלידה בידיים רועדות,

בר: כמו מה? (21:24)
קן: כמו לטוס ללונדון. (21:25)

פרק 14

בר

שנים חלפו מאז הפעם האחרונה שראיתי או שדיברתי עם עומר ופתאום הוא חוזר לחיי, ללא שום התראה מוקדמת. מה גרם לו ליצור איתי קשר דווקא עכשיו? יכול להיות שהוא מאמין שגם אני המשכתי הלאה ושנחנו יכולים לחזור להיות אחים? איך אסביר לו שלא הפסקתי לאהוב אותו? שעל הקיר שלי עדיין תלויה תמונה שלו ושאני המעריצה הכי גדולה שלו? אלוהים, כבר השלמתי עם הסטייה שלי, כבר קיבלתי את עצמי כמו שאני והבנתי שאני מעוותת, אז למה דווקא עכשיו אתה מאלץ אותי להתמודד עם עומר? קיבלתי את העובדה שהוא בסופו של דבר יתחתן עם אחרת ויקים אֶתה משפחה. אתה לא יכול לאלץ אותי לצפות בהם מהצד ולהעמיד פנים שהוא רק אחי, כי הוא לא!

אני נכנסת למקלחת ומנסה לחשוב בקור רוח. במשך שנים, נמנעתי מלראות או לדבר אתו. לא חיפשתי אותו ולא פניתי אליו ועכשיו הוא מחפש אותי, אבל אסור לי לפגוש אותו.

הוא אמר שיגיע ללונדון אבל אני מניחה שהוא לא יודע איפה אני גרה, אחרי הכול, לא דיברתי עם אף אחד בשנים האחרונות והיחיד שיודע שאני באנגליה הוא אבא שלי, אבל גם הוא לא יודע את הכתובת המדויקת שלי. אתנתק מהפייסבוק, לא אענה להודעות שלו ואשכח את השיחה שניהלנו. הוא יתייאש ויעלם, אני יודעת את זה. אם הייתי חשובה לו הוא לא היה מחכה עד היום. הוא שכח אותי פעם אחת והוא ישכח פעם נוספת בלי שום בעיה.

"חשבתי שאמצא אותך בחלום המאה," לינדזי מקניטה ומתנודדת בדרכה למטבח, מוציאה מהמקרר בקבוק מים ונלחמת עם הפקק.
"כמה שתית?"

היא מדדה לכיווני ונופלת על הספה, מושיטה לי את בקבוק במים ומתגלגלת מצחוק. אני מחייכת ופותחת לה אותו.
"את לא יודעת איזה כיף היה, הפסדת. הכרתי בחורים הורסים."
"וחזרת הביתה לבד?"

"כמו שאמרתי," היא לוגמת מהבקבוק ובולעת בקול. "הכרתי בחורים, לא בחור. איך הייתי אמורה להחליט במצבי עם מי לסיים את הלילה? ויתרתי."
"צרות של עשירים," אני מקניטה והיא צוחקת.

"אומרת הענייה. אני לא מצליחה להבין אותך. את יפה כל כך ומצחיקה וחכמה, כל גבר שתזרקי לעברו מבט ייפול לרגלייך. אז למה, לכל הרוחות, את מתעקשת להיות לבד? באמת שלא ברור לי."

"אני נהנית מהלבד שלי."

"שקרנית!" היא נוזפת בי ומחטיפה לי מכה ביד. "אף אחד לא נהנה להיות לבד ויותר מזה, את יודעת מי המציא את המשפט

הזה?"

"מי?"

"אנשים שלא מצליחים לאחות את לבם השבור ופוחדים להתאהב שוב." היא אוחזת בידי ומתבוננת בעיני. "אני יודעת שלא תודי בכך, כי את אף פעם לא מודה, אבל אהבת ואהבת מאוד ואולי את עדיין אוהבת. הלוואי ויכולתי ליעץ לך להיאחז באהבה הזאת ולהילחם עליה אבל אני נוטה להאמין שאם זה לא קרה עד עכשיו אז זה גם לא יקרה וכנראה הגיע הזמן להרים ידיים ולתת לעצמך הזדמנות חדשה להיות מאושרת."

דמעות מציפות את עיניי אבל אני לא מניחה להן לזלוג, משחררת את ידיי וצוחקת. "את מאוד עמוקה כשאת שיכורה. אני הולכת לישון, את זקוקה לעזרה?"

"אהיה בסדר אבל נראה לי שאת זקוקה לעזרה, מקצועית." אני מתעלמת מדבריה ונכנסת לחדרי, סוגרת את הדלת ונשכבת במיטה. אני מתבוננת בתקרה ומשחזרת את דבריה. לינדזי טעתה, אף פעם לא נאחזתי באהבה לעומר או האמנתי בה. אני יודעת שהאהבה הזאת היא העונש שלי על משהו שעשיתי בחיים האלו או בחיים אחרים ושלעולם אבל לעולם היא לא תתממש. הלוואי והייתי יכולה לשכוח אותו ולהמשיך הלאה. הלוואי והיה סיכוי שיום אחד אהיה מאושרת, אבל אין ומזמן הפסקתי להשלות את עצמי.

עומר

אני מניח את המזוודה ליד המיטה ומנתק את השיחה. הגיעו לי הצעקות מהמאמן. הוא לא חשב שאעלם ולא מקבל את ההתנהגות הלא אחראית שלי. אני יכול להבין אותו אבל כמו שהסברתי לו, לא אוכל לחזור בזמן הקרוב, לא לפני שאפגוש את בר.

אני יוצא מהחדר ופונה אל הבר שבסלון, מוזג לעצמי כוסית וויסקי ומתיישב על כיסא גבוה. אהיה חייב לפגוש אותה ולדבר איתה, אני לא יכול לחכות יותר. אני חייב להתבונן בעיניה, להריח אותה, לשמוע את צחוקה. המחשבה על כך מציפה את עיניי בדמעות. בקרוב אראה את בר, את ברבי שלי. אלוהים. אומרים שהמוות הוא סופי, שלעולם לא חוזרים לחבק את האדם שאוהבים ואני עומד לזכות בהזדמנות שניה, אבל מת מפחד. איך אצליח לחזור הביתה אל ג'ין אחרי שאפגוש את בר?

לאחר מקלחת מהירה אני לובש מכנסי ג'ינס משופשפים וטי-שרט לבנה, יוצא אל הסלון ולמרות העייפות מתחבר לפייסבוק. בר לא מחוברת. אני שולח לה הודעה ובזמן ההמתנה אני בודק את הפרופיל של החברה הטובה שלה, מחטט בגלריית התמונות שלה. כמו שציפיתי, היא פרסמה יותר תמונות של בר מאשר בר בעצמה. אני מסתכל על בר בתמונות ולבי מתכווץ. באחת התמונות היא לובשת חולצה, כובע וצענף של ריאל מדריד. היא אוהדת את הקבוצה שלי. אני עוצם את עיניי ונזכר באחת השיחות שהיו לנו:

"ובזמן שאני אשחק, מה את תעשי?" אני שואל ומתבונן בה במבט משועשע. היא נושכת את העור סביב הציפורן וחושבת על תשובה. "אהיה האוהדת מספר אחת."
 "אבל את לא אוהבת כדורגל," אני לוחץ עליה והיא מעוותת את פניה.
 "אני אוהבת אותך, זה מספיק."

היא עדיין אוהבת אותי? היא חושבת עליי? לא דיברנו במשך שנים, יכול להיות שהיום היא רואה בי את מה שהיא חושבת שאני, אח שלה. יכול להיות שהיא לא יצרה איתי קשר כל השנים כי היא מתביישת במה שהרגישה כלפיי בעבר. היא המשיכה הלאה? זה הוגן להופיע משום מקום ולהציף אותה בכל מה שקרה בשנים האחרונות? איך אני יכול לכפות עליה להתמודד עם האמת המעוותת והעצובה? איך אספר לה שההורים שלה קברו אותה וגרמו לכולנו להאמין שהיא מתה?
 אין דרך קלה לספר את האמת ואני לא יודע עד כמה בר חזקה כדי לשמוע את הדברים הקשים. בתור ילדה, היא לא הייתה חזקה, ובתור אישה? אני לא מכיר אותה כדי לדעת.

אני מתהלך מצד לצד בסוויטה, עדיין אין שום תשובה ממנה ואין לי מושג איפה היא גרה. לונדון ענקית, איך אמצא אותה פה? אני לא יודע איפה היא לומדת, עובדת או אוהבת לבלות. הפייסבוק שלה לא מסגיר כלום. איך אאתר אותה?
 אני מוזג כוסית נוספת והנייד שלי מצלצל, ג'ין. אני מסתכל על שמה מתנוסס על הצג ומתלבט אם לענות או להתעלם מהשיחה. לא מגיע לה שאתעלם מהשיחה אבל אני לא יודע מה לומר לה.

איך אפתח בה ציפיות כשאני לא יודע איך ארגיש אחרי הפגישה עם בר?

אני מניח את הנייד על הספה, מרוקן את הכוסית ומוזג חדשה. מתיישב ובוהה במסך המחשב. אין לי מושג כמה שעות חולפות או כמה כוסות שתיתי, הדבר היחיד שאני יודע הוא שבר עדיין לא ענתה.

בר

"היי," אני אומרת ומניחה את השקיות על הדלפק במטבח. לינדזי שוכבת על הספה, עדיין לבושה בפיג'מה ועושה רושם של מישהי שסובלת מאוד.

"הראש שלי מתפוצץ."

"להבא אל תשתי הרבה כל כך," אני מציקה לה ופורקת את השקיות. ידעתי שאם אשאר בבית אשתגע ורק אחכה לשמוע מעומר ולכן החלטתי להשאיר את הנייד בבית ולצאת להסתובב. טיילתי בפארק, שתיתי קפה בבית הקפה המועדף עליי וערכתי קניות. מחר כבר אחזור לעבודה והילדים הקטנים והיפים שלי יעסיקו את ראשי בדברים חשובים, יעזרו לי לשכוח שעומר בדרכו ללונדון.

אני מסיימת לארגן את הקניות ומגישה ללינדזי כדורים נגד כאבי ראש ובקבוק מים קטן.

"תודה, ידעתי שאת חברת אמת," היא ממלמלת. אני צוחקת וממשיכה אל המקלחת. רק עוד כמה שעות של התעלמות מהמחשב ומהטלפון הנייד. אסור לי להישבר ולבדוק אם עומר חיפש אותי, אסור!

במידה ואפגוש אותו הוא ידע שאני מאוהבת בו והבושה תהיה גדולה מדי בכדי שאוכל לשאת אותה. מה גם שאני לא בטוחה שאצליח להתמודד עם הכעס שאני נושאת בתוכי. במהלך השנים השתנתי, אני כבר לא אותה ילדה שמתפרצת מכל דבר כמו שהייתי בעבר, אבל אני יודעת שבמידה ואפגוש את עומר יהיה לי קשה לשלוט בעצמי. הוא נטש אותי, בחר בבחורה החדשה ואפילו לא ביקר אותי בבית החולים. הוא לא יכול להופיע פתאום ולרצות שנחזור להיות אחים, נכון?
אחים, אני חושבת על המילה ומבינה שבעצם אף פעם לא היינו כאלה.

"את מוכנה לקום מהספה? את נראית כמו גופה," אני מתלוננת ודוחפת אותה, מפנה לעצמי מקום כדי להתיישב.
"איזה מציקה את, זה לא יאמן. רוצה לצאת לאכול משהו?"
"אני הולכת להתלבש," אני ממהרת לומר לפני שהיא תשנה את דעתה ורואה את ההפתעה מרוחה על פניה. היא רגילה שאני מסרבת ומזמינה אוכל הביתה. בטח לא ציפתה שאסכים, אבל היא לא תסרב לי, ולכן היא גוררת את עצמה בכוח אל המקלחת. היא תצא מהבית גוססת, העיקר לראות אותי בחוץ.

עומר

היא לא עונה. היא מתעלמת ממני בכוונה. בורחת. היא תמיד בורחת. אני לא מבין למה אני מופתע, אני מכיר את בר מספיק טוב כדי לדעת שהתגובה הראשונה שלה תהיה להתחמק ממני בכל דרך אפשרית.

אני נכנס פעם נוספת לעמוד של חברה שלה ומחליט לשלוח לה הודעה. בר בטח לא סיפרה לה עליי.

קן: היי. (18:40)

לינדזי: אני ממש שונאת את הכינוי הזה, לא דיברנו על כך אתמול והחלטנו שתשנה אותו? (18:43)

קן: צודקת לחלוטין ואם תעזרי לי אני מבטיח לשנות אותו. (18:44)

לינדזי: אתה רוצה שאעזור לך לבחור שם חדש? (18:44)

קן: אני רוצה שתעזרי לי למצוא את ברבי. (18:45)

לינדזי: אם כתבת לי זה אומר שהיא ענתה לך ושאתה יודע שאני זאת לא היא. (18:46)

קן: דיברנו אתמול בערב ואפילו קבענו להיפגש אבל אני חושב שהיא התקפלה ומסננת אותי. (18:46)

לינדזי: כן, אכן נשמע כמו בר. ואיך אדע שאתה לא אנס או כל דבר דומה? (18:47)

קן: נוכל להיפגש במקום ציבורי ואם אני לא לטעמה, תחתכי את הפגישה. מבטיח להבין. (18:48)

לינדזי: אתפוס אותך במילה והאמת שאני ממש רוצה שברבי תמצא את קן שלה, לכן אני מסכימה לטירוף הזה. (18:49)

אנחנו קובעים להיפגש בעוד שעה בבורגר בר שכוונתי. אני לוקח את המפתחות וממהר לצאת כדי למצוא את המקום ולא לאחר. אני רוצה לראות אותה כשהיא מגיעה אל המקום.

הנסיעה נמשכת כמעט עשרים וחמש דקות. לבסוף אני מוצא את המקום ולמזלי גם חניה. אני יוצא מהרכב ומתחיל לצעוד לכיוון. אני מסתכל על השעון, ייקח להן עוד זמן להגיע. אני מחפש נקודה שממנה הן לא יוכלו לראות אותי ומחכה להן.

אני זוכר את הפעם הראשונה שעליתי על המגרש. המשחק היה משחק בית. ריאל עמדו להפסיד והמאמן החליט להכניס אותי למגרש. הלחץ שהרגשתי באותו היום מתגמד מול הלחץ שאני מרגיש עכשיו. האדרנלין משתולל בגופי. חלקים, שלא ידעתי על קיומם, רועדים. בר. אחרי שקברתי אותה והתאבלתי עליה, היא בחיים ואני עומד לראות אותה. במשך שנים קראתי לה בחלומות והדבר היחיד שרציתי היה לחבק אותה אבל אף חיבוק לא הרגיש כמו הדבר האמתי והיום תהיה לי הזדמנות לחבק אותה, לגעת בה, להרגיש אותה.

אני נע בלחץ במקומי. עיניי נעוצות בדלת הכניסה לבר וכשאני רואה אותן מתקרבות הגוש הזה שהחזקתי בתוכי במהלך כל הזמן מתפוצץ, דמעות ניתזות מעיניי ואני מתקשה לנשום. אני נושף אוויר בכבדות ומשתלט על גופי בכוח. היא חיה והיא יפה מתמיד.

בר רזה כמו שהייתה בתור ילדה, שיערה שטני ועיניה גדולות מתמיד. אני מביט בה צוחקת ממשהו שחברה שלה אמרה ולבי מחסיר פעימה. היא הדבר היפה ביותר שראיתי בחיי. הן נכנסות אל הבר ואני נשאר בחוץ, מסדיר את נשימותיי. אסור שהיא תראה אותי במצב הזה. אני חייב להתאפס ולהיות חזק, כי היא תצטרך אותי חזק כדי להכיל את שברון הלב שהיא תחוה אחרי שאספר לה את האמת.

בר

אנחנו מתיישבות בשולחן הקבוע שלנו בפינת הבר ואני בוחנת את לינדזי שנראית לי מוזר.

"למה את לחוצה? את רוצה לספר לי משהו?" אני שואלת בפעם המאה.

"אני לא לחוצה."

"אז למה את סורקת את המקום? את מחפשת מישהו?"

"סתם, עזבי. מה בא לך לאכול?"

המלצרית נעצרת ליד השולחן שלנו ואני מזמינה בירה והמבורגר,

לינדזי מזמינה סלט ומים מינרלים. היא כנראה באמת שתתה

הרבה אם היא מסרבת לשתות אלכוהול.

ברקע מתנגן השיר של סיה, Dressed In Black ואני מתחילה

לשיר עם המוזיקה ונזכרת בעומר, חולמת על היום שהוא יגיע

וירפא את לבי השבור בעזרת נשיקות.

"את גרועה." לינדזי צוחקת עליי.

"את לא טובה ממני, מתוקה. את רוצה לספר לי מה קורה איתך?"

אני מכירה אותך מספיק כדי לדעת שמהו מפריע לך."

"לא קורה כלום, באמת." היא מתחמקת ואני מעוותת את פניי

בזעף.

"אם את לא רוצה לספר לי אז אל תספרי, זה גם בסדר אבל אל

תגידי לי ששום דבר לא קורה כי את יודעת בדיוק כמוני שמהו

קורה."

"את סתם מתעצבנת," ושוב היא מפנה את פניה אל הכניסה לבר.

אני מסובבת את ראשי כדי לראות מה משך את תשומת לבה ולבי

מאיים לפרוץ את כלוב החזה כשאני רואה אותו. עיניו נעוצות

בשלי ונשמתי נעתקת. הוא מתחיל להתקרב לעברנו ולינדזי

מדברת ומדברת, אני לא מקשיבה למילה שיוצאת מפיה, אני קפואה. דמעות מציפות את עיניי אך אני לא מניחה להן לזלוג. אני פשוט בוהה בו, בעיניו שרדפו אותי במהלך השנים האחרונות. זה לא באמת קורה, אלוהים. זה לא באמת קורה.

"עומר, " אני בקושי מצליחה להגות את שמו. הוא מושיט לי את ידו. אני מסתכלת עליה ופוחדת לאחוז בה.

"ברבי, " הוא לוחש ואני נשברת, פורצת בבכי. הוא מסובב את הכיסא שלי אליו, נעמד בין רגליי וכורך את זרועותיו סביב צווארי. אני מצמידה את לחיי אל חזהו, שואפת לתוכי את הריח שלו ולא מצליחה לעצור את הבכי. אני אוחזת בו בחוזקה, פוחדת לשחרר, פוחדת לגלות שזה חלום, שבכל רגע אתעורר ואאבד אותו שוב. הוא נושק לראשי בחום ומשחרר את אחיזה סביב צווארי. מלטף את שיערי ואוחז בצדי פניי, מרים את ראשי ומבטינו מצטלבים. דמעות זולגות מעיניו ואני מושיטה את ידי כדי ללטף אותן. הוא רוכן ומצמיד את שפתיו לשלי בחוזקה, בהזדקקות. אני המומה ולרגע קל אני לא יודעת מה לעשות. אני מפשקת את שפתיי בפחד, מאפשרת ללשונו לחדור אל פי. אני מלטפת את חזהו השרירי, אוחזת בחולצה שלו כאילו חיי תלויים בכך ומצמידה אותו אפילו יותר. הלשון שלי נלחמת בשלו. זה לא הוגן, הוא לעולם לא יהיה שלי ובכל זאת, זה מרגיש כל כך אמיתי. אני אוהבת אותו, אני לא יכולה לשלוט בכך, אני אוהבת אותו יותר מכל דבר אחר בחיי, אני אוהבת אותו ורוצה אותו.

עומר

הבטחתי שאתאפק, הבטחתי שאעשה את הדברים בצורה הנכונה, אבל כשראיתי אותה שכחתי מההבטחות, שכחתי מג'ין,

שכחתי מהאנשים שעשויים לזהות אותי, שכחתי שהיא לא יודעת את האמת, שכחתי מהכול והדבר היחיד שראיתי מול עיניי הוא את ברבי, ברבי שלי.

הריח שלה, המגע שלה, העיניים שלה, השפתיים שלה. אף פעם לא חשבתי שזה אפשרי להרגיש כמו שהרגשתי ברגע שהשפתיים שלנו התחברו. אני לא רוצה להפסיק לנשק אותה, אני לא רוצה להפסיק להרגיש אותה.

"סליחה?" המלצרית אומרת. אני משחרר את בר המבולבלת, לא מסיט את מבטי משלה, עומד בין רגליה, גבי אל המלצרית. הדבר האחרון שאני צריך הוא שמישהו יזהה אותי. אני מושיט את ידי אל כובע הקסקט ומנמיך אותו על מצחי אפילו יותר. בר לא מסירה את מבטה מעיניי. שואלת מיליון שאלות שאני רוצה לענות לה עליהן אבל לא יכול, לא כרגע, לא ליד החברה שלה.

"אתה רוצה להזמין משהו?"

"בירה, תודה," אני עונה, ממשיך לבהות בבר, מחכה שהמלצרית תלך וברגע שאני שומע את צעדיה, אני משחרר אוויר.

"אתה פוחד שיזהו אותך?" קולה נמוך.

"פוחד זאת לא המילה הנכונה, אני לא רוצה שיזהו אותי."

"לא היית צריך לבוא לפה," היא ממלמלת.

"שום דבר לא היה מונע ממני לראות אותך."

"ראית אותי, נישקת אותי," היא מדגישה את שני המילים

האחרונות ומוסיפה, "אני חושבת שהבנת שזאת הייתה טעות

להגיע לפה ושעדיף שתחזור לספרד."

אני מתיישב על הכיסא ומושיט את ידי אל החברה שלה. "נעים

מאוד, עומר."

"כמו כל אחד אחר שחיי בכדור הארץ, גם אני יודעת מי אתה.
 נעים מאוד, לינדזי." היא לוחצת את ידי ואני מחזיר את מבטי
 אל בר, זה לא עומד להיות קל.
 "את רוצה לספר לי איך את מכירה את הקפטן של ריאל מדריד
 ואף פעם לא טרחת לספר לי על זה?"
 "אני לא מכירה את הקפטן של ריאל מדריד, נהגתי להכיר או
 שנכון יותר לומר חשבתי שאני מכירה את הילד והנער שהוא
 היה." היא משחקת באצבעותיה ונראית כעוסה. היא מושיטה
 את ידה אל הבירה, לוגמת לגימה ארוכה. אני נשען לאחור
 ומתבונן בה. היא לא השתנה, אותה ילדה שנהגה להטריף אותי.
 "רגע, רגע, אתה בעצם רימית אותי. העמדת פנים שאתה לא
 מכיר את בר ואני סיפרתי לך איפה אנחנו נמצאים. היא סיננה
 אותך בכוונה כי היא ידעה מי אתה."
 "את סיפרת לו איפה אנחנו?" בר נוזפת בחברה שלה.
 "חשבתי שהוא קן ושהוא מחפש את ברבי," היא עונה בקול קטן,
 פוחדת מבר. אני מחניק את הצחוק, היא ללא ספק לא השתנתה
 בכלל.
 "ובזכותך קן מצא את ברבי," אני אומר ומושיט את כף ידי אל
 כף ידה של בר, אוחז בה. היא מושכת את ידה באותה מהירות
 ויורה בזעם, "אני לא ברבי ואתה לא קן. אתה צריך לארוז את
 עצמך ולחזור לספרד." היא קמה מהכיסא וצועדת לכיוון
 היציאה. אני שולף מהכיס כמה שטרות, מניח על השולחן ואומר
 ללינדזי המבולבלת, "אל תחכי לה בזמן הקרוב."
 אני ממהר החוצה ורואה אותה צועדת בצעדים מהירים. אני רץ
 ותופס את ידה, מסובב ומצמיד אותה אל חזי. אני כורך את

זרועותיי סביבה כדי שלא תוכל לברוח. היא מנסה להילחם בי ולהשתחרר מאחיזתי.

"עומר, תשחרר אותי!"

"לא יקרה, אנחנו צריכים לדבר."

"אחרי שנישקת אותי אתה רוצה לדבר? אחרי שחצינו פעם נוספת את הגבול? אתה קולט בכלל מה עשינו? אסור לנו להיות קרובים, אסור לנו להיות באותה עיר. תחזור לחיים שלך ותעזוב אותי בשקט!" היא מתחננת ונלחמת בי, אך אני לא מניח לה להשתחרר. היא צריכה לדעת את האמת, היא חייבת לדעת את האמת.

"מה שיש לי לספר לך יעלים את כל רגשות האשמה שאת

מרגישה, בבקשה תני לי הזדמנות להסביר לך."

היא נרגעת מעט ומביטה בי בסקרנות. אני מרים את ידי ומלטף את פניה, מתקשה לעכל שהיא פה, שהיא בחיים. "את יודעת שלעולם לא אפגע בך."

"אתה מתכוון שלעולם לא תצליח לפגוע בי יותר ממה שכבר

פגעת," היא מתקנת אותי בלעג. אני רוכן ונושק לקצה אפה.

"תני לי קצת יותר קרדיט מזה, ברבי. את חושבת שהייתי נוטש

אותך?" אני נושק לשפתיה ומוסיף, "לעולם לא, קטנה, לעולם

לא. את שלי ולנצח תהיי שלי. כשתדעי את האמת תביני על מה

אני מדבר."

דמעות שוטפות את לחייה, גופה רועד. "אני לא אעמוד בזה,

עומר."

"את תעמדי בזה, אנחנו נעמוד בזה, ביחד."

אני מחבק אותה ומתחיל לצעוד בכיוון ההפוך, מוביל אותה אל

הרכב לפני שאנשים יזהו אותי.

בר

הנסיעה עוברת בדממה. עומר לא שיחרר את כף ידי וגרם לי רק לתהות יותר. אני הייתי זאת שלחצה על עומר והוא היה זה שהרחיק אותי ושמר עלינו. מה קרה פתאום? מה השתנה? מה האמת הזאת שהוא רוצה לספר לי אחרי כל השנים? הוא מחנה את הרכב בחניה תת קרקעית ופותח לי את הדלת. אני יוצאת בחשש.

"מתי הפכת לג'נטלמן?" אני מקניטה.

"תמיד הייתי, את אמורה לדעת את זה טוב מכולן."

"אני? אני לא זוכרת שהיית כזה."

הוא סוגר את הדלת ומצמיד את גבי אליה בעזרת האגן שלו. אני עדיין חוששת לגעת בו ורק מרימה את עיני אל שלו, פוגשת את המבט הכחול שאליו התגעגעתי. ידיו שעונות על הרכב משני צדי ראשי והוא רוכן ונושק לשפתיי. אני נושכת את שפתו התחתונה ועדיין לא עוצמת את עיניי.

"מה אתה עושה, עומר? במה אתה מסבך אותנו?" אני מרימה את ידי אל חזהו ומנסה להדוף אותו ללא הצלחה. הוא מתעקש ומנשק אותי פעם נוספת, לוחץ את הזקפה הקשה שלו אל הבטן שלי ואני רועדת בתגובה. שנינו יודעים שאם הוא רק ינסה אתמסר אליו מבלי לחשוב פעמיים. הוא תמיד ידע את זה ולכן שמר מרחק. אז מה, לכל הרוחות, השתנה? מה הוא עושה פה? שפתיו יורדות באיטיות אל צווארי והוא מותיר שבילים של צמרמורת.

"אלוהים, עומר. מה אתה עושה?" אני לא שולטת בדמעות ונצמדת לגופו, תוחבת את ידי מתחת לחולצה שלו, מלטפת את

גבו, רוצה להרגיש כל חלק. הוא תופס את פניי בידו ומרים את עיניי לפגוש את שלו.

"את רוצה אותי בר? את רוצה אותי למרות שאני אחיד?" הוא שואל ומבטו הקודר מרעיד כל חלק בגופי. הנשימות שלי כבדות ואני עונה בכנות, "אני רוצה אותך, תמיד רציתי אותך. אני אוהבת אותך."

שפתיו מתרסקות על שלי. הוא מנשק אותי בתאוה, בתשוקה, בהזדקקות. הוא רוצה אותי והוא לא מתכוון לעצור הפעם, הוא יוביל אותנו אל הגבול שהבטחנו שלא נחצה, אך הפעם לא אתחרט על כך, כי הוא הדבר היחיד שאני רוצה.

פרק 15

בר

אנחנו נכנסים לסוויטה ואני בוחנת את הסלון הגדול. ברכיי רועדות. הדבר הנכון יהיה להסתובב ולברוח, אבל אני לא יכולה. הוא נצמד לגבי ומחבק אותי, נושק לצווארי ולחש, "אני יודע שהדבר הנכון הוא לדבר לפני, אבל אני לא יכול להתאפק. אני רוצה אותך, ברבי."

אני מסתובבת בין זרועותיו ומתבוננת בעיניו. "אתה אוהב אותי?"

"יותר מכל דבר אחר."

"אז אין צורך במילים," אני לוחשת וחיוך קטן נמתח על פניו. הוא מלטף את פניי בעדינות ונושק לשפתיי באיטיות, בחושניות. אנחנו באמת עומדים לעשות את הדבר האסור, הדבר היחיד עליו חלמתי מאז ומתמיד. אנחנו עומדים להתמסר אחד לשני ואין לי

מושג אם אצליח לשקם את חיי אחרי שיעזוב. אהבתי לעומר אף פעם לא דעכה, ההפך, היא רק התחזקה עם השנים. בזכות הקריירה המצליחה שלו היה לי קל לעקוב אחריו ולדעת כל פרט על חייו. מה גרם לו לחפש אותי אחרי כל השנים? איך הוא ידע איפה למצוא אותי? למה הוא נטש אותי? אני צריכה לדעת הרבה כל כך אבל לא מסוגלת לשאול. כרגע אני רוצה אותו, רוצה להרגיש אותו. לא שיקרתי כשאמרתי שאין צורך במילים, כרגע אין בהם צורך. בכל מקרה אפגע בין אם אהיה איתו ובין אם לא. אני בוחרת להיפגע לאחר מעשה ולא לפני.

"חלמתי על הרגע הזה," הוא ממלמל אל תוך פי. אני רוצה לענות ולספר לו שהוא בילה איתי בכל לילה, בחלומותיי. הוא מעמיק את הנשיקה, לשונו חוקרת את פי, אגודליו מלטפות את לחיי ודמעות ממלאות את עיניי. חלמתי על הרגע, חלמתי על המגע של מי שאמור להיות אחי. איך נצליח לשקם את חיינו? איך נצליח להשאיר את הרגע מאחור?

שפתיו עוזבות את שלי והוא מתבונן בעיניי, קורא אותי. "את לא שלמה עם ההחלטה."

אני אוחזת בחולצה שלו ומניחה לדמעות להשתחרר, לשטוף את לחיי. "חלמתי על הרגע מאז שאני זוכרת את עצמי. בשבילי תמיד היית האחד, אבל מה יהיה איתי כשתעזוב? איך אוכל להמשיך לחיות בלעדיך? דבר אחד הוא להרגיש אותך בכל לילה בחלומותיי ודבר אחר לחלוטין הוא באמת להיות שלך."

הוא לא עונה. כפות ידיו נשלחות אל עורפי והוא מנשק אותי בצורך שלא הכרתי קודם, מבהיר לי עד כמה הוא רוצה אותי, זקוק לי. כפות ידיי נשלחות אל גבו החסון, מלטפות את גופו. חומו עוטף אותי, מציף אותי בהתרגשות שלא הכרתי. הפרפרים

רוקדים בבטני ונשימותיי כבדות מתמיד. לשוני יורדת אל עצמות הלסת, ממשיכות אל צווארו, בזמן שאצבעותיי מלטפות את גבו ואצבעותיו קבורות בשיערי. אני מושכת את החולצה שלו והוא עוזר לי לפשוט לו אותה. עיניי נשלחות אל חזהו, אל לבו, אל הקעקוע הנושא את שמי. עיניי נפערות בהלם, נשימתי נעתקת. הוא קעקע אותי על החזה, הוא קעקע אותי בלבו. אני לא מצליחה להשתלט על סופת הרגשות המשתוללת בתוכי. "מה זה?" אני לא מזהה את קולי ומושיטה את אצבעותיי הרועדות, משרטטת את האותיות באיטיות, מרגישה את פעימות לבו.

"למה את מופתעת? תמיד היית הדבר הכי חשוב בחיי." ובכל זאת, נטשת אותי. המילים עומדות על קצה לשוני אך אני בוחרת לשתוק ובמקום זאת מתרוממת על קצות האצבעות ומנשקת אותו באיטיות. "אני רוצה להרגיש אותך," אני מתחננת בטון נמוך, מושיטה את כפות ידיי אל שיערו, מלטפת, מרגישה, חוקקת בזיכרוני את התחושה של שיערו בין אצבעותיי. "אין דבר שאני רוצה יותר, ברבי, אין דבר שאני רוצה יותר בחיים האלו."

הוא מנשק אותי בלהט ואנחנו לא עוצרים עוד, מניחים לרגשות להנחות אותנו ומתפשטים במהירות שיא, מצליחים בקושי להגיע אל הספה. אנחנו לא זקוקים למשחק מקדים או לגירוים, הדבר היחיד שאנחנו רוצים הוא להרגיש, הדבר היחיד שאני רוצה הוא להרגיש אותו ממלא אותי, את לבי.

"אלוהים, עומר," אני גונחת וממשיכה לנוע מעליו. ראשו שמוט על גב הספה, הוא אוחז במותנני ועוזר לי לנוע, מתבונן בי. עיניי

לא עוזבות את עיניו הכחולות, היוקדות. הוא מרים את כף ידו אל פניי. אצבעותיו מלטפות את שפתיי, הוא אוחז בסנטרי בחוזקה ומושך אותי אליו, מנשק כל פינה בפי ועדיין לא עוצם את העיניים. מעולם לא הרגשתי את העוצמות שאני מרגישה עם עומר. זה יותר מסקס, זהו חיבור שקשה להסביר במילים. נועדנו להיות יחד. מה שאנחנו עושים הוא אסור אבל מבחינתי הוא הדבר הנכון היחיד. פה אני קיימת, פה, בין זרועותיו אני מרגישה בחיים. אני אוהבת אותו יותר מכל דבר אחר ואני יודעת שלעולם לא אצליח להפסיק לאהוב אותו. הוא חלק ממני, החלק החשוב ביותר, החמצן שלי.

צלצול הטלפון מעיר אותנו מהשינה. אני פוקחת את עיניי הכבדות ומתמתחת, מתקשה להאמין שעומר באמת שוכב לצדי. הוא מושיט את ידו אל השידה ומסתכל על הצג, נושם עמוק ומשתיק את הצלצול.

"למה אתה לא עונה? זאת החברה שלך?" אני שואלת ולרגע מרגישה חשופה, מושכת את השמיכה ומכסה את החזה.
 "לא, זאת אימא."

"אתם בקשר טוב? אתה לא עונה באשמתי?" אני מתקשה להסתיר את תחושת הבגידה המסתננת. הוא לא היה איתי בקשר, אבל כן עם האישה שאמללה אותי מאז שהייתי ילדה, שהובילה אותי אל הקצה.

"לא, אנחנו לא בקשר. תכף נדבר על הסיבה בגללה היא מתקשרת ואת תביני הכול. את רוצה לאכול?" הוא קם מהמיטה ומתכופף להרים את תחתוני הבוקסר מהשטיח. אני בוחנת את הישבן השרירי שלו ומתקשה להאמין ששכבתי עם עומר, באמת עשינו

את זה. אלוהים, איך אצליח לדבר איתו עכשיו? איך אצליח להסתכל בעיניו?
 "אני צריכה ללכת לעבודה," אני ממלמלת, ממהרת לברוח ממנו. הוא נעצר במקומו ומסתובב, מתבונן בעיניי. "את יכולה להתקשר ולהמציא שאת חולה או משהו? אנחנו צריכים לדבר והשיחה הזאת חשובה מאוד."
 "עומר, מה שקרה אתמול..." עיניי נחות על הקעקוע שלו, על השם שלי. "אסור היה לנו להיסחף. אני לא יודעת מה גרם לך לחפש אותי אחרי כל השנים, אבל מה שקרה... אסור שנחזור על כך שוב."
 "אחרי השיחה את תביני הכול ובעיקר תביני שהמקום שלך הוא במיטה שלי, לצדי. קדימה, תתקשרי ותעדכני שאת לא מגיעה, אנחנו צריכים לדבר." הוא רוכן ונושק לשפתיי לפני שנעלם אל המקלחת. משהו קורה פה ואני לא יודעת עד כמה אני מוכנה להתמודד עם הדבר הזה שהוא רוצה לספר לי.
 אני קמה מהמיטה ומתלבשת במהרה, נועלת נעליים ולפני שעומר ייצא מהמקלחת, ממהרת לברוח. אני זקוקה לזמן כדי לעכל את מה שעשינו, את מה שקרה. אני לא יכולה לשבת ולנהל שיחה כאילו דבר לא קרה, כאילו לא שכבתי עם אחי. פאק! מה עשינו? אני לא ממתינה למעלית ורצה במדרגות החירום, דמעות שוטפות את לחיי והידיעה שעומר לעולם לא יהיה שלי מהדהדת בתוכי עד כאב. לא אצליח להתגבר עליו.

עומר

אני יוצא מהמקלחת ומופתע לגלות את המיטה ריקה. "בר!" אני קורא בקול ויוצא לכיוון חדר המגורים. "בר!" אני ממשיך אל

המרפסת ולא מבין לאן היא נעלמה. אני חוזר אל חדר השינה ורואה שהיא לקחה את הדברים שלה. היא ברחה ממני. פאק! הנייד שלי מצלצל ואני ממחרר לענות בתקווה שאראה את שמה של בר, אבל במקום זאת, המאמן שלי. היום רק הולך ומשתפר. "כן?"

"מתי אתה מתכוון לחזור? אני צריך להזכיר לך שאתה חתום על חוזה?" הוא שואל בתוקפנות.

"אם זכרוני לא מטעה, אתה זה ששלח אותי הביתה!"
 "אל תבלבל את המוח! אנחנו באמצע העונה ואתה הקפטן של הקבוצה! אתה דופק לנו את העונה!"
 "אנסה לחזור עד סוף השבוע, תן לי עוד כמה ימים כדי לטפל בבעיות. אני לא יכול לעזוב הכול כרגע."
 "אני צריך אותך כאן עוד היום! הבעיות לא מעניינות אותי! הקבוצה צריכה אותך, האוהדים צריכים אותך! אין דבר חשוב יותר מהקבוצה!" הוא צועק בזעם.
 "אתה טועה, יש דברים חשובים יותר. אעשה מאמץ לחזור עד סוף השבוע, במידה ולא, אתה רשאי לפעול ולפתוח בהליכים נגדי."

"על מה אתה מדבר? אתה מתכוון להרוס את הקריירה שלך? מה עובר עליך? אני לא מזהה אותך!"

"כנראה הבעיות גדולות יותר וחשובות יותר ממה שאתה חושב אם אני מוכן להמר על הקריירה שלי. אתה יודע כמה הקבוצה חשובה לי, אבל קורים דברים. אני לא יכול לעצום את העיניים ולחזור אל המגרש, תבין אותי."

הוא שותק, משחרר אוויר בתסכול. "עד סוף השבוע," הוא יורה ומנתק.

אני זורק את הנייד על המיטה ומעביר את כפות ידיי על פניי. איך אחזור עד סוף השבוע? מה אני אעשה עם ג'ין ועם בר? מה אעשה עם העסקים של אבא שלי? החיים שלי מתמוטטים ואין לי מושג לאן אני ממשיך מכאן, הדבר היחיד שאני יודע הוא שאני חייב למצוא את בר.

אני יוצא מהחניה ונוסע לכיוון הדירה שלה. מזל שהשותפה שלה שיתפה איתי פעולה ונתנה לי את הכתובת. אני עוצר ברמזור ונזכר בילדות, בבר.

"את מוכנה לומר לי מה עבר לך בראש? הפחדת אותי!" אני זועם ומחבק אותה חזק. היא רועדת, רטובה מהגשם.

"אתה אוהב אותה?"

"על מה את מדברת?" אני שואל ומסתכל בעיניה הדומעות.

"שמעת מה שאלתי אותך!" היא צועקת ומאגרפת את כפות ידיה,

מכה את חזי בחוזקה. "אתה אוהב אותה? דווקא אותה? אתה

מתכוון לעזוב אותי עכשיו?"

אני תופס את ידיה ונושם עמוק, מבין על מה היא מדברת. "את

אחותי הקטנה, ברבי. לעולם לא אעזוב אותך, את יותר חשובה

מכולן."

"שכחת אותי היום! היה יותר חשוב לך להתנשק עם הדפוקה

הזאת!"

"ראית אותנו?" אני שואל בפליאה.

"כן, ראיתי אותך! עכשיו תעזוב אותי בשקט!" היא צורחת

ונלחמת במטרה להשתחרר מאחיזתי.

"אני לא אעזוב אותך, את צריכה להקשיב לי ולהבין את דבריי. אי אפשר להמשיך ככה! אם היה קורה לך משהו הלילה? מה עבר לך בראש, לכל הרוחות? סיכנת את החיים שלך כי ראית אותי מתנשק עם מישהי אחרת? אתנשק עם עוד הרבה בחורות לאורך החיים, תסכני את עצמך בכל פעם שאעשה את זה?"

היא מכסה את אוזניה, עוצמת את עיניה ומזמזמת מנגינה. בורחת, כמו בכל פעם שאנחנו מדברים על הנושא.

"בר! את צריכה ללמוד לשלוט ברגשות שלך!"

"לא רוצה ללמוד כלום! אני רוצה שתעזוב אותי לנפשי!" היא משתחררת ורצה. אני רץ בעקבותיה ותופס אותה, מחבק אותה חזק, מצמיד את גבה אל חזי והיא פורצת בבכי, בכי קורע לב. אם היא רק הייתה יודעת שהילדה היחידה שאני רוצה לנשק זאת היא, היא בטח לא הייתה מקנאה באף אחת אחרת. אבל לעולם לא אוכל לנשק אותה, היא אחותי הקטנה.

"איפה את, בר? איפה את, לעזאזל? אם את מסכנת את החיים שלך, לא אסלח לך הפעם." אני חונה את הרכב מול בניין המגורים שלה, אפילו לא בטוח אם מותר להחנות באזור ורץ אל הכניסה. למזלי אחת הדיירות בדיוק יוצאת ופותחת את הדלת, מאפשרת לי להיכנס. אני עולה אל הדירה שלה ומצלצל ללא הפסקה עד שהשותפה שלה פותחת.

"בר, בבית?" אני שואל.

"היא לא הייתה אמורה להיות איתך? לא הבנתי למה ביקשת ממני את הכתובת שלנו."

"היא הייתה איתי אבל נעלמה. את יכולה לבדוק אם היא הגיעה הביתה?" אני לא ממתין ומחליט לבדוק לבד, עוקף אותה וממהר

לחדרה של בר. מסתכל על הבגדים המונחים על המיטה. אלה לא הבגדים שהיא לבשה אתמול בערב, כלומר היא עדיין לא חזרה. היא תצטרך לחזור מתישהו, לא? אלא אם כן, היא מסכנת את עצמה בגלל רגשות האשמה על מה שעשינו. הייתי צריך לספר לה שאנחנו לא אחים, הייתי חייב לספר לה את האמת!

"אתה יכול להסביר לי מה קורה כאן?" היא שואלת ואוספת את שיערה הפרוע. הערתי אותה מהשינה.

"יש לך מושג איפה אני יכול למצוא אותה?"

"אני לא יודעת, היא לא נוטה להעלם. היא בטח בדרך הביתה, לא? ניסית להתקשר אליה?"

לפי ההבעה על פניי היא מבינה שלא ניסיתי, מגלגלת עיניים וממהרת אל חדרה. היא חוזרת אחרי רגע עם הנייד צמוד לאוזן, כוססת ציפורניים וממתינה. "רבתם?"

"לא," אני עונה בלקוניות ובוחן את חדרה של בר ובעיקר את הפוסטר הגדול שלי התלוי מעל מיטתה. חיוך קטן נמתח על שפתיי, משוגעת. היא לא שכחה אותי לאורך השנים, אבל למה היא לא יצרה איתי קשר? למה היא לא ניסתה לדבר איתי? למה היא הוציאה אותי מחייה?

"היא לא עונה. אולי היא זקוקה לזמן כדי לארגן את המחשבות או משהו."

"אולי ואולי היא בורחת, כמו תמיד. אני צריך למצוא אותה. את יכולה לחשוב על מקום שהיא עשויה להיות בו?"

"בר לא נוהגת לצאת לשום מקום, המקום האהוב עליה הוא הספה בסלון."

הדלת נפתחת ואני ממהר לצאת מחדר השינה, רואה את בר נכנסת. היא נראית שונה, חיוורת. רגשות האשמה מכרסמים בתוכה.

"למה אתה פה, עומר?" היא שואלת בעברית וחברה שלה ממהרת אל חדרה, סוגרת אחריה את הדלת.

"למה ברכת ממני?"

"אתה מבין מה עשינו?" היא שואלת בכעס.

"אתמול היית בטוחה במה שעשינו."

"אתה אמור להיות הצד השפוי! אתה אמור להיות האחד שמציב

גבולות! זה היה ככה תמיד, מה השתנה פתאום? למה עשית את מה שעשית? איך אני אמורה לשכוח ממך עכשיו? איך אני אמורה לחזור לחיות את חיי כאילו דבר לא קרה? אתה קולט מה עשינו?"

"את נסערת בגלל מה שעשינו או בגלל המחשבה שלא נעשה את זה שוב?"

היא לא עונה, פונה אל המטבח ושולפת בקבוק מים קטן מהמקרר. היא פותחת את המכסה ולוגמת לגימה ארוכה ישירות מהבקבוק. "איך אתה יכול לשאול אותי שאלה כזאת?" "תעני לי. תמיד היינו כנים, החברים הכי טובים, תעני על מה ששאלתי אותך."

"אתה יודע את התשובה, היא מסננת בזעם ואני מתקרב אליה, מצמיד אותה אל גופי ומתבונן בעיניה הבוערות.

"אני רוצה לשמוע ממך את התשובה. זה היה כמו שדמיינת שזה יהיה?"

"אתה בלתי נסבל!" היא דוחפת אותי. אני מחזק את האחיזה ומצמיד את גבה לקיר. אני אוחוז בצדי פניה ומתבונן בשפתיה, רוצה לטרוף כל חלק בגופה.

"אני בלתי נסבל ואת מאוהבת בי."

"אתה אחי."

"ואת רוצה אותי."

"אתה אחי."

"ואת חולמת עליי."

"אתה אחי."

"ואת הדבר היחיד שאני חי למענו." אני מנשק אותה בתשוקה, לא מניח לה להמשיך לדבר ומוביל אותה אל חדר השינה. יהיה לנו מספיק זמן כדי לדבר.

בר

"אני לא מאמינה שעשינו את זה שוב! אתה עומד להתחרט על כך!" אני זועפת וקמה מהמיטה, לובשת תחתונים ושולפת גופיה מהארון.

"בואי לפה," הוא מבקש. אני מסתובבת כדי להסתכל עליו, הוא לא מבין את חומרת המצב? טעות, טעות גדולה מאוד. הוא הדבר היפה ביותר בעולם. אלוהים, מה אעשה עם כל האהבה שאני מרגישה כלפיו?

"עומר, אתה מבין את ההשלכות של המעשים שלנו?"

"השלכות אף פעם לא עניינו אותך," הוא מתפרץ ואני נושמת עמוק, מתיישבת בקצה המיטה, מכסה את פניי ונלחמת כדי לעשות את הדבר הנכון.

"אני לא אצליח להתגבר עליך. אני אוהבת אותך יותר מדי כדי
 להצליח לשרוד אחרי שתעזוב. מה אני אמורה לעשות, עומר? איך
 אמשיך לחיות בידיעה שהייתה שלי ושלעולם לא תהיה שוב?"
 "ומי אמר שלא אהיה שוב?"
 "אז אתה מתכוון להמשיך לזיין את אחותך?" אני שואלת
 בארסיות ומתבוננת בעיניו.
 "אני מתכוון להמשיך לעשות אהבה עם האישה שאני אוהב."
 "אישה שהיא אחותך," אני מתעקשת להזכיר לו והוא קם
 מהמיטה, לובש את תחתוני הבוקסר ואת מכנסי הג'ינס.
 "אנחנו צריכים לדבר."
 "אנחנו מדברים," אני מציינת והוא מתבונן בי בחיוד קטן.
 "התגעגעי אלייך יותר מדי."
 "יכולת פשוט להיות לצדי במקום להתגעגע אליי."
 "יכולתי, אם הייתי יודע איפה את. בואי, אנחנו צריכים לדבר."
 "אבל אנחנו מדברים!" הפעם אני מתפרצת בזעם. עומר מטפס על
 המיטה, מתקדם לעברי על ברכיו ותופס את פניי, מצמיד את
 שפתיו אל שלי ולוחש, "אני לא יכול להתרכז בשיחה רצינית
 כשאנחנו יושבים במיטה."
 אני קמה מהמיטה לפני שאמצא את עצמי עירומה פעם נוספת
 ויוצאת אל הסלון, מתיישבת על הספה ומחכה לשמוע מה גרם לו
 להופיע בביתי אחרי כל השנים האלו ולחצות כל גבול אפשרי.
 "ברבי, קרו המון דברים שאת לא יודעת עליהם ולא יהיה לך קל
 להתמודד איתם."
 "על מה אתה מדבר?"
 הוא מתיישב על הכורסה ומתבונן בעיניי, מחפש את המילים
 הנכונות.

"פשוט תדבר, " אני מבקשת והוא מהנהן.

"אני לא יודע מאיפה להתחיל. בעצם אני כן יודע, למה לא יצרת איתי קשר כל השנים?"

"איך אתה יכול לשאול אותי שאלה כזאת?" אני שואלת בזעם.

"אחרי מה שקרה בחרת להעלים, אפילו לא באת כשהייתי מאושפזת, השארת אותי לבד!" אני שותקת לרגע ואומרת בכאב, "בהתחלה, באמת רציתי להאמין שאתה זקוק לזמן, אבל כשאבא הראה לי את התמונות שלך עם הבחורה הזאת... שברת לי את הלב לרסיסים, לקחת ממני את האוויר, את החשק להמשיך.

הדבר היחיד שהחזיק אותי היה הידיעה שאתה מאושר, משגשג, פורח. לא העזתי לחזור לחייך, הבנתי שהחלטת להמשיך בלעדיי וכיבדתי את ההחלטה שלך."

הוא מתבונן בי במבט לא מובן ומרים את החולצה שלו, מצביע על הקעקוע. "נראה לך שמישהו שהחליט להמשיך הלאה היה מקעקע את השם שלך? את חלק ממני בר, תמיד היית ותמיד תהיי."

"אז למה נטשת אותי לבד?" קולי נשבר.

"כי לא ידעתי שאת בחיים, " הוא אומר בלחש. אני לא מבינה על מה הוא מדבר. מה זאת אומרת לא ידעתי שאת בחיים? למה שיחשוב שאני לא בחיים?

"בר, אנחנו קברנו אותך."

המילים שלו מזעזעות כל חלק בגופי ודמעות נאגרות בעיניי. "על מה אתה מדבר? מה זאת אומרת קברנו אותך?"

"אחרי שנסעתי לספרד אימא התקשרה ואמרה לי שהתאבדת. הגעתי לארץ, סירבתי להאמין, אבל הייתה שם גופה וקבר והלוויה והכול. גרמו לי להאמין שמתת והרגו חלק ממני בדרך."

דבריו מזעזעים אותי, אני לא יודעת מה לומר או איך להגיב.
 ידעתי שההורים שלי שונאים אותי אבל לגרום לו להאמין שאני
 מתה? למה שיקברו אותי? למה שיעשו דבר קיצוני כל כך?
 "אימא פחדה אחרי שראתה אותנו מתנשקים, היא פחדה
 שנחליט להילחם על הרגשות שלנו ונבייש את שם המשפחה. היא
 רצתה לשים סוף למה שקרה ושלחה אותי לספרד בטענה
 שהתאבדת. לא חשבתי שמישהו יהיה מסוגל להמציא דבר כזה."
 "איך הם יכלו? איך אפשר להמציא שמישהו מת?" אני מגמגמת,
 מחניקה את הבכי המאיים לפרוץ. ההורים שלי זייפו את המוות
 שלי. איך אפשר לזייף מוות, לכל הרוחות?
 "כסף יכול לעשות הכול."

אני קמה מהספה, מתקשה לעכל את דבריו. "איך גילית שאני
 בחיים?"
 "אבא חולה. אימא התקשרה אליי וביקשה ממני להגיע הביתה
 ולחתום על מסמכים כדי להעביר לה את העסקים של אבא.
 מסתבר שהוא מינה אותי ליורש שלו וכרגע אני הבעלים של הכול.
 הוא סיפר לי את האמת ברגע של שפיות. הוא סובל
 מאלצהיימר."

אני מתקשה להקשיב לדבריו, להתעסק במחלה של אבא שלי או
 בהון המשפחתי, מתקשה להאמין שהם גרמו לעומר להאמין
 שאני מתה וגרמו לי לחשוב שהוא המשיך הלאה בלעדיי. איך הם
 יכלו להפריד בינינו? הם ידעו שעומר הוא הדבר היחיד שיש לי
 בחיים, הדבר היחיד שחשוב לי. איך הם יכלו לעשות לנו דבר
 כזה?

"אתה מבין מה הם עשו?" אני שואלת בחוסר אמון.
 "הם עשו דבר גרוע יותר, ברבי, הרבה יותר גרוע."

"מה?" אני מתקשה להאמין שקיים דבר גרוע יותר מלזייף את המוות של הבת שלהם.

"אנחנו לא אחים," הוא אומר ומתבונן בעיניי.

דבריו מהדהדים בתוך ראשי, נשימתי נעצרת. על מה הוא מדבר?
"אנחנו לא אחים, בר."

אני עוצמת את עיניי בחוזקה, מסרבת להקשיב לדבריו, מסרבת להבין את משמעות דבריו. לא יכול להיות שזאת האמת, לא יכול להיות שכל הסבל והכאב שחוויתי לאורך השנים היה לחינם, לא יכול להיות שעומר הוא לא אחי. אלוהים.

פרק 16

עומר

"לא אחים?" היא מתקשה בכלל לבטא את המילים.

"לפני המעבר לברזיל הם קיבלו הצעה לצוואה של סבא ושם הוא כתב שהיורש שלו יהיה הבן שיביא לעולם נכדים בכורים. הכלבה לא יכלה להיכנס להריון והייתה בלחץ של זמן אז הם ניצלו את הנסיעה בשביל לאמץ ולספר לכולם שהיא ילדה."

הכאב בעיניה שובר את לבי. הייתי רוצה למצוא את המילים הנכונות לנחם אותה, אבל לא נראה לי שהן קיימות.

"למה היא שנאה אותי? מה עשיתי לה?" קולה חלש, שבור. אני מתיישב מולה על שולחן הקפה ואוחז בכפות ידיה, רוכן קדימה ונושק ארוכות לראשה המורכן.

"ברבי, היא שונאת את כולם, הדבר היחיד שמניע אותה זה כסף."

היא צוחקת באומללות ומרימה את ראשה, מתבוננת בעיניי.

"ולמרות הכול, אנחנו צריכים להודות להם, לא? מי יודע מה היה יוצא מאיתנו אם היינו נשארים בבית היתומים בברזיל. אתה קולט? ההורים הביולוגים שלנו נטשו אותנו וההורים המאמצים שלנו השתמשו בנו, לא פלא שיצאנו כאלה דפוקים."

"אנחנו לא אחים," אני חוזר על השורה החשובה ביותר, מרים את כפות ידיה אל שפתיי ונושק להן.

"העובדה הזאת לא הופכת אותנו לפחות דפוקים. גדלנו יחד כמו אחים ולא היינו אמורים לפתח רגשות מהסוג הזה. הרשתי לעצמי להתמסר לך לפני שידעתי את האמת."

"במקרה אחר, לא הייתי נוגע בך."

מבטה משתנה והיא משחררת את כפות ידיי, קמה מהספה, בורחת ממני פעם נוספת.

"אז רק אני הדפוקה בסיפור הזה כי אני כן נגעתי בך במחשבה שאתה אחי," היא כועסת על עצמה ומכסה את פניה. אני מתקרב ומצמיד את גבה לחזי, מחבק את מותנניה, רוכן אל אוזנה.

"לא בגללי, בגללך. הייתי שם זין על הדבר הנכון אם הייתי יודע שאת מסוגלת להכיל את מה שקורה בינינו בלי לשנוא את עצמך ולהתחרט על כך." אני מסובב אותה בין זרועותיי ואוחז בצדי פניה, מלטף את דמעותיה באגודליי. "לא הייתי פוגע בך."

"אתה יכול לחיות בלעדדי, אני לא יכולה לחיות בלעדיך."

"בולשיט. ידעת שאני חי, צפית בי, הייתה לך גישה למידע עליי. אני חשבתי שאת מתה, שאיבדתי אותך. את הכאב, את הלילות ללא שינה, את החור הגדול שנפער בתוכי לא שידרו בטלוויזיה או הציגו בראיונות. הסיבה היחידה בגללה התעקשתי להמשיך עם הכדורגל היא שלא רציתי לחזור הביתה. ידעתי שאם אראה את

האישה הזאת אהיה מסוגל להרוג אותה. לא רציתי להפוך לרוצח, לא רציתי לסיים את החיים בכלא." "ועכשיו מה?" היא שואלת ומצמידה את מצחה לחזי, מתחמקת מעיניי. אני מלטף את ראשה וחושב על ג'ין, שואל את עצמי את אותה השאלה, ועכשיו מה? הצעתי לאישה הזאת נישואים. היא הייתה שם בשבילי לאורך השנים, לימדה אותי להיות אני. איך אעזוב אותה? איך אעזוב את בר? "נזמין משהו לאכול?"

אנחנו יושבים יחד ליד הדלפק במטבח. בר נוברת באוכל, מרוחקת, שקועה במחשבות. "הרגשתי אשם," אני מספר, עיניה המיוסרות פוגשות את עיניי. "ראיתי את בקבוק הוויסקי הריק ואת חפיסות הכדורים." אני שולף את הטלפון הנייד מכיס מכנסי הג'ינס ומתחבר לפלייליסט ששמור בטלפון הנייד שלי, מפעיל את המוזיקה. קולה של וויטני יוסטון ממלא את החדר ודמעה חומקת מעינה של בר. "בכל לילה, במשך שש שנים, שכבתי במיטה ושאלתי אותך את אותה השאלה: למה עשית את זה, למה השארת אותי לבד. חשבתי עלינו ועל הקשר שלנו לאורך השנים והרגשתי אפילו אשם יותר כי לא ידעתי מה היו השאיפות והחלומות שלך, לא ידעתי מה רצית לעשות כשתהיי גדולה, לא ידעתי על מה חשבת." "החלום שלי היה לראות אותך מצליח, השאיפה שלי הייתה שנמשיך להיות קרובים." "מה את עושה היום?"

"מעבירה שיעורי ריתמיקה לילדים קטנים. גיליתי שאני ממש אוהבת ילדים ומסתדרת איתם טוב יותר מאשר עם מבוגרים."

"איך הכרת את השותפה שלך לדירה?" אני מתעניין.

"חלקנו חדר במעונות בתקופת הלימודים. היא שונה ממני אבל הפכה להיות חלק בלתי נפרד מחיי."

"למה לא חידשת קשר עם החברות שלך? אם היית מדברת איתן היינו יודעים שאת בחיים," אני מתקשה להבין.

"לא רציתי להיזכר בך וידעתי שהן מיד ישאלו עליך."

"הצלחת לשכוח אותי?" התשובה ברורה לי ובכל זאת, אני רוצה לשמוע אותה ממנה.

"ניסיתי. יצאתי לדייטים, התחלתי וסיימתי מערכות יחסים, אבל שום דבר לא הצליח." היא נאנחת ומוסיפה, "כעסתי עליך והכעס הזה גרם לי לעשות המון שטויות. מה עם החברה שלך? היא יודעת שאתה כאן?"

"כן, היא יודעת את האמת. גיין הייתה איתי בישראל ושמעה הכול. היא נפרדה ממני בשדה התעופה כי הבינה שהסיפור שלנו לא סגור ושאין לי מושג איך אגיב או ארגיש כשאפגוש אותך."

אני משחק עם האוכל בצלחת וממשיך, "היא הייתה נקודת האור שלי. גיין היא מקעקעת והיא קעקעה את השם שלך על החזה שלי. היא זיהתה את הכאב בעיניי והייתה שם בשבילי. אם לא היא, אני לא יודע איפה הייתי היום. גיין החזיקה אותי על הרגליים, שמרה עליי מפוקס בעבודה שלי ובהווה."

"ואיך אתה מרגיש עכשיו?"

אני עוצם את עיניי ומכסה לרגע את פניי, המחשבה על הכאב שאגרום לגיין שוברת אותי.

"ג'יין סבלה המון בחיים והידיעה שאשבור לה את הלב גורמת לי להרגיש רע. הייתי המשפחה שלה, הכול עבורה ועכשיו..."
 "ועכשיו מה?" היא מאיצה בי להמשיך.
 "בר את יכולה לשכוח ממני או להתנהג כמו אחותי אחרי מה שקרה בינינו? אני לא יכול. איתך אני שלם. הידיעה שאת בחיים שינתה את התמונה. אלוהים החזיר לי את החמצן לגוף אחרי יותר מדי שנים."
 בר קמה ממקומה ומתקרבת אליי. אני מתרחק מעט מהדלפק והיא מתמקמת בין רגליי, כורכת את זרועותיה סביב צווארי.
 "אני אוהבת אותך," היא לוחשת באוזני ומצחקקת. "אני לא מאמינה שהמילים האלו יוצאות מפי בלי להרגיש אשמה."
 אני מתבונן בפניה ומתקשה להאמין שהיא פה איתי. במשך שנים דמיינתי איך היא הייתה נראית היום, מה היה סגנון הלבוש שלה, אם היא הייתה טיפוס של אנדרואיד או אייפון, אם הייתה משאירה את שיערה ארוך או מקצרת אותו.
 "לאן הפלגת?"
 "אני רוצה לדעת הכול, בר. אני רוצה להרגיש כאילו הייתי לצידך לאורך השנים."
 "אין כזה הרבה לספר," היא מובכת, מתחמקת ממבטי. "כמה זמן תוכל להישאר? אתה באמצע העונה."
 "אצטרך לחזור למדריד עד סוף השבוע, אבל אני לא רוצה לחשוב על זה כרגע, אני רוצה לחשוב עלינו."
 "אני רוצה לחזור להיות אנחנו."
 ידיי נשלחות לצדי פניה, מאלצות אותה לפגוש את מבטי. "בעבר היינו אומללים, היום נהיה מאושרים ונפסיק להתבייש ברגשות שלנו."
 "שלנו."

”יהיה קשה להסביר אותם ל-”

אני רוכן ונושק לשפתיה, לא מניח לה לסיים את המשפט. יהיה לנו זמן לחשוב על הרעשים מסביב, כרגע אני צריך אותה, להרגיש אותה, ליהנות ממנה עוד קצת לפני שנתמודד עם העולם.

”התמונה צולמה בחופשת סמסטר, טסתי עם לינדזי לברזיל, היא מספרת. אני מסתכל על בר יושבת על מגבת בחוף הים, בידה קוקוס גדול, צוחקת ומרגיש צביטה חזקה בלב. ”רצית לבקר שם והבטחנו שיום אחד ניסע לריו, ”אני מספר. ”לפני שנתיים שיחקתי בברזיל וזה היה אחד המשחקים הקשים בחיי. מרגע שנחתי בריו משהו נכבה בתוכי, רציתי להיות בכל מקום אחר, רק לא בעיר שבה רצינו לבקר יחד. אני זוכר שהלכתי עם הקבוצה לבקר בחוף, התאפקתי שלא לפרוץ בבכי כמו ילד קטן.”

עיניי נעוצות במסך, בחיוכה. אני מעביר תמונה ומרגיש את עיניה מלטפות את פניי בעצבות. היא לוקחת ממני את המחשב הנייד ומניחה אותו בצד, מתיישבת בפישוק על חזי. אני מניח את כפות ידיי על ירכיה, לא משנה כמה פעמים עשינו אהבה מהרגע שנפגשנו, אני עדיין לא מאמין שהיא כאן ושהיא שלי. ”עומר שאני מכירה וזוכרת היה שואל אותי: 'למה לחשוב על כל מה שאיבדנו במקום להסתכל על כל מה שקיבלנו?' יכול להיות שהיינו צריכים את השנים האלו כדי להבין שהאהבה שלנו היא יותר מאובססיה, היא שרדה את הריחוק, את המוות, את הכעסים, את ההורים שלנו.”

אני שולח את כף ידי אל עורפה, מושך אותה אליי ומנשק אותה בהזדקקות, בתשוקה. אני מתהפך ומתמקם בין רגליה, מרגיש

את איברי מזדקר. חלפו פחות מעשרים דקות מהפעם האחרונה שבה הייתי בתוכה ובכל זאת, גופי עולה באש, זקוק לה.

"אתה מלא באדרנלין, " בר מקניטה.

"אני צריך להשלים את החסר. הייתי תקוע יותר מדי זמן עם התמונה שלך במקלחת, נוגעת בעצמך. שאלתי את עצמי מיליון פעם למה לא העזתי ונכנסתי לאמבטיה. אם הייתי יודע שהזמן שלנו עומד להסתיים, לא הייתי מתאפק, הייתי נכנס וזורק זין על ההשלכות."

"ואז איך הייתי מצליחה לחיות בלעדיך? אני לא חושבת שהיה כוח שהיה מרחיק אותי ממך."

"הלוואי ולא היית מתרחקת, הלוואי והיית מחפשת אותי קודם, " אני אומר ותוחב את ידי בינינו, מסיט את תחתוניה ובלו שום התראה או הכנה, חודר לתוכה. בר משחררת גניחה עמוקה ונושכת את שפתה התחתונה. עיניה נעצמות לרגע ונפקחות כאשר גופה מרפה מעט. אני נכנס ויוצא באדישות, מתענג, מרגיש בבית.

"הפעם זה לתמיד, נכון?" היא שואלת בחוסר ביטחון, אצבעותיה חופרות בגבי, כפות רגליה מונחות על ישבני, מעמיקות כל חדירה.

"לא אוכל לחיות בלעדיך, עומר."

"אני שלך, בר. הייתי ואהיה שלך לנצח."

נשימותיה של בר כבדות. אני מאיץ את הקצב והיא מתאימה את עצמה לקצב שלי, רועדת בין זרועותיי, גומרת בקול. הדופק המהיר מסחרר את ראשי ואני משעין את מצחי על כתפה. בר מחבקת אותי חזק בעזרת זרועותיה ורגליה.

"אני מועד אותך, " אני לוחש.

"תיזהר לזוז." היא מחזקת את אחיזתה. אני מרפה את גופי ומרים את ראשי, מתבונן בעיניה היפות.

"על מה את חושבת?" אני שואל. בר נושכת את שפתה ומתחמקת ממבטי.

"מה נעשה אם הסיפור שלנו יתגלה? אתה דמות ציבורית, אחת המוכרות ביותר ברחבי העולם. אנשים יחשבו שאנחנו סוטים, הם לא יקבלו את העובדה שאנחנו לא אחים כי בכל זאת, גדלנו יחד."

"בר אהיה מוכן לעזוב את הכדורגל ולא אעזוב אותך."
 "תהיה אומלל בלי הכדורגל."

אני מחייך ושואל, "אומלל בלי הכדורגל? הייתי אומלל במשך שש שנים כי חשבתי שהתאבדת בגללי, שום דבר לא משתווה להרגשה הזאת. יש לך מושג כמה פעמים אלוקים שמע אותי אומר שאחליף כל הצלחה, כל הגשמת חלום, באפשרות לראות אותך עוד פעם אחת? לא רק שקיבלתי אותך בחזרה גם נודע לי שאנחנו לא אחים, מה יכול להיות טוב מזה? הכדורגל ודעתם של האנשים לא מעניינים אותי, את הדבר היחיד שחשוב לי, ברבי."

"עומר, לא ניסיתי להתאבד באשמתך, ניסיתי להתאבד בשבילך," היא מבהירה, "ידעתי שכל עוד אתה חלק מהחיים שלי לעולם לא תהיה מאושר. אם הייתי מחפשת אותך לפני שש שנים לא היית ממשיך הלאה ורציתי שתמשיך. שנאתי את העובדה שלא באת לבקר אותי ושנאתי אפילו יותר את העובדה שהתאהבת באחרת, אבל גם רציתי בזה, רציתי לראות אותך מאושר."

"האמנת שהייתי נוטש אותך לבד בבית החולים?" אני שואל בחוסר אמון.

"האמנתי שהתביישת במה שעשינו אם עזבת בלי להיפרד."
 "אימא... קשה לי לקרוא לאישה הזאת 'אימא', אני נאנח

ומוסיף, "היא לא נתנה לי להיפרד ממך ואיממה שתזרוק אותך

מהבית אם אנסה להתקרב אלייך. חשבתי לעצמי, היא אימא שלה ולא תעז לפגוע בה. ”
 ”בסופו של דבר אבא רצה אותי מתה ולא אימא, ” כאב בקולה ודמעות מציפות את עיניה.
 ”זה לא נכון. הוא העדיף להעלים אותך כי היא רצתה להשאיר אותך למות על הרצפה. הוא הגן עלייך כששלח אותך רחוק. מה שכן, הוא לא העז לחשוף את האמת וחשב על האינטרס האישי שלו. בסופו של דבר, הם אנשים אומללים שחושבים רק על כסף ואני מתכוון לפגוע בהם במקום הכי כואב. ”
 ”על מה אתה מדבר? ” בר נדרכת. אני נשלף מתוכה ונשכב לצדה על המיטה, בוהה בתקרה ומכריז :
 ”לא חשבתי שאגיד את זה אי פעם, אבל אני אהרוס אותם. הגיע הרגע לנקום בהם על מה שעשו לנו. ”

פרק 17

בר

דלת הבית נפתחת ולינדזי נכנסת, צועדת על קצות האצבעות לכיוון חדרה.
 ”למה את מתגנבת? ” אני שואלת ומניחה את מעדן השוקולד על הדלפק. לינדזי נבהלת בתגובה.
 ”אלוהים, באשמתך כמעט חטפתי התקף לב. ” היא מתקרבת למטבח, מניחה את התיק ומתיישבת מולי על כיסא גבוה. ”הייתי בטוחה שתהיי עם הקפטן הסקסי של מדריד ולא רציתי להפריע. ”

"הוא נסע למלון להתאמן ולהתקלח. קבענו להיפגש מאוחר יותר."

"רוצה לספר לי?"

אני חושבת על כך לרגע, מתלבטת איך לספר לה את האמת. אנשים לא יקבלו או יבינו את הסיפור שלנו, הוא מעוות מדי. "עומר ואני ילדים מאומצים," אני מספרת, משמיטה את העובדה שלא ידענו על כך לפני. "ההורים המאמצים שלנו הם ההורים הרעים, כמו בסרטים. בכל אופן, מאז שהיינו ילדים היינו קרובים מאוד אבל לא במובן של אחים כי לא גדלנו בבית 'משפחתי', התאהבנו מגיל צעיר מאוד."

"את רצינית?" היא פוערת את עיניה, חיוך ענק מצטייר על פניה. "וואו הסיפור הזה רומנטי בטירוף."

"לא בדיוק, עברנו יותר תקופות רעות מתקופות יפות. ההורים שלנו לא רצו שנהיה יחד כי זה לא נראה טוב ובעיקר, כי הם לא סיפרו לאף אחד שאנחנו מאומצים. מהרגע שתפסו אותנו מתנשקים העולם נחרב והם לקחו ממני את עומר. אני לא יכולה לתאר לך את הכאב העצום ואת הבושה שהם גרמו לי להרגיש," דמעות מציפות את עיניי כשאני משחזרת בראשי את היום שבו עומר עזב ובעצם לא ראיתי אותו שוב. "עומר היה יותר מאהבת חיי, הוא היה הכול, המשפחה היחידה שלי. באותו לילה שבו הוא עזב בלי להיפרד, באשמת ההורים שלנו, בלעתי כדורים וניסיתי להתאבד."

"אני בהלם," לינדזי מכסה את פניה ומניחה את כף ידה על כף ידי, דמעות נופלות מעיניה.

"התעוררתי בבית החולים ומשם העבירו אותי למוסד פסיכיאטרי פרטי בלי לתת לי לדבר עם עומר. אחרי תקופה אבא

שלי הופיע עם תמונות של עומר והחברה שלו. הוא אמר לי שעומר סירב לחזור כי הכדורגל חשוב יותר, שהוא התחיל חיים חדשים והבין שהייתי אובססיה חולנית ומעוותת. אבא שלי שכנע אותי לטוס לאנגליה ולהתחיל מחדש והסכמתי כי נגעלתי מהרגשות שלי. גדלנו כמו אחים, לא הייתי אמורה להתאהב בעומר. חשבתי שהוא רוצה התחלה חדשה, רחוקה ממני. "למה הוא לא חזר לארץ? למה הוא לא חיפש אותך?" היא שואלת בחוסר הבנה. "קשה לי להאמין שהרגשות היו חד צדדיים, הוא מאוהב בך עד מעל הראש ומסתכל עלייך כאילו את הדבר היקר ביותר עלי אדמות."

"הרגשות לא היו חד צדדיים, פשוט ההורים שלי יצאו מגדרם כדי להפריד בינינו ולאחרונה עומר גילה את האמת." אפילו עכשיו אני מתקשה להאמין למה שהם היו מסוגלים לעשות. "הם סיפרו לעומר שהתאבדתי ואפילו קיימו הלוויה. בעיני כולם אני מתה, בזמן שאני חייה כאן."

"מה?" היא פוערת את עיניה. "הם הרגו אותך?"

"כן, מסתבר שעבור כולם אני מתה. הם נתנו לעומר להתאבל במשך שנים, לחיות במחשבה שהתאבדתי באשמתו."

היא מסתכלת עליי, חסרת מילים. איך בכלל מעכלים אמת נוראית כל כך? איך בני אדם נורמטיביים יכלו להגות תוכנית כזאת אכזרית בגלל ירושה? לא מדובר בגוועים ברעב, מדובר באנשים עשירים מאוד שרעבים לעוד ולעוד. אני מנגבת את הדמעות ואומרת, "אני לא מופתעת. הם שנאו אותנו והוכיחו לנו זאת בכל דרך."

"אחותי, מדובר בעבירה פלילית. את מתכוונת להתלונן נגדם? מגיע להם לשבת בכלא לשארית חייהם."

"אבא שלי חולה אלצהיימר, זאת הסיבה היחידה בגללה הוא

סיפר את האמת לעומר. החיים הענישו אותו מספיק."

"ואימא שלך?"

"אני לא יודעת אם אני רוצה להיכנס לזה," אני מודה. "עומר

טוען שיש לו תוכנית נקמה, אבל אני לא רוצה לשמוע על הנושא.

מה ייצא לנו מזה? אני לא רוצה לבזבז עוד זמן על האנשים האלו.

הדבר היחיד שמעניין אותי הוא עומר והעובדה שהוא חזר לחיי."

"ומה עכשיו?" היא שואלת את שאלת המיליון.

"לא אוותר עליו," אני עונה בהחלטיות. לא משנה מה יהיה, לא

אאפשר לו לצאת מחיי.

"עומר לא היה מוותר עלייך. תחשבי על זה, את עקבת אחרי

לאורך השנים, ראית אותו משתנה והופך לגבר, ראית אותו

משחק ומגשים את החלומות שלו בזמן שהוא התאבל עלייך. הוא

בטח התייסר במשך שש שנים כי האמין שהתאבדת באשמתו. זה

נורא, אחותי."

"אני לא יכולה לדמיין מה היה קורה אם הייתי חושבת שאיבדתי

את עומר לתמיד, אם הייתי צריכה להיות נוכחת בהלוויה שלו...

יש לי צמרמורת מעצם המחשבה על כך."

"האנשים האלו רעים. בדרך כלל, אנשים שמאמצים ילדים הם

אנשים בעלי לב רחב, אבל הם לא המקרה."

"נכון אבל מה היה קורה אם הם לא היו מאמצים אותנו? איפה

היינו היום? אני לא רוצה לתת לשנאה ולכעס לעזור אותי ולזכור

שהם נתנו לנו קורת גג, כסף, חינוך, גם אם הם עשו זאת בשביל

מה שיגידו ולא בשבילנו."

"את עובדת עם ילדים, מי כמוך יודעת כמה חום ואהבה הם

צריכים."

"המוון, אבל הם גם צריכים קורת גג, מיטה וארוחה חמה. אם היינו נשארים בבית היתומים לא בטוח שהיה לנו זה את זה ובטח שלא היה לנו את הדברים האחרים שציינתי. סביר להניח שלא הייתי גרה כאן עכשיו ועומר בטח היה עבריין ולא שחקן כדורגל מפורסם, "אני נאנחת ומכסה את פניי, "אני לא רוצה לראות את האנשים האלו שוב, שיחיו את חייהם רחוק מאיתנו. "עומר יניח לנושא?"

"אשכנע אותו. אם הוא יחליט להילחם באישה הזאת היא תחזור להיות חלק מחיינו ונצטרך להתמודד איתה..."

"ואת לא מוכנה לזה, " היא מסיימת את המשפט.

"לא, אני לא מוכנה לזה וכנראה לעולם לא אהיה."

"למה אתה כזה חתיך?" אני שואלת ברגע שעומר פותח את הדלת, בוחנת את חזהו השרירי. חיוך מצטייר על פניו.

"חשבתי שקבענו להיפגש אצלך בדירה, " הוא אומר. אני כורכת את זרועותיי סביב צווארו ומדביקה את שפתיי לשלו, מתקשה להאמין שאני יכולה, שבמציאות החדשה עומר הוא שלי בכל מובן המילה.

"התעכבת והתגעגעת אליך. אתה מכיר אותי, אני חסרת סבלנות, " אני חולפת על פניו. "החלטת להזמין את כל הממלכה לישון איתך? בשביל מה אתה צריך סוויטה נשיאותית? מה רע בסוויטה הרגילה?" אני מקניטה, לא באמת זקוקה לתשובה. זה עומר. הוא תמיד היה הילד הפשוט שצריך הכול מיוחד ויוקרתי. עומר מצמיד את חזו לגבי, כורך את זרועותיו סביב צווארי.

"בשונה ממך, אף פעם לא הייתה לי בעיה עם בזבזים."

אני מסתובבת בין זרועותיו ומשחררת את המגבת הכרוכה סביב מותניו, מביטה בעיניו היפות. "אני יודעת, אהבת להיות עשיר ולמזלך, היום אתה עשיר מאוד בזכות עצמך." אני מתרוממת על קצות האצבעות ומעבירה את לשוני על שפתיו. "מוערך בשמונה מאות מיליון יורו."

הוא מוביל אותי אל הספה ומפיל אותנו עליה, מתמקם בין רגליי, מעביר את משקלו לזרועותיו המונחות לצד ראשי.

"את לא צריכה להאמין לכל פרסום."

"הרווחת פחות?" אני מעמידה פני מאוכזבת והוא צוחק. מלטף את קצה אפי בשלו, נושך את שפתי התחתונה ומותיר שובל רטוב בדרכו אל צווארי.

"הרבה יותר."

אני צוחקת בתגובה ושואלת, "תקנה לי מתנה?"

"אקנה לך את הירח," הוא מבטיח ואני מאמינה לו. עומר יעשה בשבילי הכול.

עומר

הטלפון שלי מצלצל. בר יושבת ליד החלון, מסתכלת על העיר, שקועה במחשבות. אני מעיף מבט חטוף על הצג ונאנח כאשר רואה את שמה של ג'ין. לא יהיה נכון לענות לה ליד בר ובכלל, מה אומר לה? היא בטח תשאל על היחסים שלנו. אני מכבה את הנייד וניגש אל בר, נעמד מאחוריה ומעביר את אצבעותיי על שיערה החלק. אהיה חייב לחזור למדריד ולדבר עם ג'ין, היא בטח מטפסת על הקירות.

"הכול בסדר?" אני שואל. בר מרימה את ראשה, פוגשת את עיניי. אני שולח את אצבעותיי לפניה היפות, משרטט את תוויה.

"למה אתה מסתכל עליי ככה?" מבוכה בקולה.
 "אלוהים יודע כמה ניסיתי לדמיין אותך לאורך השנים."
 "לא השתנתי מדי."
 "לא, לא השתנת. אני עדיין יכול לזהות את ההבעות שלך ולקרוא
 אותך כמו ספר פתוח." אני מתיישב לצדה ומושך אותה אליי,
 מושיב אותה על ברכיי.
 "מה קורה? על מה את חושבת?"
 "מחר אתה עוזב ואני לא יודעת מתי אראה אותך שוב."
 "לא תצליחי להשתחרר ממני מהר כל כך," אני מבטיח ומנשק
 את צווארה. "אני צריך לטפל בכמה עניינים דחופים ולאחר מכן,
 תצטרפי אליי."
 "זה לא נשמע כמו בקשה," היא מתחכמת.
 "זאת לא בקשה," אני מבהיר. "כשתסתיים העונה נגור איפה
 שתרצי, אבל עד אז אני חייב להיות במדריד ולא אהיה רחוק
 ממך."
 "העניינים האלו שאתה צריך לטפל בהם זאת ג'ין?"
 "בעיקר ג'ין, אבל גם הקבוצה ועוד כמה נושאים לא פתורים. ג'ין
 ואני גרים יחד, אצטרך לעזור לה למצוא מקום חדש ולהיפרד
 ממנה. היא הייתה חלק גדול מחיי וקשה לי לדעת שאפגע בה."
 "אתה אוהב אותה," זאת לא שאלה.
 "אני אוהב אותה מאוד, אבל איתך זה שונה."
 "לא אגור בבית שלכם."
 "נבנה מקום משלנו."
 בר נושקת לשפתיי ומחבקת את צווארי בחוזקה.
 "ייקח לי זמן לעכל שזאת המציאות ולא חלום."

היא משעינה את לחייה לחזי ואני נושם את ריחה, מהדק את אחיזתי סביב גופה ונלחם בדמעות – בר חזרה אליי.
 "את רוצה לצאת?"

"לא, אני מעדיפה להישאר כאן. נזמין ארוחת ערב ונבלה מול הטלוויזיה?" היא מציעה, נראית עצובה. בפעם האחרונה שבה טסתי למדריד החיים שלנו השתנו.

"נזמין ארוחת ערב, אבל לפני אני רוצה שתקשיבי לי והכי חשוב שתאמיני לי."

בר משפילה את מבטה. היום היא יודעת את האמת, אבל כמה מילים לא יכולות למחוק כעס ואכזבה של שש שנים. היא האמינה שנטשתי אותה, שבחרתי באחרת, ששכחתי אותה ויהיה קשה לשלוט בחוסר הביטחון שהנסיעה הזאת מעוררת בה.
 לא יהיה נכון להציע לבר לבוא איתי לפני שאסיים את מערכת היחסים עם ג'ין. אני לא יודע כמה זמן אצטרך להיות איתה, אחרי הכול הצעתי לה נישואים ואנחנו חולקים חיים משותפים. כמו שאני מכיר את ג'ין היא לא תהיה מוכנה להישאר בבית שלנו ותטען שהוא שלי. ג'ין לא תסכים שאממן אותה וכל עוד היא תגור בבית הזה אהיה חייב לשלם את ההוצאות כי היא לא תוכל לעמוד בהם. לא חשבתי שדבר כזה יכול לקרות, שהיחסים עם ג'ין יום אחד יסתיימו. התרגלתי לחיים לצידה, לרגעים שלנו, לצחוקה המדבק והיה לנו טוב ביחד. היא הבינה אותי ואת העולם שלי. יכול להיות שאני עושה טעות? יכול להיות שהפגישה המחודשת עם בר בלבלה אותי? שההלם גורם לי לחשוב שהזוגיות בינינו יכולה להצליח? העובדה היא שאני לא מכיר את

בר הבוגרת, אני מכיר את הילדה ואת הנערה. אם סגנון החיים שלי לא יתאים לה? אני מוותר על הזוגיות עם ג'ין מהר מדי? "נעלמת לי," היא קוטעת את מחשבותיי, מעבירה את קצות אצבעותיה על פניי.

"הייתי רוצה למחוק את חוסר הביטחון שאת מרגישה ולקחת אותך איתי למדריד, אבל זה יהיה לא הוגן כלפי ג'ין." "אני יודעת ובכל מקרה, אצטרך להתפטר מהעבודה ולעשות סדר, יש לי חיים פה."

"סוג העבודה שלי תקשה עלייך למצוא עבודה מסודרת ותצטרכי לוותר הרבה. משחקים ואימונים חשובים יכולים ליפול על אירועים ועל תאריכים מיוחדים," אני מכין אותה מראש, היא צריכה לדעת שהחיים איתי לא יהיו קלים.

"בכל מקרה יהיה לי קשה למצוא עבודה במדריד כי אני לא מכירה את השפה. קודם אתמקד בלמידת ספרדית, סגנון החיים שלך ורק אז אחשוב מה הלאה." "החששות מרוחים על פנייך, בר."

"החשש לא קשור בעבודה, הוא מתמקד בדעות של האנשים. לינדזי שאלה עלינו ולא הייתי מסוגלת לספר לה שחשבנו שאנחנו אחים. שיקרתי וסיפרתי לה שידענו שאנחנו מאומצים ובכל זאת, הסיפור נשמע קריפי."

"התקשורת מלחיצה אותך?" אני שואל בהבנה.

"אתה אחד הדמויות הבולטות ביותר בכל רחבי העולם."

"בהתחלה נשמור על פרופיל נמוך. לתקשורת יהיה קשה להבין את הפרידה מג'ין ואת העובדה שהמשכתי הלאה מהר כל כך." "אני מתארת לעצמי. אז נוכל להישאר בבית לפחות בהתחלה? אני חושבת שנזדקק לזמן כדי להתרגל זה לזה מחדש ולהבין את הרגשות שלנו." "את מהססת?" אני מברר.

"לא הייתי משתמשת במילה היסוס אולי תוהה. אני תוהה עד כמה אנחנו מתאימים כי השתנינו המון בשנים האחרונות. אתה עומד לוותר על ג'ין ואני מוותרת על כל החיים שבניתי פה, זאת החלטה גדולה."

"זאת החלטה גדולה מאוד, אבל אני לא יכול לבחור אחרת, אני לא מסוגל לוותר עלייך," אני מודה. המחשבה שלא אהיה איתה שוב, שאתעורר ולא אראה את הפנים שלה מפחידה אותי. לא אוכל לחיות בידיעה שבר ממשיכה בחייה בארץ אחרת, רחוקה ממני.

"אני חושבת שאפשר לוותר על ארוחת ערב," בר אומרת ומשנה תנוחה, מתיישבת עליי בפישוק, משלבת את רגליה מאחורי גבי. אני ממקם את כפות ידיי על ישבנה ומצמיד אותה אליי. "לא הספיק לך הסיבוב הראשון?" אני מתגרה ורוכן אל שפתייה, נושק להן באיטיות, בחושניות.

"אני לא חושבת שיספיק לי ממך אי פעם," היא אומרת ואני מאמין לה. התחושה הזאת שבכל רגע אני עלול לאבד אותה מבהילה אותי, גורמת לי לרצות לחיות בתוכה, מנותק מכל העולם, מנותק מכל הסיבות בגללן אנחנו לא אמורים להיות יחד.

בר צודקת, האנשים והתקשורת לא יבינו, נוצג כאחים שהתאהבו ולכולם תהיה דעה להביע. בר שאני מכיר תסתגר בתוך עצמה, לא תהיה מסוגלת להתמודד עם הלחץ ותרים ידיים מהר מדי.

אני מתרומם איתה בין זרועותיי ונושא אותה למיטה, מתמקם מעליה ומתבונן בעיניה היפות.

"תבטיחי לי שתהיי חזקה, שלא תיתני לאחרים לשבור אותך ולהפריד בינינו," אני מתחנן.

"כשאתה לצדי אני לא מפחדת מכלום," היא עונה בביטחון ומרימה את ראשה, תופסת את שפתיי וסוחפת אותי בנשיקה עמוקה ופראית, משתיקה את מחשבותיי וגורמת לי להתמסר לרגע.

אני יושב ברכב מחוץ לבית שלי, הבית שחלקתי עם ג'ין בשנים האחרונות, ונוזכר ביום שבחרנו אותו. ג'ין לא הבינה מדוע אנחנו צריכים לעזוב את הדירה שלה ולעבור לבית "מפלצתי", הייתי בטוח שלא אצליח לשכנע אותה, אבל פעם נוספת היא ויתרה בשבילי.

"אדוני, הגענו?" נהג המונית שואל בפעם השלישית, מאבד את הסבלנות. אני שולף מכיס מכנסיי את הארנק ושולף כמה שטרות, משלם ומתעלם מפניו המופתעות. אני מתקדם לשער הכניסה ומקיש את קוד הפתיחה. ג'ין לא יודעת שאני אמור להגיע, לא דיברנו מאז הפרידה בישראל.

"היי, יפה, איפה אימא שלך?" אני שואל את הכלבה ומלטף אותה, ממשיך לכיוון המדרגות ועולה לקומה השניה. השעה

מוקדמת וכמו שאני מכיר את ג'ין היא בטח במיטה, ישנה. אני פותח את דלת החדר ורואה מזוודות עומדות בכניסה, המיטה ריקה וקולות הקאה נשמעות מחדר הרחצה. אני ממהר לכיוון ומוצא את ג'ין זרוקה על הרצפה, מחזיקה את האסלה ומקיאה. אני ממהר לעברה, תופס את שיערה ואוחז בגופה המותש עד שהיא נרגעת מעט.

"את בסדר?" אני שואל בדאגה, מרגיש רע על כך שלא עניתי לה והשארתי אותה לבד במצב הזה.

"כן, אני בסדר," היא אומרת בקול שבור, משתחררת מאחיזתי ומכריחה את עצמה להתרומם ללא עזרה, ניגשת לכיור ורוחצת את פניה, מצחצחת את השיניים. אני עומד בצד ומשגיח שהיא לא תיפול פעם נוספת.

"חשבתי שלא תחזור," היא יורקת את המילים, זועמת.

"אנחנו צריכים לדבר," תחינה בקולי.

"אין על מה לדבר, כבר בחרת, אני עוזבת."

פרק 18

עומר

אני פוסע מצד לצד, ממתין שג'ין תסיים להתארגן ומחפש את המילים הנכונות. הייתי רוצה לומר לה שחזרתי כדי לעמוד במילה שלי ולהתחתן איתה, אבל זה יהיה שקר, ולא מגיע לה לחיות עם גבר שמאוהב באישה אחרת.

ג'ין נכנסת למטבח. פניה חיוורות, נקיות מאיפור. היא מניחה על הדלפק את הטבעת שנתתי לה ואת מפתחות הבית.

"הבית הזה שלך, אני מבהיר, "אין סיבה שתעזבי כשאת לא מרגישה טוב."

"אני מרגישה חנוקה כאן, הכול מזכיר לי אותך, אותנו, " היא מודה בכאב ועיניה מתמלאות בדמעות. "תמיד תהיתי אם אתה אוהב אותי באותה מידה שבה אני אוהבת אותך ומה היה קורה אם בר הייתה בחיים, עכשיו קיבלתי את התשובה. אני מרגישה שבזבזתי שנים מהחיים שלי בקשר שבו הייתי ממלאת מקום, פלסטר ללב שבור."

"זה לא נכון, " מילותיה כואבות, מרסקות לי את הלב. "אני אוהב אותך ג'ין ואף פעם לא היית פלסטר, היית הכול. "

"הייתי הכול אבל לא הייתי בר, " קולה נשבר לרסיסים.

"אני מצטער, " דמעות נופלות מעיניי. "הדבר האחרון שרציתי הוא לשבור לך את הלב, לפגוע בך. אני מבולבל, אני לא יודע מה לעשות."

"אתה לא מבולבל עומר, בחרת בבר, " היא אומרת, אוספת את רגשותיה. "כואב לך כי נפגעת, אבל ברור לך שהמקום שלך הוא איתה."

אני משפיל את מבטי, היא צודקת. כמו תמיד, ג'ין קוראת את רגשותיי טוב ממני.

"מה את מתכוונת לעשות? לאן את הולכת?"

"לדירה שלי ולאחר מכן, נראה כבר. אולי אגשים את החלום שלי
ואסע לטיול ארוך בדרום אמריקה, ארפא את הלב ואמצא את
מקומי בעולם."

אני מעביר את כפות ידיי על ראשי, מתקשה להתמודד עם הכאב
שהפרידה מגיין גורמת לי.
"אשמע ממך מדי פעם?"

"אולי... אחרי שהכאב יחלוף. יש לי רק בקשה אחת," היא
אומרת ומתקרבת אליי, "תעשה שהאהבה שלך תהיה שווה את
הפרידה שלנו, תהיה מאושר."

בלי לחשוב פעמיים אני מחבק אותה חזק, משחרר את הדמעות.
איבדתי את החברה הכי טובה שלי, את האישה שהייתה שם
בשבילי בכל מצב, זאת שנלחמה עליי ושהצילה אותי מעצמי.
בלעדיה אין לי מושג איפה הייתי היום.

"אני אוהב אותך," אני אומר, מתחנן במבטי שהיא תאמין לי.
"אני יודעת, אבל אתה אוהב אותה יותר."

חלפו כמה שעות מאז שגיין עזבה את הבית ואני עדיין יושב
באותה תנוחה על הרצפה, גבי שעון על ארונות המטבח וראשי
משחזר כל רגע שחווינו יחד בשנים האחרונות.
גיין הייתה חלק בלתי נפרד ממי וממה שאני, בלעדיה לא הייתי
מגיע רחוק כל כך, היא נתנה לי את הכוח להילחם לאחר מותה
המדומה של בר.

הטלפון הנייד שלי מצלצל ואני נאנח בתסכול כאשר רואה שזה
המאמן.

"כן?"

"איפה אתה?"

"במדריד. אמרתי לך שאחזור ושאתייצב מחר לאימון," קולי
שבור, חסר אנרגיות.

"מה יש לך? אתה נשמע כאילו מישהו מת."

"נפרדתי מג'ין, היא עזבה את הבית."

"מה?" הפתעה בקולו, "מה זאת אומרת נפרדת ממנה?"

"הכול השתנה בימים האחרונים, גם מערכת היחסים שלנו. תן לי
את היום בשביל לאסוף את עצמי ומחר אחזור למגרש."

"אנחנו מחכים לך."

אני מנתק את השיחה ומסתכל על הטלפון הנייד, לא מתאפק
ומחייג לבר.

"היי," אני שומע את ההקלה בקולה.

"חשבת שלא אתקשר?"

"חשבתי שייקח זמן. איך אתה מרגיש? פגשת את ג'ין?" חשש
בקולה.

"הגעתי הביתה ומצאתי אותה זרוקה במקלחת, מקיאה. היא לא
מרגישה טוב ובכל זאת, כבר ארזה את החפצים שלה והייתה
מוכנה לעזיבה. היא לא חיכתה לי, כבר ידעה מה תהיה הבחירה
שלי."

”איך אתה מרגיש?”

”שבור, אני מודה. היא הייתה הכול בשבילי; החברה הכי טובה שלי, המשפחה שלי, זאת שדחפה אותי והרימה אותי בכל פעם שנפלתי. לא קל לדעת שפגעתי בה ועוד יותר לא פשוט לדעת שהיא כבר לא תהיה חלק מחיי.”

”אתה מתחרט?”

”לא, ברבי, אני לא מתחרט. את תופסת חלק גדול מדי ממי שאני. גם כשחשבתי שאת מתה לא שחררתי וג'ין ידעה את זה. היא נאלצה לחיות עם רוח רפאים, עם שם של אישה אחרת מקועקע מעל לבי. היא ידעה, בדיוק כמוני, שאין לי באמת בחירה, את תופסת חלק גדול מדי בתוכי.”

השיחה עם בר מעניקה לי כוחות מחודשים ובזכותה, אני קם מהרצפה ונכנס להתקלח, לאחר מכן מתקשר לעוזר האישי שלי ומבקש ממנו למצוא לי בית חדש. אני מקשיב להודעות מעורר הדין ומבין שהכלבה לא הפסיקה להטריד אותו ובדיוק כשאני מסיים להקשיב להודעה האחרונה הטלפון מצלצל ומספר לא מוכר מופיע על הצג.

”כן?”

”אתה לא תגנוב ממני, שמעת אותי? לא אאפשר לך לגנוב כסף שלא שייך לך!” היא שומרת על טון נמוך, מסננת את המילים בארסיות. ”תחתום על המסמכים אחרת לא אהיה אחראית למעשיי ואהרוס אותך, עומר, שמעת אותי? אהרוס אותך ואת החיים המושלמים שבנית בספרד.”

"תשכחי מהכסף, הוא שלי. תסתפקי בחלק המזערי שקיבלת, הוא יספיק לבזבוזים שלך ואם לא, תמכרי את הבית."

"אתה לא זקוק לכסף הזה," היא מאבדת שליטה.

"נכון, אני לא, אבל אני נהנה לראות אותך סובלת," אני עונה באדישות ויוצא אל המרפסת. אי אפשר לקרוא לנקמה הקטנה שלי סבל, שום מחסור בכסף לא יכאיב לה כמו שהיא שברה אותי.

"עומר כדאי שתתעשת אחרת אהיה מסוגלת לכל. אהרוס לך את הקריירה, אספר על הרומן עם אחותך המתה ואפיץ את סרטון האבטחה שבו רואים אתכם בברירות מתנשקים בגינה. הוא כמובן שמור אצלי ונתתי לאבא שלך לצפות בו."

"את מאיימת עליי?" אני מתפרץ, איך היא מעזה להזכיר את בר אחרי מה שעשתה? "תקשיבי לי טוב, תעשי את זה ותופתעי מהמהירות שבה תמצאי את עצמך בכלא."

צחוקה מעורר בי בחילה. "אמצא את עצמי בכלא? מה תעשה, עומר? איך תגרום לכך שיעצרו את אימא שלך?"

"בלי שום מאמץ. כמה שנים תקבלי כשיגלו שהבת שלך בחיים? שזייפת את המוות שלה?" אני מטיח בפניה ומיד מתחרט על כך, בר לא צריכה להתמודד איתה כרגע.

"על מה אתה מדבר?" המילים נפלטות בחוסר אמון.

"תשאלי את בעלך," אני עונה בזעם ומנתק את השיחה. אני חוזר פנימה לתוך החדר ומסתכל סביבי, ג'ין צדקה, הכול כאן מזכיר אותנו, מזכיר את פניה כששברתי את לבה. אני נכנס לחדר הארונות, תוחב בגדים לתוך תיק ועוזב. יהיה לי זמן לחזור

ולארוז את יתר החפצים שלי, כרגע, אני לא מסוגל להתמודד עם הזיכרונות ועם כל מה שהבית הזה מייצג עבורי.

"עומר, אתה שומע אותי? איפה הראש שלך, לעזאזל!" המאמן צועק. אני מניח את כפות ידיי על ברכיי, מסתכל בזעם על הכדור. איך פספסתי, לכל הרוחות? נשימותיי כבדות, מחשבותיי נמצאות בלונדון ולא במשחק הקרוב.

"אתה בסדר, אחי?" חורחה שואל.

"כן, אני בסדר."

"קדימה, מתחילים שוב ואני רוצה אתכם מרוכזים במשחק!" המאמן יורה לעברי. אנחנו מתחילים שוב, אני מסתכל על הכדור וחושב על בר, היא תצטרך להגיע למדריד בהקדם, אני לא יכול להמשיך לחיות רחוק ממנה. יום אחד בלעדיה והגוף שלי כואב, האוויר לא ממלא את גופי. אני נזכר בימים הראשונים לאחר ההלוויה, בימים בהם חשבתי שהיא לא תחזור שוב והתפללתי לעוד הזדמנות, לעוד חיבוק, לעוד חיוך. אני צריך להיות איתה ומבזבז את הזמן במגרש הזה.

"עומר!" המאמן נוזף פעם נוספת ואני מרים ידיים בכניעה, הולך לכיוונו.

"שחרר אותי, אני לא יכול להיות כאן."

"אני מבין שהפרידה קשה לך, שהמפגש עם ההורים שלך בלבד אותך, אבל אני צריך אותך, הקבוצה צריכה אותך! אתה הקפטן שלהם!" הוא יורה, מנסה לעורר בי את התשוקה למשחק.

"יש לך דרך לכבות את המחשבות?"

"אתה מתחרט על הפרידה?" הוא מנמיך את קולו, "דבר איתה,

תשלימו ותחזור לעצמך."

"לא מדובר בג'ין, אני מודה.

"יש לך מישהי אחרת?" הלם בקולו, "אתה לא כזה, עומר, אתה

לא הטיפוס הבוגדני."

"לא בגדתי בג'ין אבל יש מישהי אחרת." אני מצביע על הקעקוע

מעל חזי ועיניו של המאמן עוקבות אחרי אצבעי, "היא חזרה."

אף פעם לא דיברתי על הקעקוע או על מה שהוא מסמל עבורי,

אבל אין צורך בהסבר, המאמן מבין.

"היא רוצה אותך?"

חיוך מופיע על פניי. "בר לא יודעת לא לרצות אותי, היא נולדה

בשבילי."

"אני מריח בעיות, עומר," הוא אומר בדאגה, "מה העניין עם

הבחורה? אני צריך להיות מוכן, אל תפתיע אותי. היא נשואה?"

אני משחזר את השיחה עם הכלבה שגידלה אותנו, היא תהיה

מסוגלת לכל והמאמן צריך להיות מוכן לסקנדל הצפוי. אני

מסיט ממנו את מבטי, משחרר אוויר בכבדות ואומר, "היא

אחותי."

המאמן שותק לרגע, עיניו נפערות. הוא מנער את ראשו ומניח את

כפות ידיו על מותניו, נועץ בי מבט רצחני. "על מה אתה מדבר?"

"אנחנו לא אחים ביולוגיים," אני מסביר, "אנחנו מאומצים, אבל גדלנו יחד בתור אחים וההורים שלי לא סיפרו לאף אחד שאנחנו מאומצים."

"המאמן, מה קורה?" סרחיו שואל.

"אתם משוחררים," הוא מכריז ופונה לכיוון הספסלים, "בוא איתי," הוא קורא. אני הולך בעקבותיו ומתיישב לצדו.

"עומר הסיפור שלך עומד לעורר סקנדל עולמי בסדר גודל שאנחנו לא מוכנים להתמודד איתו. תסביר לי, למה התחלת את הקשר הזה עכשיו? דווקא איתה?"

במשך זמן ארוך אני מספר לו את האמת, חושף בפניו את הסודות האפלים ביותר שרדפו אותי במשך שנים. המאמן לא אומר מילה, עיניו משדרות חוסר אמון ולעיתים זעם.

"הם הרגו אותה?" הוא מתקשה לעכל את דבריי.

"הייתי בהלוויה שלה. במשך שש שנים סחבתי את האשמה על כתפיי והתאבלתי בזמן שהיא בנתה את חייה בלונדון והאמינה שבחרתי לשכוח אותה."

"זה נשמע כמו תסריט גרוע לסרט שאשתי תאהב. גילית שהיא בחיים, טסת ללונדון, נפרדת מג'ין ואתה מתכוון להביא אותה לפה? הדבר הזה יכול לעלות לך ביוקר, עומר, אתה צריך להשתמש בתבונה ולהיות מוכן לגרוע מכל. הקתולים חולי נפש, הם עלולים להתהפך עלינו ולקרוא לחרם על הקבוצה."

"אסתיר את הקשר עד כמה שניתן ולא אחשוף את בר לבלגן הזה, אבל חשוב לי שהיה ברור, לא אוותר עליה. אזרוק את הקריירה לפח ולא אוותר על בר," אני מבהיר. המאמן מהנהן בהבנה

ואומר, "אני מקווה שלא נגיע לרגע הזה. בינתיים תסתיר את הייחוס המשפחתי, אף אחד לא צריך לדעת מזה."
 אני מהנהן וחוזר לחדר ההלבשה, מתקלח במהירות ויוצא מהמתחם. מתעלם מהצלמים ומהמעריצים הממתינים וממהר לחייג לבר, אני צריך אותה לצדי.

בר

"למה את מחייכת לעצמך?" לינדזי שואלת, בוחנת את פניי בחיוך משלה. "אתחיל לדאוג לך, אני לא רגילה לכל השמחה הזאת שנוטפת ממך."

"אני שומרת על שמחה מדודה כי לעולם אי אפשר לדעת מה יהיה," אני מבהירה ומתיישבת על הספה. אם הייתי מפגינה את כל האושר שמציף אותי הייתי רוקדת על גג העולם. אני לא יודעת איך להכיל את כל הרגשות האלו, איך לתרגם אותם, איך לעכל אותם. "עומר התקשר וביקש ממני להגיע לספרד."
 "הבחור כבר מתגעגע?" היא מקניטה.

"האמת, גם אם הוא לא היה מתקשר, הייתי טסה. אני לא יכולה להיות בלעדיו," אני מודה. "לאבד אותו פעם אחת היה ממוטט, לא אוכל לאבד אותו שוב."

"אני זוכרת באיזה מצב היית כשהכרנו, חשבתי שהמרחק מהבית ומההורים גרם לזה, הסתובבת כמו גווייה."
 "ככה הרגשתי, כמו גווייה. איבדתי את הרצון לחיות, את היכולת להמשיך. האהבה שלי לעומר אף פעם לא הייתה הגיונית או

מרוסנת. היא ממוטטת אבל גם מחייה, כשהוא לצדי אני לא צריכה שום דבר אחר."

"מתי את מתכוונת לטוס אליו?"

"בהקדם." אני מספרת בהתרגשות, "הוא תיכף ישלח לי את פרטי הטיסה."

"ואת לא מתכוונת לחזור?"

"אצטרך לחזור, כל החפצים שלי כאן. עדכנתי בעבודה על המעבר הלא צפוי והם לא קיבלו את החדשות טוב כל כך, אבל הבינו אותי. בתור התחלה, אסע ואבדוק מה קורה ואיך המעבר מסתדר ואז אחליט מה הלאה. בינתיים הדירה תמשיך להיות שלנו, את לא מחפשת מחליפה."

"אין לך מחליפה," היא מבטיחה ועיניי מתמלאות בדמעות. היו לי חברות בישראל וחברות נוספות בלונדון, אבל אף אחת לא כבשה את לבי כמו לינדזי. לא משנה כמה אנחנו שונות, היא הייתה העוגן שלי, זאת שלימדה אותי להיות אמיצה יותר, זאת שהצחיקה אותי ושגרמה לי להילחם גם כשהרמתי ידיים. לחיות בלעדיה יהיה קשה, אתגעגע אליה כל כך. אני קמה מהספה ומחבקת אותה חזק.

"תתחילי להתרגל לראות את הפרצוף שלי הרבה על המסך שלך," אני אומרת, "שלא תחשבי שנפתרת ממני."

"מתוקה שלי, את מתחילה לצאת עם אחד משחקני הכדורגל הגדולים בעולם, את חושבת שאתן לך להתחמק ממני? את צריכה להכיר לי את החברים שלו."

אני פורצת בצחוק ושואלת, "שמת לב למה שאמרת? להכיר לך את החברים ולא החבר שלו."

"שמת לי לב ועוד איך שמת לי לב."

אני צוחקת ומרימה את הטלפון כאשר הודעה חדשה מופיעה על המסך, קוראת אותה ונותרת בהלם, הטיסה בעוד כמה שעות. "הוא הזמין את הטיסה הקרובה," אני מעדכנת ומזנקת מהספה, ממהרת לחדר השינה.

"מישהו להוט לראות אותך," לינדזי ממלמלת.

שעות הלילה המאוחרות במדריד. עומר עומד בפניה נידחת, כובע על ראשו ומשקפי שמש המסתירים את פניו עד כמה שניתן. אני ניגשת אליו ובלי לחשוב פעמיים כורכת את זרועותיי סביב צווארו, מנשקת אותו בהתלהבות. הימים האחרונים הרגישו כמו שנים, כל דקה חלפה באיטיות והגעגועים כרסמו בתוכי. הידיעה שהוא רחוק ממני ושלא אוכל לגעת בו או לנשק אותו תסכלה אותי.

"בואי נעוף מפה לפני שיזהו אותי," הוא לוחש ומנשק אותי פעם נוספת, לוקח ממני את המזוודה וסוחב אותה לעבר היציאה.

"אצטרך להתרגל לעובדה שאתה סלב." אני משלבת את זרועותיי סביב זרועו ומספרת, "לפני שנתיים צפיתי בתוכנית 'יום בחיי' והייתי בהלם כשראיתי את כל הצלמים ואת האנשים שמזהים אותך בכל מקום. אתה לא יכול אפילו לברוח למדינה אחרת כי מזהים אותך בכל חור בעולם."

"לומדים להתרגל לזה."

"ג'ין הצליחה לשמור על עצמה רחוקה מהפרסום, " אני אומרת
ובוחנת את פניו, בודקת עד כמה אזכור שמה מכאיב לו ורואים
שהזיכרון משפיע עליו. אני לא יכולה לשפוט אותו על כך, היא
הייתה משמעותית עבורו.

"ג'ין לא אהבה את הפרסום והעדיפה להישאר מאחורי הקלעים.
היא קיבלה המון הצעות מפתות, אבל זה לא משך אותה. את
יכולה להיענות להם במידה ותרצי."

"נראה כבר בהמשך, בינתיים אבזבז את המיליונים שלך, " אני
מקניטה. עומר נעצר ליד הרכב שלו וחיוכי מתרחב. "זוכר שהיית
תולה על הקיר תמונות של רכבי ספורט? אמרת שכשתהיה שחקן
כדורגל מפורסם תרשה לעצמך לקנות את כל סוגי רכבי
הספורט."

"ואני עומד במילה שלי, קניתי לא מעט רכבים."

אני מתיישבת במושב הנוסע והוא מתיישב לצדי, מניע את הרכב
ושואל, "מוכנה?"

"לאן נוסעים?"

"לבית הזמני שלי, " הוא עונה ויוצא מהחניה. "שכרתי מקום עד
שנבחר בית חדש."

"נבחר?" אני מתקשה לשלוט בחיוך שמתעקש להישאר על פניי.

"נבחר. את ואני זה לתמיד, בר, כדאי שתתרגלי."